KAREN REYNOLDS

Un zâmbet scăldat în lacrimi

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era aproape miezul nopţii. Laura privea mulţimea din clubul de noapte. Licăriri amuzate dansară în ochii ei verzi. Un zâmbet îi apăru pe buze la ideea uimirii însoţitorilor ei dacă aflau că era prima aniversare a căsătoriei ei. Ei nu ştiau că era măritată.

- Te distrezi bine, Laura? o întrebă Rupert.

El avea o faţă fină cu obraji scobiţi, păr cărunt şi un început de calviţie.

- Excelent Rupert, mulţumesc.

- Bine, bine, spuse el, bătând-o uşor pe mână, părinteşte.

Rupert era redactorul şef al revistei la care lucra Laura. Şi
în acea seară îşi sărbătorea aniversarea.

- Bine, bine, repetă el cu o mină stânjenită.

Nu era un vorbăreţ strălucit şi, vădit, nu ştia ce să mai adauge. Laurei îi fu milă de el. Arătă cu o mişcare din cap tânăra care cânta pe scena clubului şi întrebă:

- Este o cântăreaţă bună, nu?

- Da, excelentă, excelentă...

Din nou, nu mai ştiu ce să spună.

Apoi, ochii îi căzură pe sticla de şampanie şi faţa i se lumină. O ridică şi propuse:

- Te mai servesc, Laura?

Ea-şi puse mâna peste pahar.

- Nu, mulţumesc. Şampania mi se urcă la cap.

- Pentru asta este făcută, replică Rupert, convins că este spiritual.

Izbucni în râs şi colaboratorii lui făcură la fel, ca să nu-l jignească, ca întotdeauna când Rupert râdea. Laura îl privi cu afecţiune. Faţa lui trasă se lumina atât de des de zâmbete încât uitai cât putea să fie de exigent când o cerea situaţia.

Era un redactor şef minunat pentru o revistă feminină. Părea să înţeleagă din instinct ce subiecte le interesau pe femei. „Ceea ce este rar la un bărbat“, gândi Laura. Se înţelegea cum nu se poate mai bine cu colaboratorii săi şi toţi îl adorau.

Era aproape un an de când Laura lucra la „Style“ şi era încântată. Domnea o ambianţă bună şi salariul său îi permitea să ducă o viaţă plăcută în micul ei apartament. La început, îi fusese teamă să nu fie recunoscută, să nu fie găsită. Din fericire, până în prezent, totul se petrecuse bine.

De obicei, tânăra nu-şi însoţea colegii în ieşirile lor

nocturne. Prefera să rămână acasă, să citească o carte bună.

Când debutase la revistă, frumuseţea ei vădită făcuse senzaţie printre confraţii ei. In primele zile, buclele de un blond-roşcat ce se revărsau pe umeri, încadrând faţa ei fermecătoare cu buze pline şi ochi verzi surâzători, făcuseră senzaţie. Dar după ce refuzase politicos mai multe invitaţii, spiritele se potoliseră.

Se rezemă de spătarul scaunului şi-şi contemplă convivii cu o privire distrată. Era un loc dintre cele mai elegante. De altfel, preţurile nu erau trecute pe meniurile invitaţilor.

- Ca să fie scutiţi de comentarii, ironizase Carly consultându-şi lista de bucate.

Era o tânără superbă şi cinică de douăzeci şi opt de ani. Redactor şef adjunct la serviciul reportajelor, lucra la „Style“ de când îşi terminase studiile. Ceea ce o interesa în viaţă: bărbaţii şi banii. In această ordine. După propria ei mărturisire.

- Toţi ocupaţi, ca de obicei, mormăi ea.

- Poftim? întrebă Laura, încreţindu-şi sprâncenele.

Carly o privi veselă.

- Bărbaţii, scumpa mea. Bărbaţii, replică ea. Se pare că toţi au ieşit însoţiţi în această seară.

Ea îşi întoarse privirea şi observa sala. „Işi continuă ideea ei fixă, gândi Laura amuzată. Doar din cauză că nu a fost niciodată măritată“. Convinsă că ea, Carly, era mai

puţin cinică decât se credea, Laura o bănuia că era în căutarea sufletului pereche.

Intr-un foşnet mătăsos, Carly se rezemă de spătarul scaunului său.

- Serveşte-mă cu ceva de băut, Stephen, spuse ea cu o voce răguşită.

Cu privirea pierdută de admiraţie, tânărul se grăbi să-i dea satisfacţie. Un zâmbet ambiguu pluti pe buzele lui Carly, care spuse:

- Există cel puţin unul care mă apreciază.

Laura bău o înghiţitură de vin, apoi comentă pe un ton prietenesc:

- Haide, Carly, un pic de răbdare. Vei sfârşi prin a trage lozul câştigător.

- Fără îndoială, spre optzeci de ani.

Laura crezu că observă o notă de amărăciune în vocea ei, dar nu făcu nici o remarcă. Carly nu era o fire expansivă. Şi nici Laura. Aveau relaţii cordiale, dar care nu mergeau până la confidenţe.

După o tăcere de câteva clipe, Carly îi făcu un semn uşor cu cotul, îşi puse pe masă mâinile cu unghii lăcuite şi se extazie:

- Este sublim, nu? Cine poate fi?

Laura îi urmări privirea.

O pătrunse un fior în faţa ochilor albaştri sfredelitori care o fixau printre pleoapele pe jumătate închise.

Trăsăturile ferme ale feţei frumoase, bronzate, erau impasibile. Un zâmbet uşor plutea pe buzele senzuale în timp ce bărbatul îşi înclină capul brun pentru a o saluta pe tânără.

Ea întoarse privirea şi replică sec:

- Jake Ashton.

- Nu-ţi place? se miră Carly.

- Deloc.

- Este totuşi ceea ce aş numi foarte comestibil, susură Carly cu o expresie avidă.

- Imi dă mai curând dorinţa să muşc, o persifla Laura.

Carly o privi cu atenţie.

- Răutăcioaso! murmură ea pe un ton amuzat. Trebuie să trag concluzia că nu este genul tău?

Laura păstră tăcerea. „Deloc genul meu, gândi ea. Este sigur. Mi-e groază de mitocanii sadici“. Dar şocul de a revedea această faţă arogantă după atâta timp, o tulbura. întoarse încet capul spre el.

Se înfruntară din priviri. Laura trebui să recunoască faptul că era în continuare extrem de seducător cu alura lui de felină mare cu trup suplu şi musculos. Dar fizionomia ei nu reflecta nimic din ceea ce gândea.

îşi arcui o sprânceană şi replică printr-un zâmbet insolent. Se înroşi şi întoarse privirea. Câteva secunde mai târziu, Carly se aplecă spre ea şi murmură:

- Vine aici şi nu te scapă din ochi. Dacă te sâcâie, ţine-mă la curent.

Laura ridică repede capul. Trupul înalt şi zvelt al lui Jake Ashton înainta spre ei cu o graţie de panteră, magnetică dar nelinişţitoare.

Simţi cum inima începe să-i bată dezordonat. Cu gâtul uscat dintr-o dată, înghiţi în sec. Ce vroia să facă? S-o demaşte? Să dezvăluie secretul ei colegilor săi?

Croiala excelentă a smochingului său negru îi sublinia lărgimea umerilor. Un sentiment acut de nostalgie o cuprinse pe Laura. îl îndepărtă cu furie. Nu vroia să-şi amintească de atracţia senzuală faţă de el. Nu-i adusese în viaţă decât amărăciune!

Carly îl contempla, toată numai zâmbet.

- Bună, îl întâmpină ea languros.

- Bună seara, răspunse el amabil cu voce gravă şi melodioasă şi cu un salut din cap.

Rupert sări în picioare. Cu un aer încântat, exclamă:

- Jake, ce surpriză!

Cei doi bărbaţi schimbară o strângere de mână. Laura, impasibilă, afişa indiferenţă. Dar fierbea în sine, agasată de modul în care Jake se folosea de farmecul lui cu o siguranţă liniştită pentru ca ceilalţi să-l placă.

- Fă prezentările, dragul meu Rupert, sugeră Carly.

Tonul ei languros o irită pe Laura. Dar simţea privirea lui
Jake Ashton străpungând-o şi continua să prezinte o mască impasibilă. îi fu totuşi greu să se stăpânească în timpul ceremoniei de prezentare. Vocea lui Jake, prin inflexiunile

grave şi mângâietoare, o făcea pe Carly să se miorlăie într-un mod exasperant. Cât despre Rupert, el întrebă radios:

- Ne faci onoarea să bei o cupă de şampanie în compania noastră?

Jake acceptă fără a se lăsa rugat. Se aşeză în faţa Laurei şi o privi fix. Rupert păru să-şi dea seama până la urmă de interesul lui Jake pentru tânără.

- Laura, am plăcerea de a ţi-l prezenta pe Jake Ashton, spuse el ceremonios. Jake, Laura Hadleigh, una dintre colaboratoarele noastre de la serviciul de reportaje.

Fu singura care văzu licărul de surpriză din ochii lui Jake. Apoi el o observă cu atenţie, cu sprâncele încreţite. Ea înţelese foarte bine ce gândea. Dar nu se punea problema să recunoască deschis. Ii susţinu privirea şi spuse sec:

- Bună seara, domnule Ashton.

- Bună seara, domnişoară Hadleigh, replică el după ce o privise îndelung.

Ea îşi înăbuşi un oftat de uşurare, apoi se întrebă de ce nu o trădase. Fără îndoială, nu va întârzia să afle. Era puţin probabil ca Jake să lase să treacă asta fără comentarii. Văzu cum un zâmbet şiret apare pe buzele lui şi întoarse privirea. Pentru a nu-şi pierde cumpătul, ridică paharul şi luă o înghiţitură.

- Ştii, spuse Rupert aplecându-se spre ea, Jake este producător de televiziune.

- Da? replică ea pe un ton ursuz şi cu un aer distrat.

Jake o observă fix şi spuse mieros:

- Dacă cineva ar trebuie s-o ştie, eşti chiar dumneata.

Ea simţi cum inima i se opreşte o clipă.

- Ce te face să spui asta? întrebă ea, temându-se să nu se fi hotărât cumva să vorbească.

Văzu cum buzele lui se strâmbă sarcastic. Ştia precis de temerile ei, se înfurie ea, strângând din dinţi. Urma s-o ţină restul serii în şah.

- Faptul că lucrăm şi unul şi altul în domeniul informaţiilor.

Laura îl fulgeră cu privirea. „Ce sadic! Asta îl distrează!“ gândi ea. Cea mai mare plăcere a lui era să descopere slăbiciunile celuilalt ca să se joace. în faţa măştii surâzătoare se ascundea un viclean machiavelic.

- Da, Jake este foarte influent în Statele Unite, interveni din nou Rupert.

- Fascinant!

Rupert păru jenat.

- Şi de asemenea şi aici, Laura, insistând pe un ton care o poftea să manifeste mai mult respect.

Ceea ce nu era în intenţia ei. îl privi pe Jack cu un aer insolent şi ironiză:

- Ca un peşte mare într-un bazin mic?

- Unii ar spune chiar un rechin, domnişoară Hadleigh.

Blândeţea acestei voci grave o făcu să se înfioare. Dar nu
vedea nici un motiv să-i flateze vanitatea vorbindu-i cu o

deferenţă excesivă.

- Rechinii mi-au părut întotdeauna de o urâţenie respingătoare, ripostă ea privindu-l furioasă.

- Dar sunt şi foarte periculoşi.

Se lăsă un moment de tăcere. Rupert tuşi şi ochii lui se plimbară alternativ de la Jake la Laura. Privirea lui se întoarse apoi spre colaboratorii săi în căutarea unui sfat. Apoi, ochii i se luminară. Scoase un etui din buzunar, îl deschise şi propuse:

- O ţigară, Jake?

- Cu plăcere.

Rupert se aplecă pentru a-i oferi flacăra unei brighete de aur. Jake, încreţindu-şi pleoapele, o fixă pe Laura prin spiralele de fum bleu-argintii care se ridicau din vârful arzând al ţigării sale.

Rupert îşi limpezi vocea.

- Cum merg treburile la N.T.N.? întrebă el cu interes.

- Foarte bine, deşi nu sunt acolo în acest moment să supraveghez lucrurile îndeaproape.

- Putem şti ce te aduce la Londra?

- Două motive, declară Jake, punându-şi mâna pe masă. O negociere cu unul dintre canalele britanice. Ceea ce trebuie pus la punct până la sfârşitul lunii. Şi apoi, s-o întâlnesc pe Theresa Philips, ca să-i reînnoim contractul pe doi ani.

- O credeam în Statele Unite, murmură Rupert gânditor.

- S-a întors să-şi ia un pic de vacanţă.

- Dacă ştie că-i reînnoiţi contractul, de ce te deranjezi?

Ai putea aştepta până la întoarcerea ei în S.U.A., nu?

- Ii place să fie curtată, replică Jake, întorcându-şi ochii spre Laura.

Ea îi susţinu privirea, iritată, şi-l luă peste picior:

- Deci, ai venit special pentru asta...

Un surâs languros pluti pe buzele lui când murmură:

- Printre altele.

„Face pereche potrivită cu Carly! se înfurie ea în sine. Şi unul şi altul sunt obsedaţi de sexul opus!“ Ăsta era cel mai mare defect al lui. Defect care fusese cât pe ce s-o distrugă.

- Bineînţeles, este un exerciţiu în care excelezi! îl ironiza ea.

- Mulţumesc, spuse el amuzat.

Prefăcându-se că ia insulta drept compliment, ăsta era Jake, gândi Laura. Ar fi fost mai bine să nu încerce să se joace cu vorbele, cu el. în această privinţă, avea arta de a răsturna situaţia.

Rupert continua să-l contemple pe Jake cu un aer extaziat. Bău o gură de şampanie, îşi învârti paharul între degete şi declară:

- A trecut multă vreme de când n-am mai văzut-o pe Theresa. Este cu adevărat o fată drăguţă.

- Da, încântătoare, accentuă Jake, a cărui privire alunecă spre Laura. Este mult mai plăcut să trebuiască să conving o femeie drăguţă să lucreze cu mine, decât producători obosiţi.

„Nu mă îndoiesc de asta“, se gândi Laura cu amărăciune. îşi întoarse privirea pentru a-şi ascunde umbra de tristeţe care-i întuneca ochii. Orice s-ar întâmpla, trebuia să rămână în defensivă. Nu trebuia să-l lase să-i ghicească sentimentele. Dacă Jake Ashton ar avea ocazia, ar aduce-o din nou la disperare. Şi această ocazie, în măsura posibilului, se va feri să i-o dea.

Carly se aplecă spre Laura.

- Ce se întâmplă? şopti ea.

Laura o privi nedumerită. De obicei, colega ei nu-i punea întrebări indiscrete.

- Nu mă lăsa să mor de curiozitate, insistă ea cu o urmă de ironie.

- Nu se întâmplă nimic, doar că-l găsesc antipatic.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Nu spera totuşi s-o convingă pe Carly. Aceasta înţelese rezistenţa Laurei, zâmbi cu un aer destins, se întreptă în scaun şi întrebă:

- Este fără comentarii, nu-i aşa?

Laura făcu da din cap.

-Asta gândeam şi eu, adăugă Carly cu o ridicare din umeri.

Apoi aruncă spre Jake o privire uimită. El îl asculta pe Rupert, cu capul lui brunet aplecat într-o parte. Faţa lui era la fel de imperturbabilă ca a unui jucător de pocher. Laura era sigură că nu pierduse nici un cuvânt din conversaţia sa cu Carly. Aceasta se aplecă din nou spre ea.

- Il cunoşti, nu? Şi chiar foarte bine.

Laura îşi ridică faţa şi o privi drept în ochi fără să spună un cuvânt.

- Foarte bine, drăguţa mea, reluă Carly. Cum vrei. N-o să mai insist.

Muzica începu să cânte. Perechi se îndreptară spre ringul de dans. Ochii lui Jake se aţintiră asupra Laurei. Bătăile inimii se accelerară. Să danseze cu el ar fi fost să-şi asume un risc. Se ridică, îi zâmbi lui Rupert şi-l luă de braţ.

-Vino, îi spuse ea. Pentru aniversarea ta, îţi solicit primul dans.

Rupert fu foarte încântat. Jake, deloc. Dar ea îi evita privirea. Rupert o bătu pe mână şi, în al nouălea cer, o conduse pe ring. Incepură să danseze, apoi Laura se uită spre masă şi înţepeni. Tinându-se de braţ, Carly şi Jake înaintau către ring.

Această înţepătură în inimă era gelozie, se înfurie ea. Braţele lui Jake o înlănţuiră pe Carly şi trupul lui începu să se onduleze lângă al ei. Laura simţi cum i se strânge stomacul. îi fu pică pe sine, furioasă să constate că, văzându-l cu altă femeie, se tulbura şi mai mult. îşi reveni şi întoarse privirea.

Rupert se mişca un pic greoi pe ringul de dans.

- Ei bine, Laura, ce gândeşti despre Jake?

- Cum asta, după prima impresie? întrebă ea uşor ironică.

- Păi... da, bineînţeles.

- La drept vorbind, nu-mi place deloc.

Rupert păru aiurit.

- Dar de ce?

- îmi inspiră o antipatie instinctivă.

- Hai, Laura, este cineva foarte important! exclamă Rupert scandalizat.

- Şi? Există personaje importante care nu sunt simpatice.

Se învârteau lent, în ritmul muzicii. Rupert părea jenat.

- Ştii, aceşti directori de canale au o sensibilitate foarte susceptibilă...

Ea-l privi ironic şi ripostă:

- Glumeşti. Sensibilitatea lui trebuie să fie ca cea a oţelului călit.

Orchestra se opri din cântat şi ei din dans. Tânărea începea să plece în direcţia mesei lor când, un cot uşor al lui Rupert o făcu să se întoarcă; lângă ei se aflau Jake şi Carly. Aceasta, cu mâna pe braţul cavalerului ei, arbora un zâmbet încântat.

- Te rog să mă scuzi, murmură el.

Carly îl eliberă pe Jake cu un gest languros. Laura se încordă. Vedea prea bine unde vroia să ajungă el. Se întoarse spre Rupert şi spuse:

- Mi-e sete. Dacă ne-am întoarce la masă? Aş vrea să-i cer chelnerului să-mi aducă un pahar cu apă.

Rupert ridică din umeri cu un aer nedecis, şi bâigui:

- Cum vrei.

Jake interveni repede.

- Mă ocup eu. Ti-o încredinţez pe Carly, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Rupert.

Carly îşi muşcă buzele cu o faţă resemnată. Apoi, răspunzând cu un zâmbet încântat celui fermecător al lui Jake, se întoarse către Rupert.

-Vino, spuse ea lăsându-l de braţ. Se pare că suntem în plus.

Se îndepărtară şi Laura rămase singură în faţa lui Jake. El
examină trupul zvelt cu forme graţioase cu o scurtă privire de apreciere.

- Un dans?

Laura nu avea de ales. Replică sec:

- Dacă insişti.

- Categoric.

O luă de talie şi o trase încet lângă el. Incepură să danseze în ritmul lent al muzicii. Laura simţi cum i se accelerează bătăile inimii când trupurile lor se atinseră. Se depărtă atât cât era posibil, cu spatele ţeapăn şi-şi fixă privirea drept înaintea ei, pe deasupra umărului masculin.

Jake plecă ochii pentru a o privi în faţă, cu un zâmbet amuzat pe buze. Degetele îi alunecară pe şoldul tinerei, pe care-l strânse mai tare. Ea se încordă şi mai mult când coapsele lui ferme le atinseră uşor pe ale ei.

- Opreşte, spuse ea sec fără a-l privi.

- Ce anume? murmură el cu buzele lângă părul ei.

O mângâie uşor şi Laura simţi cum unde de căldură i se

propagă prin trup. Inima îi bătea nebuneşte.

- Lasă-mă.

- Nici gând, ripostă el. Este foarte plăcut.

- Regret că-ţi rănesc vanitatea, dar este o plăcere pe care nu o împărtăşesc.

El îşi dădu capul înapoi ca s-o observe.

- Din câte văd, ai dinţi ascuţiţi întotdeauna.

- încă şi mai mult!

El îşi înăbuşi un hohot de râs şi murmură:

- Cu atât mai bine. îmi place când muşti...

Ea se înroşi şi păstră tăcerea. Apoi, prin părul mătăsos, răsuflarea lui Jake îi atinse gâtul. Simţi buzele lui mângâindu-i pielea în timp ce inima o pornea din nou la galop. Cu picioarele moi, îşi dădu capul pe spate şi protestă:

- Nu face asta!

- De ce? murmură Jake. Nu-ţi place?

El înclină capul şi-şi puse gura peste a ei. Laura simţi cum prin vine îi curge foc. Jake îşi ridică faţa şi o privi cu o licărire de triumf în ochi. Ea îşi strânse pumnii şi ripostă:

- Nu. Nu-mi place. Să nu-ţi închipui că sunt gata să leşin.

- Chiar?

Degetele lui lungi, brune, se aşezară între sânii tinerei înainte ca ea să fi avut timp să-l împiedice. Cu un aer insolent, el reluă:

- Inima ta bate cu o sută pe oră. De excitaţie... sau de teamă?

Ea îşi înghiţi saliva şi bombăni:

- Eşti...

- Fără cuvinte urâte, o întrerupse el pe un ton de indiferenţă afectată.

- Nimic nu te-a obligat să dansezi cu mine...

- Corect! Dar nu am putut rezista dorinţei de a strânge trupul tău voluptuos în braţe. Asta îmi evocă aduceri aminte.

Ea îi aruncă o privire cătrănită. Nu avea nevoie să se afle în braţele lui pentru a-şi reaminti senzaţiile pe care i le trezea. Ii ocupase gândurile mai mult decât ar fi sperat. Nu putea niciodată să nu-şi amintească fără a se înfiora de oroare, situaţia în care îl surprinsese cu un an în urmă.

- Evit să mă gândesc la amintirile legate de tine, ripostă ea pe un ton glacial.

Văzu cum faţa lui se întunecă.

- Preferi să le uiţi? Sau le-ai uitat deja? întrebă el sec.

- Ai ucis tot ce simţeam pentru tine acum un an, spuse ea, străduindu-se să ignore felul în care muşchii lui puternici se contractau sub degetele sale.

Muzica se opri. Ea se îndepărtă de el şi se întoarse pentru a părăsi ringul de dans. El o prinse de încheietura mâinii.

- Lasă-mă.

- Nici nu se pune problema, draga mea. Este timpul să

avem o explicaţie.

El ştia foarte bine că n-ar îndrăzni să facă o scenă în mijlocul clubului de noapte. O trase spre terasă. Parfumul ghivecelor cu flori dispuse de-a lungul balconului umplea aerul călduţ al nopţii de vară. Jake înaintă cu paşi mari până la capătul terasei. Când se întoarse spre ea, Laura rosti înfuriată:

- Nu vreau să te ascult! Nu mai avem ce să ne spunem!

- Mă vei asculta, totuşi. Vrei sau nu vrei. Nu-ţi voi lăsa ocazia să fugi, ca ultima oară.

Ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

- Toate scuzele pe care le-ai spune nu mă interesează. Nu te-am crezut atunci şi nu văd ce ar putea să mă convingă acum

Văzu sclipiri ameninţătoare în ochii lui. O trase violent spre el.

- încăpăţânato! scrâşni el. O să asculţi ce am de spus.

Ea se zbătu să-şi tragă mâna. Dar în zadar.

- La naiba! Te crezi un dictator?

- Nici gând, replică el cu răceală. Pur şi simplu, soţul tău.

Capitolul 2

Ea încetă să se zbată şi-l privi cu amărăciune, murmurând:

- Iată un fapt pe care aş prefera să-l uit!

El o reduse la imobilitate totală, lipind-o de el.

- Nu mă îndoiesc! Dar nu poţi schimba nimic, doar dacă ceri divorţul!

- O idee excelentă!

- Nu cred, ripostă el cu un zâmbet sarcastic. Ai suficient bun-simţ ca să nu te înfrunţi cu mine în faţa unui tribunal. Ştii că voi avea grijă să regreţi.

Ea strânse din dinţi. Bineînţeles că avea dreptate. Turba că trebuia să recunoască, dar avea dreptate. Niciodată nu s-ar aventura să-i facă un proces de divorţ. Ştia că ar fi necruţător. Era în stare să devină feroce dacă avea impresia că se încearcă să se profite de el.

El o observa cu capul aplecat într-o parte, într-un mod de care îşi amintea prea bine.

- Şi reiese de la sine, adăugă el, că nu se pune problema anulării căsătoriei. Nu crezi?

îi venea să-i pălmuiască faţa zâmbitoare. El trebuie să fi ghicit, fiindcă o strânse şi mai tare şi o avertiză plecându-i capul:

- Nu te sfătuiesc. Ti-aş înapoia, şi încă de două ori mai tare.

Ochii Laurei scânteiară de furie.

- Da, te cred perfect în stare să loveşti o femeie. Eşti

suficient de sadic pentru asta!

Degetele lui deveniră mai crude.

- Nu este în obiceiul meu, o certă el. Dar, draga mea, dacă te încăpăţânezi să mă insulţi, aş putea face o excepţie în ceea ce te priveşte.

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Sunt sigură că de acum încolo plăcerea ta se va rezuma la vorbit.

El îi ridică braţele în spate şi o menţinu lipită de el. Pe buze îi juca un zâmbet. Fără a o părăsi pe Laura din ochi, spuse:

- Ei bine, te înşeli. Uite cum îmi face plăcere.

Capul lui brun se aplecă şi gura i se năpusti peste aceea a Laurei. Cu buzele muşcate, ea încercă în van să-i scape. Inima îi bătea nebuneşte şi o căldură perfidă i se strecură în vene. Mintea îi protesta împotriva senzaţiilor pe care Jake le trezea în trupul ei. Continua să se zbată, refuzând să se lase cuprinsă de propria-i dorinţă.

El se îndreptă, cu răsuflarea întretăiată şi o observă cu un aer gânditor. Strălucirea din pupilele lui reflecta o dorinţă intensă, pe care Laura vru s-o ignore.

- Aşază-te, zise el, lăsând-o să cadă într-unul dintre fotoliile dispuse de-a lungul balconului.

Ea încercă imediat să se ridice. El o împiedică - se vedea clar că-i era greu să-şi păstreze sângele-rece.

- Aşază-te şi stai liniştită!

Laura strânse din dinţi - era inutil să protesteze.

Turbată de furie, neputincioasă, plecă ochii şi-şi frecă încheieturile mâinilor, roşii acolo unde îi fuseseră strânse.

- Şi acum, ce se întâmplă? întrebă ea cu severitate. Am de-a face cu Inchiziţia spaniolă?

El o domina din toată înălţimea sa şi trupul îi radia o violenţă stăpânită.

- Nu încerca să mă sfidezi. Nu este genul tău.

Privirea Laurei se ridică uşor pe coapsele musculoase, bazinul îngust, pieptul puternic, până la ochii lui Jake.

- Şi care ar fi genul meu, după tine? se interesă ea cu acreală. Să fiu caraghioasă, batjocorită?

- Nu dramatiza.

Ea râse amar şi ripostă:

- Nu este necesar. M-am simţit cu adevărat în mijlocul unei melodrame proaste când, la abia cinci ore după căsătoria noastră, te-am găsit în pat în compania amantei tale!

- Asta îţi închipui tu, replică el sec. Situaţia nu era cea care părea.

- Ah, am avut halucinaţii, nu-i aşa?

Rămaseră amândoi muţi şi împietriţi. Intre ei se lăsă o tăcere grea. Apoi Jake întoarse capul şi prinse cu mâinile balustrada balconului, cu privirea pierdută în contemplarea oraşului. Perplexă, Laura îi examină profilul: maxilarul voluntar, nasul drept, uşor arogant.

Londra se întindea în faţa lor, cu monumentele ei celebre, iluminate. Tânăra reperă Big Ben şi orologiul lui

strălucitor ca un soare alb, care dădea pe un chei ascuns privirii lor. Distingea trei poduri ale căror lampadare reflectate în Tamisa făceau să scânteieze apele întunecate cu mii de focuri. în aerul uşor al nopţii de vară, panorama era sublimă. Laura considera că era păcat că împrejurările nu erau diferite.

Jake întoarse capul către ea.

- înţeleg ce simţi, rosti el sec.

- Da? făcu ea impasibilă. Chiar crezi cu adevărat, Jake?

- Drăcia...

Se întrerupse, cu trăsăturile încordate de mânie.

Laura se ridică încet.

- Ce sperai? Simpatie şi înţelegere? Dacă nu eşti în stare să-ţi stăpâneşti pornirile sexuale, nu trebuie să te miri că dai de dificultăţi când asta zdruncină viaţa altora.

El se îndreptă şi se apropie de ea.

- Laşi ca greşelile părinţilor tăi să-ţi influenţeze atitudinea faţă de căsătorie. Eu nu sunt ca tatăl tău. Că el a avut nu ştiu câte metrese nu înseamnă că asta este un lucru obligatoriu în toate căsătoriile.

- Ah, nu? îl ironiză ea. Şi ce făcea fata aceea în patul tău?

El o prinse de umeri.

- Ai vrut să te iei după aparenţe, mormăi el printre dinţi. Te-ai comportat ca un judecător şi ai plecat pentru a mă condamna fără să accepţi să mă asculţi.

- Te-am surprins în pat cu alta! După ce mi-ai oferit acel spectacol revoltător, nu văd ce argument ar putea avea valoare în apărarea ta.

El părea nebun de furie. Sclipiri ucigaşe îi apărură în ochi. Mâinile lui strânseră umerii tinerei până la durere şi mârâi:

- O cauţi cu lumânarea, pe onoarea mea!

Laura îl privi cu ochii măriţi de nelinişte. Un fior de groază îi trecu de-a lungul spinării.

- Lasă-mă, îi ordonă ea cu buzele uscate.

El o contemplă cu o faţă de marmură şi ea îşi simţi sângele cum i se zbate în timpane într-un ritm asurzitor.

- Lasă-mă, repetă ea.

Ea îl auzi recăpătându-şi respiraţia şi ridică ochii spre ai lui. Ceea ce citi o înspăimântă. Avu o mişcare de recul.

- Nu, te rog...

El o prinse într-o strângere irezistibilă şi-i luă gura în stăpânire într-un lung sărut ameţitor. Tânăra avu impresia că ia foc. O copleşi o căldură incredibilă în timp ce Jake o mângâia senzual.

- Laura, murmură el cu o voce răguşită.

Ea îi trecu braţele în jurul gâtului, scoase un geamăt de supunere şi-şi înfundă degetele în părul lui negru.

Sărutul lor deveni mai profund şi se cambrară unul lângă altul, pierduţi de dorinţă, cu inima bătând să se rupă.

Jake îşi înălţă capul şi aţinti asupra ei o privire arzătoare. Ea îi văzu expresia pe care o cunoştea atât de

bine.

- Scumpo, murmură el, cu ochii din nou asupra buzelor ei. Nu! Nu-i putea permite să reînceapă s-o subjuge, gândi ea cu groază. Se dădu înapoi, gâfâind, şi spuse cu amărăciune:

- De ce nu vrei să mă laşi în pace?

Se priviră câteva clipe în tăcere. Apoi, Laura făcu stânga- mprejur şi o luă la fugă.

Petrecu weekendul închisă în apartamentul ei, roasă de nelinişte cernând amintiri amare. Cu urechile ciulite, se temea fără încetare că aude zgomotul unui motor puternic, sau paşi care ar fi anunţat sosirea lui Jake. Duminică seara, avea nervii încordaţi la maximum. Trecu noaptea fără să poată dormi mai mult de două ore fără întrerupere.

A doua zi dimineaţă, plecă la birou cu mintea mai relaxată. La orele opt şi jumătate, birourile erau încă pustii. Se aşeză la masa ei de lucru şi începu să reflecteze. Ceea ce nu-i folosea la nimic, gândi ea cu ironie, fiindcă firul gândurilor sale se întorcea spre trecut... şi Jake.

în momentul primei lor întâlniri, ea lucra pentru o societate de radiodifuziune din nordul Angliei. Angajată la Londra, fusese trimisă să facă stagii de câte două luni la diverse studiouri din ţară. El se afla acolo pentru a semna un contract cu o actriţă.

Laura aducea cafea şi sandvişuri patronului ei. Impinse uşa şi ţinea un platou în echilibru instabil când, din spate, vocea lui Jake îi propuse:

- Pot să te ajut?

Ea întorsese capul din reflex şi descoperise cei mai fascinanţi ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată. Simţise că o fixau când traversase încăperea, dar nu se întorsese de teamă ce ar fi dezvăluit ai ei.

O săptămână mai târziu, făcea o clasificare în biroul ei când auzi uşa deschizându-se. Un fior prevestitor îi trecu de-a lungul spinării, apoi se uită la cine intra. Ochii albaştri ai lui Jake, sprijinit de canatul uşii cu o graţie nepăsătoare, o priveau într-un mod tulburător.

- Mi-ar face plăcere să te invit la cină, spuse el din senin.

Laura începu prin a refuza. Nu avea atunci decât nouăsprezece ani şi se simţea prea naivă pentru a ieşi cu un bărbat atât de monden şi experimentat ca Jake Ashton. Dar el nu se lăsă descurajat. Işi reînnoi invitaţia cu un zâmbet atât de călduros şi de irezistibil încât acceptase.

O lună mai târziu, erau logodiţi. In cursul acelei luni, Laura îl văzu în toate serile. Cinară împreună, merseră la teatru, din când în când într-un club de noapte sau la o recepţie. Era minunat de fericită, sigură că-l iubea.

„Dumnezeule, gândi ea, eram îndrăgostită nebuneşte de tine, Jake“. Făcu o mutră zeflemitoare şi amară. El, evident, nu o iubea atât cât crezuse.

în seara logodnei lor, în timp ce o înlănţuia tandru, buzele lui le mângâiară pe ale ei şi murmură cu voce

răguşită:

- Crede-mă, Laura, nu te voi face niciodată să suferi.

Ea îşi sprijini capul în scobitura umărului lui şi răspunse:

- Mi-e teamă, Jake... Toate astea s-au întâmplat atât de brusc încât mă simt puţin dezorientată. Cum aş putea fi sigură că mă vei iubi mereu atât?

El coborî spre ea o privire gravă.

- Laura, înţeleg ce simţi. Dar eu nu sunt ca tatăl tău. Suntem total diferiţi. Şi nu te voi părăsi... niciodată

Ea îi zâmbi, asigurată de dragostea pe care o vedea strălucind în ochii lui. Prea tulburată ca să mai spună ceva, răspunse simplu:

- Te iubesc...

Jake îşi înclină capul şi-i luă gura într-un lung şi tandru sărut şi toate temerile Laurei fură spulberate. în fond, îi cerea să-l creadă. Se simţea datoare să-i acorde încrederea şi o făcea din toată inima.

... Se cutremură şi-şi încrucişă braţele peste piept, ca pentru a se proteja. Poate că nu existase niciodată între ei decât o banală atracţie fizică. Nu, gândi ea cu tristeţe. în acest caz, n-ar fi suferit un astfel de martiriu.

în ziua căsătoriei lor, avu impresia că pluteşte pe un nor. La ieşirea din biserică, Jake o luă în braţe. Soarele era radios în timp ce Jake îşi lipea buzele senzuale de cele ale Laurei.

- Eşti soţia mea, murmură el înainte de a se îndrepta.

O bucurie nebună o cuprinse când se îndreptară spre maşina care trebuia să-i ducă la recepţie.

Dar, pe măsură ce după-amiaza se transforma în seară, Laura simţi treptat cum o invadează o teamă perfidă la ideea nopţii. Lângă Jake, se simţea mică şi fragilă. Pe măsură ce trecea timpul, devenea din ce în ce mai nervoasă. Ceea ce nu-i scăpă lui Jake, care nu înceta s-o observe printre genele lui lungi.

Când se duseră să se schimbe pentru plecarea în voiajul de nuntă, înainte de a o părăsi în pragul uşii, el îi mângâie uşor obrazul cu vârful degetelor, murmurând:

-Abandonează acest aer trist, draga mea. Nu te voi brusca. Iţi promit.

Ei îi luă mult timp să se îmbrace, supravegheată de mama sa, care verifică modul în care-i cădea taiorul şi insistă să-i retuşeze machiajul. Apoi, aceasta se declară satisfăcută de felul în care arăta fiica sa. Tânăra plecă spre camera lui Jake, mirată că nu era gata înaintea ei.

Bătăile inimii se accelerară nervos când bătu timid la uşă. Sunete ciudate şi înfundate proveneau din interiorul încăperii. Deschise uşa cu sprâncenele încreţite.

Fu paralizată în faţa spectacolului care se oferea. Cu bustul gol, Jake era lungit pe pat lângă o tânără fermecătoare, foarte lejer îmbrăcată cu o rochie de muselină.

Privirea Laurei se plimbă alternativ peste buzele umflate ale tinerei, peste un obraz al lui Jake murdar de ruj şi părul lui ciufulit. Işi fixă soţul, pradă unei dureri de nesuportat.

- Laura...

Jake se ridică, înainta spre ea, îi întindea braţele.

Dar Laura văzuse suficient. O luă înapoi spre camera ei fugind şi se năpusti în baie. îndoită deasupra chiuvetei, cuprinsă de o greţă penibilă, auzea vag apelurile lui Jake.

Maică-sa o bătea pe umăr şi-i punea întrebări cu o voce îngrijorată, curioasă. Când Laura se îndreptă, găsi scena grotescă.

Apoi Jake intră în camera ei şi încercă să-i explice pe scurt mamei Laurei ce se întâmplase.

- Ea tocmai s-a întors, declară el încercând să se apropie de tânără în ciuda protestelor mamei ei. Habar n-avea despre noi şi era necăjită. Trebuia să-i explic.

- Ea? Ea? repeta doamna Hadleigh, nevenindu-i să creadă.

O expresie de oroare şi dezgust apărea treptat pe faţa sa.

- Şi eu, nu contez? întrebă ea. Suferinţa mea ţi-ar fi indiferentă?

Mama ei se înfurie, îi ordonă să plece, îl ameninţă că cheamă poliţia dacă nu pleacă. Jake protestă cu o voce răguşită, plină de emoţie pe care Laura o luă drept furie. Vroia cu orice preţ s-o convingă pe Laura, dar mama ei îl împiedică.

- Nu crezi că i-ai făcut destul? spuse ea pe un ton indignat.

Urmă o tăcere. Jake părăsi în cele din urmă camera, după
ce anunţase că va reveni când se vor calma.

- Toţi sunt la fel, bombăni doamna Hadleigh ajutând-o pe Laura să se spele pe faţă.

în faţa expresiei sale amare, Laura îşi recunoscu propria-i supărare. Niciodată nu va putea uita oroarea pe care o simţise văzându-l pe Jake lungit pe pat cu alta, chiar în ziua căsătoriei lor.

Plecă pe la intrarea de serviciu împreună cu mama ei care, conducând-o cu maşina acasă, spuse:

- Nimic nu te obligă să-l revezi pe acest bărbat. Mi-aş fi dorit să mă aflu confruntată cu o punere în gardă de acelaşi gen când m-am căsătorit cu tatăl tău. Asta m-ar fi scutit de multe necazuri şi suferinţe.

Laura privea străzile defilând prin faţa ferestrei. Se gândea cu o luciditate crudă la visurile ei spulberate. Toate visurile cristalizate în jurul lui Jake...

In timp ce mama sa pregătea ceaiul, Laura rămase mută, cu privirea rătăcită, încercând să se lupte cu amorţeala care o cuprindea.

- Unul dintre lucrurile pe care m-a învăţat viaţa cu tatăl tău, Laura, rosti doamna Hadleigh mângâindu-i părul, este că bărbaţii nu se mulţumesc cu o singură femeie. Presupun că este ceva mai puternic decât ei.

Tânăra observă faţa mamei sale, brusc crispată de amărăciune şi retrăi oroarea glacială care o cuprinsese la intrarea în camera lui Jake. O altă imagine, mult mai veche, dar de o oroare la fel de ascuţită, îi revenea în memorie; aceea a tatălui său cu o altă femeie. Prostarea ei făcu loc unei suferinţe sfâşietoare. Izbucni în lacrimi.

Era în jur de ora zece seara când începură ciocăniturile în uşă. Laura, nefiind în stare să-l înfrunte pe Jake, se retrase în camera ei. Auzi, frânturi dintr-o ceartă.

- Lasă-mă să trec! urla Jake furios.

Auzi paşi apropiindu-se de camera ei şi începu să tremure. El năvăli în camera ei şi închise uşa în urma lui. Mânia care-i scânteia în ochi o făcu pe Laura să se înfricoşeze.

O imploră să-l asculte dar, dezamăgită, tulburată, ea nu vroia să audă nimic. După ce încercase în van s-o facă să raţioneze, îşi pierdu sângele-rece. O trânti pe pat şi-i smulse cămaşa de noapte.

Ea începu să se zbată, să-l zgârie. Dar, încetul cu încetul, datorită mângâierilor lui experte, simţurile i se treziră, întunecându-i raţiunea.

Când în cele din urmă o lăsă, încă fremătând de plăcere, ea se întoarse pe-o parte. Dezgustată şi umilită, plânse de furie. îi părea rău mai ales pentru răspunsul ei intens, neaşteptat.

O obliga să se uite la el şi o fixa cu o privire arzătoare. Apoi încercă din nou să-i explice scena a cărei martoră fusese. Dar Laura refuza să-l asculte. Sări din pat, îşi puse o rochie de casă pe ea şi dădu frâu liber amărăciunii. îl blestemă, îi spuse că se simţea dezonorată, murdărită şi că abuzase în mod josnic de ea.

Jake hotărî în cele din urmă să plece, s-o lase singură până a doua zi, ca să-i permită să reflecteze. Ea-l privi

plecând, cu ochi plini de supărare.

... Părăsi casa mamei sale în zori şi stătu la diverse prietene în cursul celor cincisprezece zile care urmară. Apoi, se mută în apartamentul în care locuia acum.

Nu-l mai văzuse pe Jake înainte de recenta lor întâlnire. El încercase în zadar să obţină adresa Laurei de la mama ei, vreme de zece zile fără încetare. Aceasta refuza să i-o dea pentru a o scuti pe fiica ei de suferinţele pe care le îndurase ea însăşi din vina soţului său.

Laura se simţise întotdeauna iritată că Jake nu insistase mai mult de zece zile. In acelaşi timp, îşi spunea, ce sperase un bărbat infidel chiar din ziua căsătoriei?

Incepuse deci o nouă viaţă şi treptat, melancolia i se risipi. Nu mai avea insomnii decât uneori, când capul brunet cu faţă arogantă venea să-i bântuie visele.

Laura scoase un oftat. De ce trecutul revenea până la urmă la suprafaţă? Mult timp se temuse să-l revadă pe Jake şi acum când se întâmplase, era aproape uşurată. Uşurată, dar îngrijorată.

Uşa sălii de redacţie se deschise în faţa lui Carly, îmbrăcată într-o rochie de mătase şi un sacou pus peste umeri cu o elegantă dezinvoltură.

- Eşti foarte matinală! constată ea surprinsă. Ai băut deja ceva?

Laura zâmbi şi-i arătă vasul de plastic pus în faţa ei.

- Doar o ceaşcă din această cafea infectă.

Carly lăsă să-i alunece sacoul în mâini cu o mişcare

graţioasă.

- Ar trebui să ne cumpărăm o cafetieră ca să ne-o facem singure. Până atunci, voi continua să mă otrăvesc cu asta. Vrei să mă serveşti şi pe mine?

Laura se ridică şi se îndreptă spre maşinăria electrică. Umplu o cană pe care se duse să i-o dea lui Carly.

- Weekend bun? o întrebă ea.

- Glumeşti? replică aceasta cu un zâmbet languros.

Laura se întoarse să se aşeze la biroul ei, urmată de Carly
care se aplecă peste biroul ei.

- Apropo de weekend, care sunt noutăţile vedetei?

- Despre cine vorbeşti?

- De tine, drăguţa mea.

Laura o privi cu sprâncenele încreţite.

- Trebuie să fie ceva care îmi scapă. Prin ce aş fi vedeta weekendului?

Carly sorbi din cafea înainte de a răspunde:

- Aminteşte-ţi... o oră de discuţie privată, vineri seara, cu deliciosul domn Jake Ashton.

Laura simţi că roşeşte. Se înşelase presupunând că nu va auzi comentarii de la Carly. Luă o tăietură de ziar din coşul ei de birou.

- Oh, nu este vorba decât despre asta, murmură ea cu ochii plecaţi asupra documentului.

- Da, doar de asta, o zeflemisi uşor Carly.

Se ridică, luă hârtia din mâna Laurei, o fixă cu atenţie şi

continuă:

- Hai, povesteşte-i lui Carly.

Laura îşi susţinu privirea cu faţa impasibilă.

- Ce ar fi de povestit?

Sprâncenele lui Carly se ridicară încet.

- Interesant, murmură ea. Este vorba de o criză de amnezie sau devii misterioasă?

- Nu în mod special, zâmbi Laura. în schimb, mi se pare că tu cauţi secrete acolo unde nu există.

Carly o observă câteva secunde în tăcere, apoi se ridică şi întrebă:

- Dacă înţeleg bine, este o poveste în care sunt rugată să nu mă amestec?

- Nu este nici o poveste, murmură Laura plecând ochii.

Carly plecă la locul ei. Uşa se deschise şi intrară alţi reporteri. Treptat, toţi se cufundară în lucru. Laura nu se întrerupse decât o dată sau de două ori ca să-şi bea cafeaua. Recitea atentă textele sale înainte de a le transmite lui Carly pentru aprobare. Spre ora douăsprezece şi jumătate, se întinse. Carly o privi şi, după ce aruncă o privire ceasului de aur de la mâna ei, îi spuse:

- O.K., frumoasă adormită, ia-ţi pauza de prânz acum.

Laura ajungea lângă uşă când sună telefonul. Carly o strigă,
agitând receptorul spre ea.

- Eşti chemată.

Laura traversă încăperea, cu sprâncenele încreţite.

- Cine este? întrebă ea.

Carly făcu o mică grimasă.

- Nu ştiu, dar vocea este al naibii de seducătoare. Restul este la fel?

Laura nu răspunse şi luă receptorul cu o mână care tremura.

- Alo?

- Bună, Laura, rosti vocea gravă a lui Jake.

Tânăra simţi cum o pătrunde un fior de panică. Mâna i se crispă pe telefon şi întrebă:

- Ce vrei?

Se auzi un mic râs.

- Ghiceşte...

Laurei îi fu greu să nu închidă. Se abţinu doar din cauza lui Carly. Aceasta nu ar fi lăsat-o în pace până n-ar fi aflat cine era la capătul firului.

- Mai doreşti şi altceva să ştii? se interesă ea pe un ton mieros, lăsându-l pe Jake să audă că nu avea chef de glume.

- Să cinăm împreună.

Ea ezită, apoi răspunse:

- Nu mă tentează.

- Atunci, să prânzim...

- Regret, dar nu am timp.

- Nu căuta să mă eviţi, Laura! ripostă el cu o voce ascuţită. Voi reuşi să te întâlnesc într-un fel sau altul.

Ea înţepeni, mută, ştiindu-l în stare de orice pentru a-şi

atinge scopul. Chiar şi de violenţă.

- Ei? insistă el.

Se străduí să aibă un ton ferm când îi răspunse:

- Nu. Nu se pune problema.

îl auzi scoţând o înjurătură, apoi închise încet telefonul, cu faţa posomorâtă. Nu o să mai telefoneze, gândi ea. Cum ştia unde lucrează, fără îndoială că nu va trece mai mult de două sau trei zile până când îşi va impune prezenţa.

Se juca acum cu ea ca şoarele cu pisica.

Capitolul 3

Cuibărită într-un fotoliu, Laura încerca să citească. Dar rândurile îi dansau prin faţa ochilor şi cuvintele îşi pierdeau înţelesul. Furioasă, închise volumul şi-l trânti pe masă. Ca şi cum ar fi citit chinezeşte!

Se auzi soneria de la uşă. Era vorba probabil de una dintre vecinele de sus. Asistente medicale amândouă, plecau prea târziu de la serviciu ca să facă şi cumpărături. Aşa că adesea veneau la Laura să împrumute lapte sau zahăr.

Se duse să deschidă. Era Jake. Laura ridică ochii spre faţa lui arogantă şi păli. Rămase împietrită o fracţiune de secundă cu gâtul strâns, cuprinsă de panică. Când îşi veni în fire, era prea târziu. Incercă în van să-i închidă uşa în nas, dar el deschise cu piciorul. Apoi, trânti uşa după el şi înaintă în încăpere cu un aer furios.

- Să nu mai faci niciodată asta, spuse el cu o voce tăioasă.

Ea se cutremură, consternată.

- Nu mi-ai dat de ales.

- Ce naiba vrei să spui?

Ea îşi umezi buzele cu vârful limbii şi-şi întoarse ochii, roşind sub privirea albastră care o fixa.

- Acelaşi lucru ca şi azi-dimineaţă, replică ea. Nu vreau să te văd.

- Nu-mi place să mi se închidă uşa în nas.

Laura amuţi. El o fixa intens în continuare.

- Vino să cinezi cu mine, spuse el.

Ea făcu „nu“ din cap.

El tăcu un moment, apoi se interesă scurt:

- De ce?

Ea oftă.

- îţi repet: nu vreau să te mai văd.

- Explică-mi cel puţin de ce, întrebă el sec. Dă-mi un motiv serios.

Ea oftă din nou. Motive serioase... putea să-i furnizeze mai multe. Dar nici unul pe care să-l admită. Era sigur.

- Cred că nu mai avem ce să ne spunem.

El o observă îndelung, apoi îi ordonă:

- Du-te să-ţi pui un mantou. Te iau la masă.

Speriată de atâta încăpăţânare, ea ripostă:

- Pentru că trebuie pus punctul pe „i“, iată - doresc să te văd dispărând din viaţa mea pentru totdeauna.

El o fulgeră cu privirea şi repetă sec:

- Du-te să-ţi pui un mantou.

Ea se dădu înapoi cu un pas, înspăimântată brusc de lucirea ameniţătoare din ochii lui. Apoi se opri, hotărâtă să-i ţină piept. A ceda însemna să se expună din nou si să i se frângă inima.

El o studia de parcă îi înţelegea revolta. Apoi pe buze îi apăru un zâmbet complice.

- Dacă preferi să rămânem aici, nu văd nici un inconvenient.

Ştia perfect că o atrăgea în capcană. Să rămână

singură cu
el în apartament însemna un risc prea mare. Nu avea de ales. Scoase un oftat adânc.

- Foarte bine. Mă duc să iau un mantou.

Cum făcuse Jake să-i afle adresa? se întrebă Laura în timp ce luxoasa limuzină gri metalizat îi purta pe străzile Londrei. Precis o obţinuse prin Rupert. Acesta nu putea refuza să i-o dea: Jake se bucura în ochii lui de un mare prestigiu. Avea putere si profita pentru a obţine tot ce vroia... Chiar si pe mine, gândi ea cu amărăciune.

Crepusculul făcuse loc nopţii si circulaţia se fluidizase. Laura întoarse ochii spre Jake. Un felinar lumină în trecere profilul lui dăltuit, maxilarul pătrat, ras proaspăt, care dădea feţei toată autoritatea sa.

- Unde mă duci? întrebă ea.

El îi aruncă o ocheadă rece si cu un zâmbet ironic, răspunse:

- O să vezi.

Ea se înfundă furioasă în scaunul ei. De ce un asemenea mister?

Jake opri maşina în faţa portalului iluminat al unui mare hotel. Laura scrută strada fără a descoperi firma vreunui restaurant. Se întoarse către el, care deja coborâse şi înconjura maşina pentru a-i deschide portiera.

- Unde se află restaurantul? întrebă ea, cu o privire bănuitoare, când el îi luă braţul pentru a o ajuta să coboare.

- în hotel.

O conduse rapid spre intrare. Un portar în livrea îi salută ridicându-şi cascheta şi le deschise uşa. Laura abia îl remarcă. Aruncă o privire circulară în hol. Jake o trase repede spre ascensor.

- Unde mergem? se interesă ea, cuprinsă de panică.

El schiţă un zâmbet.

- Restaurantul se află la un alt etaj.

Laura se încruntă. Tocmai văzuse într-un colţ al hotelului o săgeată luminoasă indicând direcţia restaurantului - la parter. îşi smulse braţul din strângerea lui Jake.

- Mă iei drept o proastă! se răţoi ea. Nu se pune problema să urc cu tine.

Uşile liftului se deschiseră. Oamenii care ieşeau treceau prin faţa perechii fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Jake o trase pe Laura în cabină şi o strânse lângă el.

- Aş vrea să văd ce-o să faci ca să scapi, îi murmură el la ureche în timp ce uşile se închideau.

Redusă la neputinţă, îl văzu apăsând pe butonul de la al şaselea etaj. Pe cadranul ce se afla deasupra uşilor începură să se înscrie cifre luminoase. Laura îl privea ţintă pe Jake, cu ochi veninoşi.

- De ce faci asta? protestă ea printre dinţi. De câte ori trebuie să îţi repet că nu mai vreau să te văd?

Jake o urmări cu atenţie o clipă, cu trăsăturile

încordate. Apoi, un zâmbet crud îi joacă pe buze.

- Ti-am spus deja: doresc să-ţi vorbesc.

- Şi eu, n-am chef să te ascult. Consider că nu mai avem nimic să ne spunem.

- Te înşeli. Avem de discutat multe lucruri. Fugind, nu schimbi nimic. Asta nu ar face decât să întârzie explicaţia noastră.

Uşile liftului se deschiseră. Laura ezită o clipă, apoi ieşi pe palier, urmată de Jake. O ghidă spre o uşă pe dreapta şi o făcu să intre într-o încăpere vastă, decorată în bej şi auriu. Tablourile care ornau pereţii evocau mai mult decât ambianţa unui hotel.

- Este apartamentul tău? întrebă ea în timp ce Jake închidea uşa după ei.

El încuviinţă din cap, se apropie de ea şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor perfect croiţi. Laura examină camera. Privirea i se opri asupra a trei uşi care se deschideau în peretele stâng. Se întoarse spre Jake.

- Pentru că tu ai decis scenariul, ce urmează? se interesă ea iritată. Se continuă, la stânga, pentru a intra în camera ta?

El ridică o sprânceană mirată.

- S-ar spune că obsesia de care mă acuzi devine contagioasă!

Laura strânse din dinţi şi căută în zadar o replică usturătoare.

- Ei bine, Laura, reluă el ironic, ai rămas fără replică?

- Umorul tău este irezistibil! ripostă ea sarcastic. Din nefericire, mă tem că l-am pierdut pe al meu când m-ai făcut să traversez jumătate din Londra, contra voinţei mele.

O observă o clipă în tăcere, cu capul plecat pe o parte.

- în faţa unui astfel de rezultat, se pare că ar trebui să reîncep cât de des posibil.

- Nu te sfătuiesc, spuse ea cu acreală. Nu găsesc că ar fi chiar o idee bună.

El îşi înăbuşi un mic râs.

- în acest caz, ar trebui să înveţi să fii ascultătoare.

Atâta aroganţă o lăsă fără voce. îi aruncă o privire plină de ură.

- Este un nou mod de a-mi demonstra că nu eşti decât un egoist josnic, Jake?

- Nu este exact ceea ce vroiam să spun.

Se apropie de ea şi privirea lui insolentă o măsură din cap până în picioare. Apoi zâmbi şi adăugă:

- De ceea ce sunt sigur, este că ştiu ce vreau.

Capul lui brunet se aplecă şi buzele sale le atinseră pe cele ale tinerei.

- Şi să ştiu cum să obţin, termină el cu o voce răguşită.

Buzele lui puseră stăpânire pe cele ale Laurei, fierbinţi, îmbătătoare. Cu ochii fixaţi pe faţa lui sculpturală, ea simţi cum i se opreşte inima din loc o scurtă clipă, ca apoi să

înceapă să galopeze. El era atât de aproape...

Mâinile lui Jake se ridicară până la umerii Laurei, dezbrăcând-o de mantou.

- Nu... murmură ea gâfâind, în timp ce veştmântul zăcea pe podea.

Ochii i se întâlniră cu cei ai lui Jake. Avea impresia că este hipnotizată.

Bătăi în uşă o aduseră la realitate. Jake îşi înălţă capul brun şi strigă:

- Intră!

Un bărbat înalt şi rigid pătrunse în încăpere. Ii privi cu indiferenţă.

- Bună seara, domnule, doamnă, îi salută el cu o voce având accent popular. Recepţia ne-a informat de sosirea dumneavoastră.

Jake clătină din cap.

- Mulţumesc, Travers. Vom trece la masă imediat ce va fi gata.

Travers îşi aranjă mustaţa.

- Bine, domnule. Doriţi şi altceva?

- Nu, asta ar fi totul.

Travers îşi înclină capul chel înainte de a se retrage.

Jake coborî privirea şi Laura îl observă câteva clipe în tăcere. Apoi înaintă spre o nişă cu lichioruri.

Ea se aşeză într-un fotoliu, mulţumind cerului pentru intervenţia valetului. Fără intrarea lui în acel moment

precis, nu ar fi fost în stare să-i reziste lui Jake. El îşi păstrase puterea de a o tulbura nesfârşit. La fel ca şi în anul precedent. Trebuia să se ţină în gardă. Deoarece ura ei împotriva lui se arăta ineficace faţă de magnetismul lui.

Laura se cutremură, neliniştită. Dacă nu se arăta foarte prudentă, el va răsturna repede barierele pe care şi le ridicase pentru a se proteja... Repede, îşi va distruge din nou viaţa. Nu va avea puterea s-o ia din nou de la zero. Pentru a evita suferinţele şi decepţiile, trebuie să ştii să descoperi oamenii susceptibili să ţi le provoace - şi să-i eviţi.

- Ce vrei? întrebă Jake.

Ea îl privi nedumerită.

- Oh, un Martini, te rog, răspunse ea posomorâtă.

Spera ca el să n-o reţină prea mult timp. Cu cât mai repede
se va îndepărta de el, cu atât va fi mai bine. Privirea ei rătăci pe tablourile atârnate pe pereţi. Un fior de gheaţă o pătrunse când ochii i se opriră asupra unuia dintre ele.

- Văd că ai păstrat „Lebăda din Eden“, spuse ea cu o voce monotonă.

Jake se afla în faţa ei. O observa printre gene şi-i întinse cocteilul.

- Da. Am preferat să-l păstrez la Londra.

Cu inima strânsă, Laura continua să contemple albastrul şi auriul picturii. Reprezenta un cuplu tânăr, în

picioare sub umbra protectoare a aripilor întinse ale unei uriaşe lebede albe, pe malul unei ape pe care jucau reflexele magice ale lunii.

Tânăra înghiţi în sec, cu mâna crispată pe pahar. Jake cumpărase acest tablou cu cincisprezece zile înaintea căsătoriei, pentru a-l pune în camera lor. „Lebăda din Eden“ ar fi trebuit să facă parte din paradisul lor. Laura râse amar în sine. Căsnicia lor o făcuse să cunoască infernul în loc de paradis.

Jake se aşeză în faţa ei. Nu o scăpase din ochi. Tânăra îi evită privirea şi-şi duse paharul la buze cu o mână care tremura uşor. Băutura rece îi răcori gâtul uscat, dar tăcerea care se instala între ei începu să-i încerce nervii.

Apoi, spre uşurarea ei, se auziră bătăi în uşă. Jake îşi întoarse în cele din urmă ochii şi răspunse să intre. Apăru Travers care anunţă că cina era servită.

Jake se ridică şi o invită pe Laura să treacă în sufragerie. Mâncarea era delicioasă, prezentată minunat pe tăvi de argint şi serviciul lui Travers era de o discreţie perfectă. In timp normal, Laura ar fi fost încântată. Dar era departe de a fi cazul în aceste împrejurări. Jake o făcea să fie crispată, îi încorda nervii la maximum.

O adusese acolo cu un scop precis: el nu acţiona niciodată fără motiv. Laura îl cunoştea prea bine ca să nu înţeleagă că aştepta sfârşitul serii pentru a se explica.

Conversaţia lor în timpul mesei se purtă pe un teren

neutru. Jake povesti cu brio anecdote nostime din studiourile de televiziune. Laura se strădui cât putu să zâmbească şi să se comporte firesc, dar îi fu foarte greu să reuşească.

Cu uşurare, văzu sosind momentul de a se întoarce în salon pentru a lua cafeaua. Jake făcu în aşa fel încât ea se aşeză pe canapea lângă el. Această apropiere o făcu febrilă.

Căuta ce să-i spună, complet lipsită de idei, când o frapă un lucru: el nu locuia înainte în acest apartament. Locuia în camere de hotel sau la prieteni. Totuşi, acest loc poate i-a servit întotdeauna să primească alte femei. îl privi cu un aer bănuitor şi se strădui să ia un ton egal când întrebă:

- De când ai acest apartament?

- în jur de şase luni, replică el cu o sprânceană arcuită ironic. Poţi să renunţi imediat la vreo fantasmagorie.

Ea se înroşi şi întoarse capul. Jake se ridică.

- Vrei un alcool?

- Nu, mulţumesc. Mă limitez la cafea.

El se duse la nişa cu lichioruri din stejar patinat, îşi turnă un coniac, reveni să se aşeze şi-şi întinse picioarele lungi în faţa lui.

- De când lucrezi pentru „Style“? întrebă el cu dezinvoltură.

Laura făcu o mutră perplexă înainte de a replica:

- Nu încerca să mă faci să cred că nu cunoşti răspunsul, Jake.

El ridică din umeri.

- Căutam pur şi simplu să întreţin o conversaţie curtenitoare. Dar constat că nimic nu-ţi dezarmează agresivitatea.

Laura îşi puse ceaşca pe masă cu un zgomot sec.

- Nu ştiu de ce m-ai adus aici, Jake. Dar sunt sigură că ai ceva precis în cap. Nu acţionezi niciodată fără motiv, nu-i aşa?

- Corect, recunoscu el, cu capul lui brun uşor aplecat pe o parte, pentru a o observa. Dar presupuneam că ai fi preferat să flecăreşti despre subiecte neutre.

O credea complet tâmpită? Scântei de mânie apărură în ochii ei verzi.

- Nu este vorba aici de ce aş numi un subiect neutru. De când ştii unde locuiesc şi pentru cine lucrez?

El păstră o clipă tăcere înainte de a răspunde:

- Am ştiut întotdeauna.

Laura nu se aştepta la asta. O răceală cu gheaţă îi strânse inima. Îl privi ţintă, amuţită. Era îngrozitor să afle că ştiuse întotdeauna unde s-o găsească fără să caute vreodată s-o revadă. Era clar că doar întâmplarea de a se întâlni în acel club de noapte reanimase atracţia sa pentru ea.

- Am aflat printr-un raport de detectiv, la o săptămână după întoarcerea mea în Statele Unite.

Această declaraţie o făcu să iasă din gândurile ei sumbre.

- în Statele Unite? Dar de ce te-ai întors acolo?

Se întrerupse o scurtă clipă şi, cu ochii ei verzi voalaţi de amărăciune, reluă:

- Haide, lasă-mă să ghicesc. Afacerile înainte de toate, bineînţeles. O problemă atât de neînsemnată ca a fi părăsit de soţia ta nu putea prima asupra intereselor unei reţele de televiziune.

Jake luă o ţigară dintr-o tabacheră, o aprinse şi se ridică. Se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse. Ochii lui albaştri o fixară cu răceală pe Laura.

- M-am întors la New York fiindcă fratele meu a murit.

Cu gura căscată, ei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Se ducea la birou cu maşina şi a intrat într-un carambolaj în serie pe strada a cincea. Au fost numeroşi răniţi. El a fost omorât.

Laura rămase interzisă, lipsită de voce, cu ochii umezi. Nu-l întâlnise pe Tom decât o singură dată - în ziua căsătoriei ei cu Jake. Când se aştepta la ostilitate din partea lui - în fond, Jake era un om puternic - Tom îi arătase o prietenie cordială şi o primise în familie cu braţele deschise. Ea îi păstra o simpatie emoţionantă. Acum i se părea de necrezut să fie mort de un an şi ea să nu fi ştiut

nimic.

- îmi pare rău, murmură ea. Nu ştiam.

- Vezi, ca de obicei, tragi concluzii pripite.

Jake trase un fum din ţigară şi o observă pe tânără prin fumul bleu-argintiu, înainte de a continua:

- După funeralii a trebuit întrunit de urgenţă consiliul de administraţie în adunare generală extraordinară. De cum s-a aflat vestea morţii lui Tom, acţiunile noastre la Bursă au început să scadă. Mi-au trebuit câteva zile pentru calmarea spiritelor. Odată totul intrat în ordine, am înţeles că ar fi prea târziu.

Laura îşi înclină capul.

- Prea târziu? Prea târziu pentru ce?

Jake o observă câteva momente în tăcere înainte de a se întoarce şi a se aşeza lângă ea. Cu o faţă impasibilă, murmură:

- Prea târziu pentru a reveni. Ştiam că amărăciunea ar fi avut timp să se instaleze şi că-mi va fi foarte greu să-i dau de capăt.

- Amărăciunea? repetă ea, cu ochii plini de mânie. Ce naiba ştii tu? Iţi închipuiai că există ceva de care să fiu încântată?

O expresie înduioşată trecu fugitiv pe faţa lui Jack. Ii luă mâna tandru şi cu privirea cufundată într-a ei, spuse cu blândeţe:

- Inţeleg ce ai simţit.

Ea îşi smulse mâna cu o mişcare furioasă.

- Nu mă face să râd. Mă îndoiesc că ţi-ar putea trece aşa ceva prin cap.

El o privi fără să spună un cuvânt. Apoi păru pe punctul de a vorbi, dar nu făcu nimic şi întoarse capul. Strânse din pumni până i se albiră încheieturile.

Laura se cutremură. Curajul o părăsea aşa cum curge nisipul printre degete. Se vedea că Jake era furios. Dar era imposibil să prevezi dacă îşi va stăpâni furia sau va izbucni. Era singurul om de care se temea. Singurul în faţa căruia se simţea fragilă şi neputincioasă.

Refuză totuşi să capituleze. Se ridică încordată şi bâigui:

- Este timpul să plec.

Se ridică şi el. O domina cu înălţimea lui şi aerul său ameninţător îi făcea pielea ca de găină. Ordonă sec:

- Aşază-te la loc. Nu se pune problema să pleci.

- Aici, îţi faci iluzii!

- Nici gând, draga mea, murmură el pe un ton glacial, cu o faţă de marmură. Ar trebui să ştii că nu renunţ niciodată la ceea ce îmi aparţine.

Jake se apropie cu un pas şi ea se simţi minusculă, cu nasul la înălţimea gulerului cămăşii lui. îşi ridică faţa şi privirile li se încrucişară.

- îmi aparţii şi eu nu renunţ niciodată la ceea ce-mi aparţine, afirmă el din nou cu un zâmbet insolent.

- Nu aparţin nimănui! se răţoi ea, cu mâini tremurătoare. M-am căsătorit cu tine fiindcă te iubeam. Amorul nu poate fi posedat. Este un dar. Un dar pe care n-am chef să ţi-l mai fac. Este prea târziu. Tu, Jake, eşti cel care a ales deliberat să arunce ceea ce ofeream.

- Scorpie încăpăţânată! tună el, cu trăsăturile crispate de furie. Tatăl tău te obsedează până la punctul în care vezi toţi bărbaţii după chipul lui. Te încăpăţânezi să mă categoriseşti la fel ca pe el.

Ea simţi asta ca o lovitură sub centură şi păli. El ştia că această reflecţie o rănea profund. Ştia că avea oroare de a aminti de tatăl ei, indiferent cu cine.

- Şi nu există nici o îndoială, ripostă ea cu voce tremurată, că eşti la fel ca el!

El o prinse de umeri.

- Nu am intenţia să-mi petrec restul zilelor plătind pentru el!

- Incetează să deturnezi problema servindu-te de tatăl meu! strigă ea. Nu plăteşti pentru greşelile lui, ci pentru ale tale. Eşti singurul responsabil, dacă nu poţi petrece mai mult de două ore fără a curta o femeie. Şi acum, lasă-mă să plec!

Tăcut, cu buzele strânse, îi strânse încheieturile mâinilor, îi blocă braţele la spate, o lipi de un perete şi declară sec:

- Ti-am spus deja că nu se pune problema.

Laura se zbătu în van pentru a încerca să-i scape. El o ţinea fără un efort aparent.

- Nu mă atinge! ţipă ea.

- Nu asta îmi spuneai adineauri, replică el cu un zâmbet.

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Individ josnic ce eşti! Ti se întâmplă să te mai gândeşti şi la altceva?

Zâmbetul lui Jake deveni sarcastic.

- Nu când eşti tu prin împrejurimi, spuse el pe un ton neliniştitor. Eşti prea seducătoare.

O privea languros şi inima ei bătea să se rupă. Se forţă să-şi înfrâneze dorinţa care i se propaga prin tot trupul în valuri fierbinţi. El nu trebuia să câştige.

- Te urăsc! rosti ea. Mi-e groază de contactul tău!

El îşi întări strângerea asupra mâinilor ei şi ea gemu de durere.

- Este sfâşietor, o zeflemisi el pe un ton mieros. Nici nu se poate mai sfâşietor.

Ea îşi holbă ochii şi se ghemui lângă zid, văzând cum se apropie capul lui brun.

- Nu, Jake, gemu ea. Nu, te rog!

Gura lui se abătu asupra gurii ei şi forţă brutal deschiderea buzelor. O trase în braţe şi-o înlănţui strâns.

Ea încercă să-şi întoarcă faţa, dar degetele lui lungi îi prinseră maxilarul ca un cleşte. Scoase un ţipăt de protest.

Jake ridică faţa, o privi cu ochi arzători şi murmură rugător:

- încetează să mă respingi, Laura.

Accentul surd al acelei voci răguşite îi strânse inima. Caldă şi dulce, gura lui Jake o luă pe a ei. Mâinile îi mângâiau spatele, şoldurile, producându-i furnicături pe piele, prin ţesătura uşoară a rochiei de vară. începu să tremure când simţi coapsele lui tari lipindu-se de ale sale.

Ridică mâinile, le puse pe umerii lui Jake şi-şi strecură degetele în părul des şi negru, gemând de plăcere.

Sărutul lor fu interminabil, îmbătător. Laura se strângea în soţul ei, de parcă ar fi vrut să se topească în el.

în ea, dorinţa se bătuse cu bunul-simţ şi-l învinsese. Se abandonă trup şi suflet fericirii de a redescoperi plăcerea simţurilor. O căldură difuză îi radia din şale în toate membrele.

Un geamăt surd se ridică din fundul gâtului lui Jake în timp ce sărutul său deveni mai profund. Laura întredeschise pleoapele... în acea clipă, el pierdu. Cu ochii închişi, prezenta o faţă care exprima o satisfacţie senzuală voluptuoasă. începu să-l urască şi mai mult: îşi închipuia că o ţine în puterea lui, credea că a învins!

„Nu, Jake, gândi ea. Nu, de această dată!“

Se dădu brusc înapoi şi el deschise încet ochii.

- Ce este, scumpa mea? şopti el cu o voce răguşită.
- Foarte abil, Jake. Dar nu ţine.

El se încruntă uşor.

- Laura...

-Jocul de-a seducţia nu te va duce prea departe, i-o tăie ea, ridicându-şi capul într-o mişcare inconştientă de sfidare.

Lumina făcea să-i joace reflexe arămii în aurul roşcat al părului, în timp ce continua:

- Nu de această dată. Nu cu mine. De fapt, comportamentul tău îmi întăreşte părerea: obsesia ta sexuală este atât de mare încât eşti gata să faci orice pentru a ţi-o satisface.

Gura lui Jake se crispă şi ripostă:

- Ce idioţenie! Ştii foarte bine că te-am sărutat fiindcă o doream. Şi nu din motivul nu ştiu cărei strategii complicate, nici a unei tulburări psihice.

Laura îşi muşcă buza inferioară, apoi spuse:

- Asta nu împiedică să nu ducă nicăieri.

El îşi ridică bărbia şi ochii lui albaştri se cufundară în cei ai tinerei. Pe buzele lui senzuale pluti un zâmbet în timp ce scruta figura Laurei. Aceasta dezvăluia vestigiile manifeste încă ale dorinţei ei.

- Ai îndrăzni să pretinzi că nu ai simţit nici o plăcere? întrebă el ironic.

- Nici cea mai mică! rosti ea, refuzând să-şi recunoască slăbiciunea.

El izbucni în râs.

- Mincinoaso! Ti-a plăcut la fel de mult ca şi mie.

Furioasă şi umilită, Laura deveni stacojie. De ce se

încăpăţâna s-o rănească? De ce refuza s-o lase în pace?

- Nu fi aşa sigur! scrâşni ea furioasă.

Se smulse din îmbrăţişarea lui, îşi luă rapid poşeta şi mantoul, apoi se grăbi spre ascensor, orbeşte. Gâfâind, apăsă pe buton şi închise ochii. Jake nu va întârzia s-o urmărească. Dar de această dată, nu-i va mai permite s-o reţină.

Nu trecuseră mai mult de câteva secunde când auzi uşa apartamentului deschizându-se. Jake sosi în spatele ei şi o răsuci cu faţa spre el.

- Unde naiba crezi că te duci? întrebă el sec.

Ea îşi adună ultimele rămăşiţe de curaj.

- Mă duc acasă, Jake. Nu vreau să stau aici prea mult.

Fără să ştie cărui fapt se datorează, văzu o expresie înduioşată pe faţa lui, vreme de o clipă. Dar el îşi reluă masca impasibilă. Apoi, cu sprâncenele încreţite, murmură blând:

- Nu pleca imediat, Laura. Mai am ceva să-ţi spun.

Uşile ascensorului se deschiseră, ca într-un film cu încetinitorul. Laura se forţă să intre cu calm în cabină. O impresie bizară o incita să dea înapoi. I se părea că distinsese în vocea lui Jake un accent rugător, citise o rugă în ochii lui.

Cu inima strânsă, refuză cu un semn din cap.

- Tot ce-a fost de spus s-a spus, Jake.

Uşile ascensorului se închiseră, în timp ce această expresie curioasă îmblânzea din nou trăsăturile lui Jake.

Laura prefera să nu se întrebe. Se rezemă de peretele cabinei, simţind cum o părăsesc forţele. în sine, aspira din toată fiinţa ei să rămână lângă el. Efortul de a-l părăsi o epuizase.

Dar nu se punea problema să se lase din nou pradă acestei atracţii. Ar fi fost o adevărată nebunie.

Capitolul 4

In cursul săptămânii următoare, Laura suferi de insomnie.

Obsedată de Jake, petrecea cea mai mare parte a nopţilor urmărind cadranul luminos al deşteptătorului. I se resimţi şi munca. La birou, nu era în stare să se concentreze. In minte îi revenea mereu conversaţia lor.

Remarcele lui Jake în legătură cu tatăl ei o răniseră. O făcuse special, ştia că nu vroia să-şi amintească această perioadă din viaţa ei. In minte îi reveneau amintiri penibile.

Părinţii ei se căsătoriseră foarte tineri, din obligaţie, la - optsprezece ani. Laura se născuse cam la şase luni după căsătoria lor. La început, se iubeau profund. Dar greutăţile responsabilităţilor, prea dificile pentru vârsta lor, îi condusese la neînţelegeri.

Stewart Hadleigh, tatăl Laurei, după ce făcuse tot ce putuse, se săturase de eforturile pe care familia i le pretindea.

O lăsase pe Amanda, soţia lui, să-şi asume cea mai mare parte a responsabilităţilor vieţii lor comune. Ceea ce ea începuse să îndeplinească din toată inima, acceptând lipsa de maturitate a lui Stewart şi incapacitatea acestuia de a renunţa la libertatea sa. Dar descoperind că îşi căuta plăcerile în altă parte, fusese foarte supărată. Stewart îi implorase iertarea. Jurase că nu cedase decât unei atracţii fără viitor.

Amanda îl iertase, cu speranţa că va sfârşi prin a se cuminţi. Dar Stewart continua să trăiască într-o lume himerică şi să fugă de obligaţiile sale, frecventând alte femei.

Când Laura avea zece ani, numărul aventurilor tatălui ei devenise incalculabil. Amanda Hadleigh se resemnase cu această neputinţă a lui de a se mulţumi cu o singură femeie. Printre altele, avea nevoie de ajutor financiar şi credea că fiica ei avea nevoie de prezenţa unui tată. Ea se agăţa cu disperare de iluzia că se va potoli cu timpul.

Era roasă de amărăciune, străduindu-se să-i ascundă asta Laurei. Dar copiii sunt foarte sensibili la sentimentele celor din jur. Laura îşi dădu repede seama ce exista între părinţii ei. Când o vedea pe mama ei mohorâtă, era surâzătoare, ca s-o îmbărbăteze. Asta nu servea la nimic. Zarurile erau deja aruncate.

Incidentul definitiv se petrecu într-o dimineaţă când mama ei, ca să se mai înveselească, hotărî s-o conducă pe Laura la plimbare. Se duseră cu metroul în centru, pentru a vizita
Turnul Londrei. Laura şi maică-sa erau hotărâte să se distreze, deşi Stewart continua să nu se întoarcă acasă, uneori chiar şi câteva zile la rând. După care apărea cu un aer spăşit, cu flori, jurând să se schimbe.

Traversau Tower Hill când îl zări pe Stewart, care mergea ţinând o femeie de talie. Se oprise pentru a o

săruta. Mama Laurei înţepenise, livid㠔 Recunoscând-o pe mătuşa sa Jennifer, sora mamei, Laura se întrebase de ce taică-său o săruta aşa de ciudat. Apoi Amanda făcuse stânga-mprejur, amărâtă şi furioasă şi o duse înapoi la staţia de metrou pe Laura, nemulţumită şi nefericită.

In seara zilei următoare, îi auzise certându-se violent în bucătărie. Ieşise din camera ei şi, aşezată pe treptele scării, plânsese în tăcere, rugându-se să se oprească.

Nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl ei. Ieşise din casă şi din viaţa lor, trântind uşa, fără a da atenţie strigătelor Laurei pentru a-l chema înapoi. De atunci, nu mai era în stare să aibă deplină încredere într-un bărbat.

Oftă, cu ochii fixaţi în spectacolul străzii prin fereastra biroului, cu privirea vagă. De ce nu reuşea să uite trecutul? De ce acesta continua s-o bântuie? Nu va reuşi niciodată să dea la o parte amintirea tatălui ei, nici să ierte trădarea lui Jake. Suferise prea mult.

Aruncă o privire circulară prin sala redacţiei. Toţi colegii lucrau, în timp ce simţea cum viaţa ei o ia în derivă. Scoase un nou oftat şi-şi spuse că făcea o stare depresivă.

Se ridică, se duse în colţul unde se afla maşina de cafea. încă îi era greu să creadă că Jake o înşelase chiar în ziua căsătoriei. Buzele i se crispară într-o strâmbătură amară. Era totuşi adevărat - o constatase cu proprii-i ochi.

Auzi pe cineva apropiindu-se şi întoarse capul.

Se sprijini de automatul de cafea într-o atitudine

languroasă şi săltă în mână câteva monede.

- Salut, murmură Carly pe un ton tărăgănat.

- Ai terminat? arătă ea spre maşină.

Laura încuviinţă din cap, îşi luă ceaşca şi se dădu înapoi.

- Ia-ţi.

Carly introduse monedele în faţa automatului, apăsă pe un buton, apoi privirea i se opri pe ceaşca Laurei.

- Câţi litri din această băutură contezi să mai înghiţi? Până la urmă o să te îmbolnăveşti dacă nu reduci consumul. Este periculos în doze mari. Ca bărbaţii!

Laura zâmbi şi replică:

- Asta mă ţine trează.

Carly ridică sprâncenele, amuzată.

- Bărbaţii sau cafeaua?

- Cafeaua! râse Laura.

Carly ridică din umeri şi o privi cu maliţie:

- Fiecare cu socotelile lui. Personal, pentru a rămâne trează, prefer bărbaţii.

- Ar trebui să te cenzurezi! răspunse Laura clătinând din cap.

Se întoarse la locul ei. Carly se ţinu după ea şi se aşeză pe un colţ al biroului. Ochii ei codaţi se aţintiră asupra Laurei.

- Ce nu merge? o întrebă ea. Toată săptămâna trecută ai avut un aer foarte obosit. Am crezut că o să-ţi meargă

mai bine după un weekend de odihnă.

Zâmbi înainte de a continua:

- Dar iată-ne luni dimineaţă şi ai o mină îngrozitoare. De ce?

Laura întoarse privirea.

- Sunt puţin obosită.

- Mai mult decât puţin. Scuză-mă că insist, dar când munca ta începe să fie influenţată de starea de sănătate, sunt obligată să intervin.

Laura o privi cu coada ochiului, apoi îşi plecă faţa şi rămase mută. Nu vroia să răspundă la nici o întrebare, dar nici nu vroia s-o ofenseze pe Carly. Işi puse coatele pe birou şi-şi luă capul în mâini. Asta crea o situaţie delicată.

- Eşti la capătul nervilor, murmură Carly. Ai tenul palid şi cearcăne la ochi.

Pe buzele Laurei flutură un zâmbet şi şopti pe un ton ironic:

- Nu puteai să fii mai drăguţă!

Carly izbucni în râs.

- Ai noroc, scumpa mea. Astăzi sunt plină de amabilităţi.

Mimă gestul de a scutura cenuşa unei ţigări imaginare şi
imitând vocea lui Marlon Brando, adăugă:

- în schimb, o să-ţi fac o propunere pe care nu o poţi refuza.

Laura ridică repede privirea.

- Despre ce este vorba?

- Pleacă să te odihneşti pentru restul zilei.

- Este foarte amabil, Carly. Mulţumesc mult replică Laura cu un aer aiurit.

Carly făcu o mutră comică.

- Acest impuls generos nu izvorăşte drept din inima mea. Patronul cel mare trebuie să ne viziteze în cursul după-amiezii şi n-aş vrea să-i las impresia că te torturăm...

Când ieşi din metrou pentru a lua autobuzul, Laura trecu prin faţa panourilor de oglindă ale unui mare magazin. Constată că, într-adevăr, arăta rău. Soarele strălucea pe un cer senin. Razele sale se reflectau în caroseriile automobilelor. Din asfalt se ridica o ceaţă de căldură.

în timp ce aştepta autobuzul lângă două femei în vârstă încărcate cu coşuri pline de cumpărături, Laura se simţi brusc epuizată. Bătrânele flecăreau în şoaptă. Laura observă că o priveau critic şi zâmbi timid. Cea cu pălărie verde îi răspunse cu un zâmbet larg.

Laura întoarse ochii şi oftă. Curios, gândi ea, cum te poate îmbărbăta zâmbetul unei necunoscute.

Limuzina gri-argintie care apăru îi atrase dintr-o dată atenţia. Inima începu să-i bată nebuneşte. Aruncă o privire în jur, căutând în zadar un loc unde să se ascundă. Limuzina veni şi opri în faţa staţiei de autobuz. Jake coborî, o privi pe deasupra acoperişului maşinii şi-i ordonă:

- Urcă.

Ea făcu nu din cap şi întoarse privirea. Pulsul i se acceleră şi răsuflarea i se opri.

- Urcă, repetă el.

Ea îl ignoră. Doamnele în vârstă începură să-i observe alternativ, fără a-şi ascunde curiozitatea. Jake înconjură maşina şi sosi în dreptul ei, cu o faţă hotărâtă:

- Urcă în maşină, Laura.

- Nu, răspunse ea sec.

- Dacă nu te hotărăşti să te urci singură, o să te duc eu, rosti el cu o voce calmă.

Ea ridică din umeri, apoi spuse pe un ton egal:

- Cum doreşti.

Nu-şi închipuise că va îndrăzni să-şi pună ameninţarea în practică. Nu în plină stradă, în faţa lumii. Rămase cu gura cascată când o ridică în braţe, în timp ce se zbătea protestând.

- Ei bine, exclamă una din bătrâne, cu un semn din cap spre prietena ei care o observa pe Laura, cu un aer şocat.

Jake o puse fără menajamente pe scaunul pasagerului, apoi se aşeză rapid la locul lui, înainte ca ea să fi avut timp să deschidă portiera. O strânse de încheieturi când ea încercă să prindă clanţa portierei şi tună:

- Nu te sfătuiesc.

Apoi puse contactul şi demară. Laura îşi masă încheieturile dureroase şi-l fulgeră cu privirea.

- Cine naiba te crezi? Ar fi de preferat să renunţi să mă iei pe sus ori de câte ori îţi trece prin cap!

- Nu am de gând, replică el cu un zâmbet mieros.

Ea îşi întoarse ochii şi privi fix strada. Când consideră că este suficient de calmă, întrebă:

- Ştii că aş putea depune plângere şi ai fi obligat să mă laşi în pace?

El o privi rapid cu coada ochiului:

- Aş fi curios s-o văd şi pe asta!

Tonul lui ironic o exasperă şi minţi cu bună ştiinţă:

- Nu o să mai aştepţi mult timp. Mă voi ocupa de asta la întoarcerea la birou.

El profită de o clipă de oprire la semafor pentru a-i studia faţa.

- Chiar? întrebă el mieros. Cum vom ajunge imediat, o să-mi facă plăcere să te privesc cum îi telefonezi avocatului.

Ochii ei se măriră şi exclamă:

- Dar nu mă duc la birou! Am liber în această după-amiază.

Jake făcu nu din cap.

- Nu acum. Te conduc acolo.

- Şi de ce mă rog? Carly mi-a spus să-mi iau liber fiindcă nu mă simţeam prea bine.

Jake o cercetă cu o privire rapidă, îi remarcă paloarea şi cearcănele, apoi fixă din nou drumul.

- Chiar ai o mină îngrozitoare.

- Mulţumesc, ripostă Laura înţepată. Nici nu se poate ceva mai flatant pentru vanitatea mea.

El scoase un mic hohot de râs sec, dar albastrul ochilor săi rămase de gheaţă.

- Vanitatea ta? întrebă el. Nu ai nici un fel de vanitate.

- Nu fi aşa de sigur. Am mai multă încredere în mine decât îţi închipui.

O observă câteva secunde cu coada ochiului şi-şi luă vocea lui gravă cu inflexiuni mângâietoare, pentru a murmura:

- Plângându-ţi de milă cu orice preţ, nu mai eşti în stare să ai nici cea mai mică încredere în mine.

- Ce prostie! Nu mă crede atât de slabă, Jake. N-am de gând să te las să continui să mă agiţi în acest fel, Jake.

- Şi ce o să faci ca să mă împiedici?

- Voi găsi un mijloc, îl asigură ea.

Jake clătină încet capul de la dreapta la stânga, în timp ce mâinile i se mişcau pe volan pentru a lua o curbă, apoi spuse cu răceală:

- Laura, ai face mai bine să recunoşti că sunt mai puternic ca tine. Nu te poţi lupta cu mine.

Ea se surprinse cercetându-i în amănunţime faţa dăltuită, privirea glacială, maxilarul voluntar şi gura fermă.

- Fizic, sigur că eşti mai puternic decât mine. Dar nu mă vei putea obliga să am încredere în tine sau să te cred.

- Fiindcă nu ai încredere în mine, o persifla el. Asta-i, nu-i aşa?

Ea fixă din nou, spectacolul străzii, apoi bâigui:

- Chiar crezi că greşesc?

El îi aruncă o privire în timp ce schimba viteza.

- Nu ai fost înşelată decât o dată. Dar îţi închipui că va fi mereu aşa. Şi aici, greşeşti.

- Şi tu ştii despre ce vorbeşti! îl ironiză ea.

O sclipire de mânie trecu fugitiv prin ochii albaştri, apoi replică pe un ton tăios:

- Dacă ai avea măcar un pic de îndrăzneală, de mult n-ai mai fi meditat la trădarea tatălui tău!

- Uşor de zis, Jake, când habar nu ai despre ce este vorba.

- Opreşte-te! explodă el furios.

Perplexă, Laura îl privi şi-l întrebă:

- Ce trebuie să opresc?

- Plăcerea de a-ţi plânge de milă.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă. Sensul acestor cuvinte o făcu să reflecteze în tăcere. Avea cumva dreptate? îşi strica viaţa lamentându-se asupra trecutului? Nu, încerca s-o culpabilizeze doar ca ea să nu amintească de ziua căsătoriei lor.

Cum se aflau blocaţi într-un ambuteiaj, aproape de biseria Sf. Paul, Jake se întoarse spre ea:

- Până la urmă o să termini să te mai îndoieşti de toată

lumea.

- Şi de tine în mod special! ripostă ea pe un ton usturător.

- De mine şi de oricine altcineva care aparţine sexului masculin.

- Inţeleg! mormăi ea. După tine, îi urăsc pe bărbaţi în general...

- Ce altă explicaţie ai putea să dai neîncrederii bolnăvicioase faţă de ei? întrebă el sec.

- Nici una, replică ea furioasă. Fiindcă nu am intenţia să-ţi dau nici cea mai mică explicaţie.

- Nu?

Parcă maşina la câţiva metri de intrarea biroului Laurei şi opri motorul. Tânăra se simţi dintr-o dată minusculă şi fragilă.

- Nu, răspunse ea cu o voce răguşită. Precis nu.

El o contemplă cu gravitate.

- Intr-o zi, murmură el cu voce blândă dar plină de violenţă stăpânită, te voi obliga să mă asculţi.

Ea îl privi câteva secunde în tăcere, apoi se întoarse şi, încordată, ridică încuietoarea portierei. Cum puse piciorul în stradă, căldura grea şi umedă a după-amiezii însorite o sufocă.

Jake înconjură repede maşina şi o luă de braţ într-un mod posesiv. Apoi o duse spre intrarea imobilului ziarului.

- De ce m-ai adus iar aici? întrebă ea când pătrunseră

în cabina liftului.

- Vei afla suficient de repede, replică el, apăsând pe butonul etajului al patrulea.

- Este în legătură cu Rupert? insistă ea.

Jake rămânea mut. La ieşirea din ascensor, o precedă în direcţia biroului lui Rupert. Laura îl urmă cu teamă. Ce i se rezerva? Fără un motiv precis şi important, nu şi-ar fi dat atâta silinţa s-o găsească.

O făcu să intre în biroul lui Rupert, apoi se duse să strângă mâna acestuia, înainte de a se îndrepta către fereastră. Cu cămaşa lui albă care scotea în evidenţă costumul închis la culoare, degaja o impresie de autoritate calmă.

- Draga mea Laura, o întâmpină Rupert radios, sunt încântat că domnul Ashton te-a putut întâlni la timp. îţi aminteşti de el, nu?

- Sigur...

Rupert nu păru să remarce tensiunea care domnea între interlocutorii săi.

- Aşază-te, micuţa mea, îi spuse el Laurei, arătându-i un fotoliu care se afla în faţa biroului său.

Ea se supuse, cuprinsă de ameţeală şi de groază la ideea să afle ce mai clocise Jake.

- Am o veste mare să te anunţ, reluă Rupert, în continuare la fel de radios. Asta va marca în mod sigur o etapă importantă a meseriei dumitale la „Style“.

Laura se obligă să respire profund şi-l privi cu coada ochiului pe Jake, dar faţa lui era impasibilă.

- Domnul Ashton ne oferă ocazia unui interviu de prim-plan, continuă Rupert. Acela al Theresei Philips, cu noul ei soţ, Russ Taylor.

Ea se strădui să pară încântată. Dar zâmbetul îi era ţeapăn şi păli strângând din pumni.

- Dacă suntem suficient de rapizi, continuă redactorul şef, am putea să-l publicăm eventual în numărul lunii august. Cu cât mai repede îl vom scoate, cu atât mai bine, nu crezi, Laura?

- Sigur, conveni ea cu fermitate.

Cu coada ochiului, zări zâmbetul de triumf care se schiţa pe buzele lui Jake. De-abia se abţinu să nu se ducă să-l pălmuiască.

- Printre altele, Laura, adăugă Rupert, dumneata vei realiza acest reportaj. Domnul Ashton a insistat să fie aşa. Iţi acordă toată încrederea lui.

Bineînţeles! fulmină ea în sine. Nu se putu abţine să nu spună:

- Foarte amabil din partea sa!

Rupert nu remarcă sarcasmul şi rosti pe un ton vesel:

- Oh, da. Aş vrea să nu-i înşeli aşteptările. Este vorba despre un interviu foarte important. Thereza Philips te va primi acasă la ea, în Franţa, pentru a se realiza cât mai bine. De aceea, ţine să petreci o săptămână acolo.

Laura avu impresia că i se opreşte inima. Făcu ochii mari, cu stomacul strâns de frică şi repetă cu sfială:

- O săptămână? Acasă la ea?

Un zâmbet pluti pe buzele lui Jake atunci când rosti:

- Tocmai şi-a cumpărat această casă şi ţine să se laude cu ea.

- O săptămână? insistă tânăra, nevenindu-i să creadă.

înţelegea acum motivul manevrelor lui Jake ca să fie desemnată pentru acest reportaj. Cum nu era o ziaristă experimentată, trebuie să-i fi fost greu să-l convingă pe Rupert!

Acesta se aplecă în faţă, numai lapte şi miere.

- Nu te îngrijora, domnul Ashton va fi acolo pentru a superviza totul.

Laura îi aruncă o privire iritată. De asta se temea!

- Va fi şi un fotograf. îl vom trimite de cum vom vedea cine este disponibil.

Jake o privea scrutător. Vedea cum se strânge laţul în jurul ei şi se bucura!

Trebuia să iasă din această cameră înainte de a exploda. Se simţea umilită în ultimul grad. Se ridică brusc şi, cu un zâmbet forţat, reuşi să spună pe un ton calm:

- Aştept cu nerăbdare să cunosc restul amănuntelor.

Rupert se ridică, foarte radios.

- Bine! Bine! Până atunci, domnul Ashton doreşte o scurtă discuţie cu dumneata. Vrea să-ţi spună cum

gândeşte atacarea interviului.

Laura întoarse încet capul spre Jake şi-i întâlni privirea, apoi mormăi printre dinţi:

- Inţeleg...

Rupert se îndreptă către uşă.

- Ei bine, vă las să discutaţi între patru ochi.

Jake şi Laura rămaseră câteva clipe să se observe reciproc. Apoi ea oftă, întoarse privirea şi întrebă:

- Ce înseamnă toate acestea, Jake? Este marşul triumfal? Ai venit să-ţi proclami victoria?

- De ce mi-aş proclama victoria faţă de un eveniment pe care l-ai considera drept marşul meu triumfal? Poate fi vorba, aşa cum a subliniat Rupert, de o etapă importantă a carierei tale.

Laură clătină încet din cap, cu ochii fixaţi asupra biroului, ca să evite vederea trupului înalt şi zvelt al soţului ei.

- Poţi să abandonezi acest ton părintesc cu mine, Jake. Iţi pierzi timpul.

El înaintă doi paşi şi spuse:

- Ai fi acceptat acest reportaj cu entuziasm dacă eu nu aş fi jucat un rol.

- Se înţelege de la sine! Fiindcă nu mai vreau să am nici un fel de relaţie cu tine.

- Te repeţi, constată el ridicând din umeri.

Intonaţia lui dispreţuitoare o făcu să se zborşească.

- Nu aş fi obligată, dacă nu te-ai încăpăţâna să-mi impui prezenţa ta.

El zâmbi răutăcios.

- Te credeam pasionată de ziaristică. Dar nu eşti într-atât cât ai vrea să se creadă. Altfel, intervenţia mea în profesia ta ţi-ar fi indiferentă.

Ea îşi muşcă buzele.

- Prefer să nu datorez nimic intervenţiei tale! A trecut mult timp de când mă descurc singură şi sunt sigură că pot continua lipsindu-mă de asta.

Făcu un pas spre ea cu o sprânceană arcuită ironic şi întrebă:

- O crezi cu adevărat?

- Bineînţeles.

- Ai făcut multe interviuri în exclusivitate în ultimul timp? se interesă el cu un zâmbet sarcastic.

Mânia făcu să sclipească ochii Laurei cu un verde furtunos.

- O să ajung şi la asta, dar aş prefera să fie prin propriile mele merite şi nu datorită protecţiei tale înalte.

Simţea că înnebuneşte de furie, gata să comită acţiuni pe care risca să le regrete. în faţa tonului zeflemitor al lui Jake, se ştia incapabilă să-şi păstreze sângele-rece.

- în acest mod, ar trece mult timp, o zeflemisi el. Nu uita că este întotdeauna util să ai prieteni sus-puşi.

- Nu te clasific în rândul prietenilor mei.

-Atunci, să spunem că nu este inutil să ai un amant influent.

- Măgarule! ţipă ea cu furie, roşie la faţă. Nu eşti amantul meu.

Un zâmbet crud flutură pe buzele senzuale ale lui Jake.

- Este adevărat, Laura, conveni el pe un ton mieros. Sunt soţul tău şi vei sfârşi prin a-mi aparţine.

- Niciodată!

- Sunt sigur că voi reuşi să te conving, afirmă el sec.

- Mai bine mor! ripostă ea cu violenţă.

- Moartă, nu ai servi la mare lucru, o ironiză el cu un zâmbet neplăcut.

Ochii lui albaştri aveau o lucire de gheaţă. Privirea îi alunecă asupra Laurei, care tremura din cap până în picioare din cauza furiei.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, apoi făcu stânga-mprejur şi plecă rapid spre uşă, cu capul ridicat. Nu se punea problema să mai rămână o secundă în plus în această cameră, pentru a fi insultată în asemenea hal!

Jake înconjură biroul şi o prinse din doi paşi. O prinse de braţ în clipa în care punea mâna pe clanţă.

- Unde intenţionezi să te duci? îi murmură el la ureche, ironic.

- Trebuie să mă întorc în sala de redacţie, răspunse tânăra.

Era în spatele ei, foarte aproape. Simţea ca o

ameninţare forţa
emanată de trupul lui puternic. Cu buzele în părul ei, el şuşoti:

- Am altceva să-ţi spun.

Inflexiunile mângâietoare ale vocii lui grave o făcură să se înfioare de nelinişte. Trebui să-şi adune tot curajul pentru a spune:

- Asta pretinzi întotdeauna. Cât despre mine, pe moment, nu apreciez în mod deosebit compania ta.

- Obţin întotdeauna ceea ce vreau. Dacă ai uitat, înseamnă că ai o memorie foarte proastă, draga mea.

- Nu am uitat, şopti Laura cu amărăciune.

Simţi cum degetele lui Jake i se înfig în braţ şi o făcu să se întoarcă.

- Nu o să mă laşi niciodată să uit, nu-i aşa Jake? întrebă ea pe un ton de ironie muşcătoare.

- Nu, murmură el. Niciodată.

Se priviră o clipă într-o tăcere încordată. Cu faţa lui Jake atât de apropiată de a ei, Laura fu încercată de o dorinţă nebună de a-i mângâia cu vârful degetelor obrajii raşi proaspăt. îşi întoarse ochii, ştiind că aceştia îi trădau emoţia.

- Te tulbură ceva, Laura?

Ea îi susţinu privirea câteva secunde, fascinată. El ştia. înţelegea că prezenţa lui stârnea pasiunea ameţitoare pe care o avea pentru el.

îşi plecă ochii, genele-i lungi acoperindu-i ochii. Apoi se înroşi.

- Nu, nimic...

Atmosfera se schimba vizibil. Laura îşi înclină capul şi se strădui să se adune.

- Pot să plec, acum? întrebă ea cu o voce mică.

- De ce te grăbeşti, draga mea? De ce ţi-e frică?

- De nimic, îl asigură ea slab.

- Atunci, de ce tremuri? insistă el cu un zâmbet crud.

Laura îşi întoarse capul.

- Te rog, Jake...

Degetele lungi o obligară să-l privească din nou. O privi îndelung înainte de a spune:

- Cred că ţi-e frică de mine.

Ea negă din cap.

- Continuu s-o cred. Şi ai de asemenea, sunt sigur, chef să te sărut.

Buzele lui le atinseră pe ale Laurei, mângâietoare, răvăşitoare. Ea avu impresia o clipă că inima i se oprea. Apoi începu să bată nebuneşte. Işi uni buzele cu cele ale lui Jake, cu ochii pe jumătate închişi. El scoase un geamăt surd şi o trase lângă trupul lui musculos.

- Oh, Laura... mă înnebuneşti! şopti el lângă gura ei, cu o voce răguşită.

Sărutul lor deveni mai intens. Laura se simţi copleşită de un val de pasiune. Strânsă lângă Jake, suplă şi supusă, îi

trecu braţele în jurul gâtului.

Dar, mai întâi înceţoşate, în minte îi reveniră imagini cu o acuitate dureroasă. Euforia ei voluptuoasă cedă locul urii. O ură muşcătoare şi rece. Intotdeauna s-ar întâmpla la fel când Jake ar atinge-o sau ar săruta-o. De fiecare dată revedea acea scenă oribilă din ziua căsătoriei lor.

- Draga mea...

Il fulgeră cu o privire mânioasă şi şuieră printre dinţi:

- Opreşte-te!

Simţi cum mâinile lui Jake o strâng mai tare, în timp ce trăsăturile i se crispează. Era pe punctul de a vorbi când, auziră deschizându-se o uşă şi vocea lui Rupert, clară şi cordială, adresă câteva cuvinte secretarei lui.

Laura avu timp să se îndepărteze de Jake, înainte de intrarea lui. Privirea acestuia din urmă se plimbă de la unul la altul şi faţa lui suptă se lumină de un zâmbet larg.

- Totul s-a aranjat? se interesă el, fără a observa tensiunea care domnea între ei.

Jake încuviinţă cu un semn din cap, îşi puse mâinile în buzunare, apoi privi fix faţa înmărmurită a Laurei.

Ea profită de această ocazie pentru a se eschiva.

- Da, mulţumesc, Rupert, reuşi ea să spună, cu gura uscată. Scuzaţi-mă, trebuie să mă întorc la redacţie.

Acestea fiind spuse, ieşi pe culoar fără a aştepta răspunsul. îşi promise atunci să se aranjeze ca să nu se mai afle niciodată singură cu Jake. El nu lăsa nimic la întâmplare, nu făcea nici cel mai mic gest fără să-l fi

calculat în prealabil, în mintea lui şireată şi crudă.

Ştia că-şi păstrase puterea de seducţie asupra ei şi se bucura de această slăbiciune. Dar ceea ce nu ştia, era blocajul mental care-i oprea elanurile. Din momentul în care Jake o atingea, o înşiruire de amintiri penibile îi ţâşneau din memorie şi o îngheţau.

Ei bine, soluţia era să evite ca el s-o sărute. încruntă sprâncenele: cum să-l împiedice?

Capitolul 5

Parisul era sublim. Acest oraş deborda de dragoste, farmec şi frumuseţe. Poseda o seducţie feminină, care părea să te atragă cu o mână şi cu cealaltă să te respingă, dar rămâneai vrăjit de el printr-o graţie subtilă şi discretă.

Laura inspira cu nesaţ mirosul bulevardelor largi, străjuite de arbori verzi care se înălţau în cerul pur de iulie. Taxiul ei, un Citroen mare şi confortabil, ajunse lângă Piaţa Concorde, peste care plutea o ceaţă de căldură.

Tânăra admiră pe îndelete splendoarea locurilor, apoi nu-şi putu stăpâni o mică grimasă.

Trebuia să-l întâlnească pe Jake la hotel şi avea deja o oră întârziere. Din cauza personalului de la sol al aeroportului Heathrow. Din cauza grevelor, nu puteai niciodată şti dacă un avion va decola sau nu la ora stabilită. Ridică din umeri. Era un simplu ghinion, că nimerise într-una dintre acele greve.

Trebuia să stea în Paris până a doua zi, deoarece fotograful desemnat s-o însoţească, Mike, întârziase în ultimul moment, pentru probleme redacţionale. Să petreci douăzeci şi patru de ore la Paris era mai simplu, la această vreme a anului, decât să schimbi biletele. Jake reţinuse deci camere într-un hotel din centrul capitalei, unde o aştepta.

Scoase un oftat, apoi privi din nou spectacolul străzii. Elegante şi zvelte, pariziencele se plimbau vesele la umbra pomilor, admirate de consumatorii de la mesele teraselor.

Acestea mergeau cu paşi la fel de energici ca londonezele, dar atmosfera oraşului le aureola cu o clasă nespusă.

Privirea Laurei se încrucişă cu cea a şoferului de taxi în oglinda retrovizoare. Ochii lui sclipeau de amuzament pe faţa bronzată. El îi zâmbi cu toată gura şi întrebă:

- Vă place Parisul, nu?

Ea îi înapoie zâmbetul.

- Este un oraş minunat.

- Da, replică el cu o mişcare din umeri tipic franţuzească. Toată lumea se îndrăgosteşte de Paris. Este irezistibil.

Ieşiră în Place Vendome. Laura îşi ridică ochii spre înălţimea coloanei enorme şi gigantice înălţată în mijlocul pieţii, ale cărei dale dau locului un soi de farmec atemporal.

Taxiul opri în faţa unui mare hotel.

Un portar în livrea coborî scările de marmură pentru a veni să deschidă portiera Laurei. Ii ură bun venit, apoi se grăbi să-l uşureze pe şofer de valiza ei.

Când intră în răcoarea holului mare din marmură, Laura scoase un oftat de uşurare. Deşi adora vara, îi era uneori greu să suporte căldura prea mare.

înconjurată de aur şi marmură, înaintă spre recepţie, un pic neliniştită că nu-l vedea pe Jake. Ce va face dacă se lăsa aşteptat? Perspectiva de a petrece ziua singură într-un oraş necunoscut o speria puţin.

La auzul numelui, recepţionera îi dădu cheia de la cameră şi o informă că domnul Ashton o aştepta în salon.

Laura îl reperă pe Jake printre alţi clienţi, de cum intră în restaurant. Se degaja din el o astfel de vitalitate, de energie, încât era distins imediat din mijlocul mulţimii.

Faţa lui rămase impasibilă când se ridică, privind-o venind spre el. Se forţă şi ea să arate o figură impenetrabilă.

Ochii albaştri ai lui Jake scânteiară când îşi aplecă frumosul lui cap pentru a o saluta.

- Bună, Laura. Ai călătorit bine?

- Excelent... când am decolat în cele din urmă, răspunse ea cu un zâmbet de comandă. A trebuit să aşteptăm o oră din cauza unei greve.

- Venea din partea controlorilor de trafic sau a personalului administrativ?

îi arătă un fotoliu în faţa celui al lui. Laura luă loc în timp ce se aşeza şi el. Jake îşi întinse picioarele lungi şi, relaxat, o privi fix.

Ea ridică din umeri.

- Nu ştiu. Dar era vorba precis de o problemă a controlului de trafic, fiindcă am staţionat pe o pistă de aşteptare privind cum decolează mai multe cargouri.

Laura era încântată că discuţia se limita la acest schimb de banalităţi. Nu avea nici un chef s-o vadă luând o întorsătură mai personală.

- Este neîndoielnic că frecvenţa traficului devine diabolică în această perioadă a anului, afirmă Jake în timp ce, printre gene o examina din cap până în picioare, cu o privire apreciatoare pentru formele ei zvelte sub rochia uşoară de vară.

Privirile li se întâlniră şi Laura îşi ţinu răsuflarea. Îl găsea înnebunitor de seducător. Jake o mai privi o fracţiune de secundă în tăcere înainte de a face semn unui chelner, care se grăbi să vină spre ei.

- Un Martini? o întrebă Jake pe Laura.

- Da, te rog.

Chelnerul dispăru la fel de repede precum venise.

- I-am telefonat Therezei azi-dimineaţă, reluă Jake. I-am expus situaţia şi a părut cam dezamăgită. Îi place să fie curtată. Fără îndoială, datorită acestui fapt a acceptat din toată inima acest interviu şi reportajul foto.

Laura ridică din umeri.

- Este vorba doar de o uşoară nepotrivire. Mike a fost reţinut o zi în plus decât era prevăzut pentru probleme de punere în pagină a unui alt reportaj important. Nu s-a putut face nimic.

Mike Jenson fusese selecţionat datorită reputaţiei de talent pe care o căpătase în cursul anilor precedenţi. Era un tânăr de douăzeci şi patru de ani, dezinvolt şi nepăsător, care colaborase adesea cu „Style“.

- îl cunoşti bine? întrebă Jake.

- Destul de bine. Am lucrat împreună de două sau de

trei ori. Şi ne vedem destul de des la redacţie.

Ea îl plăcea pe Mike. O distra. Plin de vitalitate, cunoştea tot soiul de poveşti nostime şi avea un profund simţ al umorului. în compania lui, o zi de lucru părea scurtă.

Chelnerul veni rapid să pună paharul Laurei pe masă. Jake bău o înghiţitură de whisky înainte de a rosti:

- Am anunţat-o pe Thereza că vom sosi la ea mâine pe la orele trei şi jumătate după-amiază. Vom pleca imediat ce soseşte fotograful.

- Mike crede că va fi spre orele unsprezece. Dar date fiind orarele fanteziste datorate acestei perioade de vârf, s-ar putea să întârzie.

Jake ridică din umeri şi privirea Laurei fu reţinută de jocul muşchilor puternici sub haina uşoară de vară, bleumarin, a cărei eleganţă denota o origine prestigioasă. O purta peste o cămaşă cu dungi albe şi albastre, cu gulerul deschis, cu pantaloni gri de o croială impecabilă.

- N-are nici o importanţă ora la care va sosi Mike, spuse el cu un zâmbet fermecător. Tot ceea ce vreau este să am timp să prânzesc liniştit înainte de a porni la drum.

îi răspunse printr-un mic zâmbet ţeapăn. Avea darul s-o facă nervoasă prin chiar prezenţa lui.

Jake o privi cu sprâncenele încreţite.

- Ai planuri pentru azi după-amiază?

- Nu, nu chiar...

- în acest caz, cum sunt şi eu disponibil, ce-ai spune să mergi să vizitezi Parisul? Cunosc două librării englezeşti, spuse el cu un zâmbet fermecător. Şi nimănui nu-i place să citească atât de mult ca ţie, ştiu.

- Da? întrebă ea fără a se putea împiedica să nu surâdă vesel.

Inima ei bătea un pic mai tare. îşi amintea! Se certă imediat în sinea ei, reproşându-şi că era o proastă, dar obrajii i se înroşiră de plăcere.

Jake râse încet.

- Există librăria Shakespeare, aproape de Notre-Dame. Şi, bineînţeles, W.H.Smith's, pe strada Rivoli.

- W.H. Smith's? La Paris?

El confirmă cu un semn din cap şi ea izbucni în râs.

- Te duc acolo imediat, propuse el.

- Foarte amabil de partea ta. Mulţumesc.

- Nu ai pentru ce! Oricum aveam de gând să mă duc, spuse el ridicând o sprânceană, cu un aer arogant.

Chemă chelnerul, ceru nota, apoi plăti şi se ridică.

- Gata?

Laura îşi goli paharul şi se ridică şi ea. Jake o luă de braţ.

- Iţi sugerez să te urci în camera ta, să-ţi deschizi valiza. Trec să te iau peste o jumătate de oră. Putem începe prin a merge la Smith, sau la librăria Shakespeare dacă preferi?

- Sunt curioasă să le văd pe amândouă, zâmbi ea.

Jake o însoţi până la ascensor şi apăsă pe butonul de chemare. Cum uşa cabinei se deschidea, spuse:

- In ceea ce priveşte librăria Shakespeare, ne putem duce seara, fiindcă este deschisă până târziu. De altfel, Notre-Dame este mult mai frumoasă de văzut noaptea. Ca şi tot Parisul.

Laura ezită. O seară cu Jack risca să se transforme într-o nouă dispută.

- Vom vorbi mai târziu, spuse ea intrând în cabină.

Jake înclină din cap şi se îndepărtă. Ascensorul ajunse repede la etajul Laurei. Intră cu încântare într-o cameră cu mobilă din lemn lăcuit, cu fotolii capitonate în alb şi auriu, şi un pat mare cu baldachin, alb şi albastru. Tânăra consideră inutil să scoată mai mult de două toalete din valiză, fiindcă pleca a doua zi. Le agăţă în dulap şi se duse să facă un duş. Tocmai termina cu îmbrăcatul când Jack bătu la uşă.

- Sosesc! strigă ea, studiindu-se într-o oglindă.

Purta un pantalon alb foarte ajustat, cu o bluză albă al cărui decolteu era brodat cu volane de dantelă, care-i scoteau în evidenţă bronzul auriu. Se simţea bine aşa cum arăta şi-şi zâmbi.

- Salut! spuse ea veselă, deschizând.

Apoi se întoarse spre interior pentru a-şi lua poşeta. Jake rămase în prag, înalt şi superb într-un pantalon negru şi o cămaşă de mătase albă.

- Eşti încântătoare! murmură el cu o voce gravă şi

mângâietoare.

- Mulţumesc, replică ea cu un zâmbet, întâlnindu-i privirea.

El scoase un mic râs amuzat.

- Şi bine dispusă! adăugă el, când ea revenea spre uşă.

- Da, fără îndoială este aerul Parisului. Mă simt în plină formă.

Se opri, de teamă să nu-l atingă în trecere.

O tensiune bizară domni vreme de o scurtă tăcere. Apoi Jake se îndepărtă de canat şi plecară spre ascensor.

Petrecură cam o jumătate de oră să aleagă cărţi în librăria Smith. După ce plăti cumpărăturile la casierie, Jake o luă de braţ şi-i propuse:

- O cafea?

- Cu plăcere.

O conduse într-un salon de ceai extrem de elegant şi rafinat.

După ce dădu comanda, într-o franceză excelentă, Jake întrebă:

- Dacă înţeleg bine, este prima ta călătorie la Paris?

Ea încuviinţă din cap.

- Nu am fost niciodată în Franţa mai departe de Calais. Cu ocazia unei excursii organizate de către liceu. Totuşi, m-am distrat bine, povesti ea. Având rău de mare, profesoara noastră şi-a petrecut toată traversarea canalului în toaletă!

Un zâmbet uşor trecu peste buzele lui Jake în timp ce

chelneriţa le punea cafelele pe masă. Aşteptă ca aceasta din urmă să plece ca să spună:

- Precis aţi profitat ca să faceţi nebunii?

- Da. Biata femeie era prea bolnavă ca să ne supravegheze. Dar este prima dată când vin la Paris.

In timp ce-şi beau cafeaua, Laura se minună să se găsească acolo, aşezată calm în faţa lui Jake. După ce vroise cu orice preţ să-l evite, cum putea flecări cu el într-un mod atât de relaxat?

El o observa atent.

- Nu ai deci prieteni pe care să-i vezi aici? se interesă el.

- Nu, deloc.

- Ai planuri pentru diseară?

Ea arătă cu mâna spre punga de hârtie cu cărţi.

- O să fac o baie, apoi o să citesc puţin înainte de a adormi, recunoscu ea sincer. Nu pot să mă uit la televizor, nu înţeleg prea bine franceza.

El păru mirat.

- Nu? Eu credeam că dimpotrivă.

- N-am decât amintiri foarte vagi de la şcoală.

Impasibil, el păru să reflecteze o clipă, înainte de a murmur:

- Ar fi păcat să nu vezi Parisul noaptea. De ce nu am cina împreună?

Laura îi susţinu privirea. Nu păstra o amintire bună a ultimei lor cine...

- Nu cred că ar fi o idee bună.

Se observară câteva clipe în tăcere. Laura ar fi dorit să-i ghicească gândurile.

- Parisul este şi mai frumos sub luminile nopţii, spuse Jake cu o voce dulce.

Ea îi zâmbi contrariată, apoi întoarse ochii.

- Nu mă îndoiesc. Dar continuu să cred că a-l vizita împreună nu ar fi o idee excelentă.

După o nouă tăcere, el ripostă sec:

- Pentru că trebuie să ne petrecem oricum seara în acest oraş, ar fi mai bine să profităm. Ar fi o prostie să stai închisă în hotel, să meditezi asupra trecutului.

Laura strânse din dinţi.

- Nu meditez asupra trecutului!

Jake făcu un gest cu mâna.

- în acest caz, ieşi cu mine. N-am nimic special de făcut şi nici tu.

Ea se aplecă şi se aşeză cu coatele pe masă.

- Drept cine mă iei, Jake? O jucărioară cu care te distrezi în lipsă de altceva?

- Iată o comparaţie care nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte! ripostă el cu o voce răguşită şi cu ochii dintr-o dată întunecaţi.

Laura îşi reţinu o ripostă usturătoare.

- Ti-ar fi frică de mine, Laura? întrebă blând Jake.

- Bineînţeles că nu, minţi ea, înfiorându-se.

El ridică din umeri.

- Haide, acceptă.

-Ascultă, oftă ea, precis ai prieteni la Paris. Du-te să-i vezi. Noi terminăm întotdeauna prin a ne certa. Prefer să petrec o seară liniştită.

- Să facem un armistiţiu, propuse el cu calm.

- Să vedem, Jake...

- Incetează să discuţi, i-o tăie el scurt. Vom cina la ora opt, apoi vom merge să facem o plimbare.

Era inutil să mai discute... Laura îi aruncă o privire iritată. Nu era cazul să se epuizeze pentru a-l face să se răzgândească. El n-o să se lase cu una cu două.

-Am făcut să fie transportate unele în California şi altele la Londra, după fuga ta, replică el agasat. Mi se părea inutil să rămână într-o casă goală.

Privirile lor se încrucişară în geamul vitrinei şi Laura întrebă cu calm:

- De ce nu ai păstrat mobilele, ca să locuieşti când eşti acolo?

- Este prea departe de centru, răspunse Jake după o clipă de tăcere.

Cu acestea, se îndepărtă cu paşi mari. Tânăra trebui să-şi grăbească pasul pentru a-l ajunge şi sosiră la hotel în tăcere.

Laura era gata la ora şapte şi jumătate. Imbrăcată într-o rochie furou, albă, era elegantă şi graţioasă. Aurul roşcat al părului aureola frumoasa ei faţă cu o sclipire luminoasă. Era foarte uşor machiată.

Când Jake ciocăni la uşă, la ora opt fix, îşi luă poşeta

înainte de a deschide.

O cercetă din cap până în picioare.

- Chiar ai intenţia să porţi această rochie? se interesă el pe un ton care suna mai mult a constatare decât a întrebare.

Ea îşi înclină capul.

- Nu este bună?

- Ba da, eşti superbă, dar rişti să te întorci plină de vânătăi.

- Plină de vânătăi? repetă ea, mirată.

O luă de braţ pentru a se îndrepta spre lift.

- N-are importanţă. Hai să mâncăm.

Coborâră la restaurant în tăcere. Şeful de sală, foarte amabil, se grăbi să-i conducă la masa lor.

Laura remarcă privirile de invidie ce se îndreptau spre Jake. Priviri furişe dar indiscrete, gândi ea în sine. Femeile îl urmăreau întotdeauna pe Jake în acest mod. Jake Ashton reprezenta pentru toate idealul celibatarului de cucerit. îi admirau puterea, iar prestanţa fizică le tulbura. Foarte bogat, frumos, influent, avea multe atuuri. Toate femeile erau gata să leşine când le fixa cu magnificii lui ochi albaştri.

Comandă pentru amândoi o mâncare uşoară: salată de peşte şi o friptură. Fură serviţi de doi picoli care vegheau să le umple paharele şi întrebau dacă sunt satisfăcuţi. Dar Laurei îi lipsea pofta de mâncare.

Jake o privi cum abia ciuguleşte.

- Nu ţi-e foame?

Ea zâmbi şi-şi puse furculiţa pe farfurie.

- Călătoria mi-a făcut rău la stomac.

Nu era adevărat. Ceea ce-i tăia apetitul era tensiunea care o cuprindea de fiecare dată când erau împreună.

Jake plăti nota, o aşteptă pe Laura să se spele, apoi o luă de mână şi o conduse afară, în aerul tare al verii.

Luară un taxi din faţa hotelului, care îi conduse prin străzile Parisului, unde circulaţia era încă densă, deşi era aproape ora nouă seara. Apusul soarelui era departe, iar oamenii se plimbau pe trotuare, bucuroşi să profite de ultimele ore ale zilei.

Taxiul se opri la o intersecţie şi Laura asistă la un spectacol care o nedumeri: o grămadă de oameni îmbrăcaţi în blugi se înghesuia în cerc în jurul unui grup de muzicanţi.

- Unde suntem? întrebă ea când Jake o ajuta să coboare din maşină.

- Bulevardul Saint-Michel.

- Şi cine sunt toţi acei oameni? întrebă ea, cu ochii întorşi spre grămada de oameni, în timp ce traversau strada.

Jake îi urmări privirea şi spuse:

- Oh, doar nişte cască-gură ieşiţi să se distreze.

- Dacă am merge să-i ascultăm câteva clipe?

- Cu plăcere.

Muzicanţii cântau muzică rock antrenantă şi în câteva minute, picioarele Laurei începură să se mişte în ritm. Il

privi pe Jake şi ochii lor se întâlniră.

- Te distrezi? întrebă el cu vocea lui gravă cu inflexiuni mângâietoare.

Ea încuviinţă din cap cu un zâmbet, apoi declară:

- Este formidabil! Sunt muzicanţi ambulanţi?

- Poate. întotdeauna îi găseşti în acest loc. Dar nu obligatoriu aceiaşi.

Brusc, Laura văzu cum ochii îi devin de gheaţă. îi urmări privirea şi descoperi un tânăr, în costum de pânză, care o fixa extaziat. El îi zâmbi vesel şi ea îi răspunse la fel, amuzată de buna lui dispoziţie comunicativă.

Jake o luă de braţ şi o trase mai departe.

- De ce plecăm? întrebă ea după câţiva paşi, încruntându-se uşor.

El o privi impasibil şi-i spuse sec:

- Am venit să vizităm Cartierul Latin, nu?

- Eşti furios fiindcă băiatul acela mi-a zâmbit.

Regretă imediat această remarcă. Dar o exasperase cu atitudinea lui posesivă!

- Se pare că nu-ţi dai seama că a flirta cu necunoscuţi în acest cartier riscă să ne atragă necazuri...

- Nu fi aşa solemn! Doar mi-a zâmbit. Asta-i tot.

- Şi tu i-ai înapoiat zâmbetul, îi reaminti Jake.

- Şi? Ce-ai vrea să fac, după tine, când mi se zâmbeşte? Să scot limba?

Merseră în tăcere câtva timp, apoi intrară într-o stradă lungă şi îngustă. Toate casele erau vechi şi aveau

obloanele deschise. Zvonuri de voci şi de muzică răsunau de-a lungul acestei străduţe fermecătoare.

- Unde suntem? întrebă Laura, fără a îndrăzni să-şi privească soţul.

- Tot în Cartierul Latin, răspunse el laconic.

Tonul lui sec o irită pe tânăra femeie, dar nu protestă. Un grup de adolescenţi venea spre ea. Glumeau între ei si o priveau cu o admiraţie vădită. Unul se apropie si o pişcă de braţ, apoi fugi, murind de râs.

Jake aruncă spre ea o privire elocventă. Laura nu-i dădu importanţă, dar când ajunseră la capătul drumului, fusese pişcată de mai multe ori.

Se întoarse spre Jake.

- Sper că nu ai tupeul să-mi spui că m-ai prevenit!

El îşi mări ochii cu un aer nevinovat.

- De ce ar trebui s-o spun?

- Pentru că sunt plină de vânătăi! spuse ea cu o grimasă.

El izbucni în râs.

- Haide, vino. Acum te duc la librăria Shakespeare.

Când ajunseră în apropierea insulei Cité, se lăsa noaptea.
Luminile oraşului reflectate de Sena făceau atmosfera şi mai romantică. Laura se simţi dintr-o dată îngrozitor de singură.

Perechi se plimbau braţ la braţ, părând fericiţi şi vorbind. Laura îi observa cu un pic de invidie. Ea nu iubea

pe nimeni şi se îndoia că i se va întâmpla vreodată. Jake o înşelase prea îngrozitor ca să se poată gândi să mai aibă într-o zi încredere într-un bărbat.

Totuşi, ar fi putut să fie fericiţi împreună. îl iubise nebuneşte când se cunoscuseră, până la a avea intenţia să-şi petreacă viaţa cu el. Crezuse sincer în jurămintele de căsătorie. Dar el, evident, nu le luase în serios. Scoase un oftat.

- Am impresia că este multă lume, spuse el când ajunseră în faţa librăriei.

- Nu am neapărat nevoie de cărţi, afirmă Laura.

El o cercetă atent şi întrebă:

- Ce nu merge?

Ea se străduí să se adune, zâmbi şi-l asigură:

- Totul este în regulă. Dar mai curând vreau să iau aer decât să scotocesc prin librărie.

- Cum vrei.

O luă din nou de braţ şi se îndreptă spre catedrala înălţată, în mijlocul iluminaţiilor pe cerul negru, ca un simbol al speranţei. Laura rămânea mută: nu reuşea să înţeleagă ce o făcea atât de tristă. Se gândi fără să creadă prea mult, că era din cauza oboselii. Apoi înţelese că era melancolică fiindcă se afla în compania lui Jake în acest oraş romantic. La vederea cuplurilor fericite, suferea: pentru ea şi el, nu mai exista nici o şansă de fericire.

Cu inima grea, ridică ochii spre Notre-Dame. Proiectoarele care o luminau modelau liniile sale

sculpturale cu umbre şi lumini. Era un spectacol de o frumuseţe sublimă, dar care nu trezea în Laura nici cea mai mică speranţă. Era prea tristă.

- Vrei să mergi să bei ceva? propuse Jake cu un gest în direcţia unei cafenele.

- Mi-e indiferent, rosti ea pe un ton posomorât.

- Moderează-ţi entuziasmul!

Laura surâse, contrariată.

-Aş merge cu plăcere să iau o cafea pentru a mă odihni un moment.

Se aşezară la o masă de lemn. După ce dădu comanda chelnerului, Jake întrebă:

- Eşti obosită?

- Un pic, recunoscu Laura cu ochii plecaţi asupra mâinilor aşezate pe masă.

Jake o observă cu un aer enigmatic sorbind un whisky, apoi rosti:

- Ce-ai spune de o plimbare de-a lungul Senei? Podurile şi monumentele luminate pe care le descoperi urmându-i cursul oferă o panoramă superbă.

- Dacă vrei, răspunse ea cu indiferenţă.

Văzu cum gura lui se crispează.

- Dacă preferi să mergi în altă parte, nu de astfel de locuri este lipsă.

- Imi este indiferent. Alege.

El păru exasperat, păru pe punctul să vorbească, dar se abţinu. Laura îşi plecă ochii asupra cafelei, luă ceaşca,

gustă din ea.

- N-are nici un gust! spuse ea morocănoasă.

Jake observa în continuare. Ea întoarse capul şi zări în capătul sălii un tânăr care-i adresă un zâmbet larg. Apoi îl recunoscu pe tânărul de pe bulevardul Saint-Michel şi-i înapoie zâmbetul.

Jake urmări imediat direcţia privirii ei. Când o întoarse spre ea, Laura fu înspăimântată de furia care lucea în ochii lui.

Bău restul de whisky dintr-o înghiţitură, puse paharul pe masă cu un zgomot sec. Apoi, azvârli câteva monede pe masă şi o prinse pe Laura de încheietura mâinii.

- Ce este? întrebă ea în timp ce el o ducea rapid în stradă.

- Ne întoarcem la hotel, declară el.

O urcă într-un taxi care staţiona şi nu-şi adresară nici un cuvânt în timpul drumului. O privi căutând în poşetă cheia când ajunseră în faţa uşii de la camera ei.

- Ai petrecut o seară plăcută? întrebă el cu răceală.

- Mulţumesc, excelentă, replică Laura cu un zâmbet nervos.

- Mincinoaso!

Ea ridică spre el ochi miraţi şi bâigui:

- Cum aşa?

- Ştii foarte bine ce vreau să spun! Erai bine dispusă până la sosirea noastră la librăria Shakespeare. începând

de acolo, te-ai transformat în mumie. De ce?

- Fără îndoială fiindcă eram obosită, minţi ea.

- Nu-mi spune poveşti. Pretind să-mi spui de ce.

Ea se întoarse pentru a-i evita privirea furioasă şi mărturisi cu un oftat:

- Nu ştiu.

- Când ies cu o femeie, nu admit să se arate dezagreabilă fără nici un motiv, spuse el luând-o de încheietură.

încercă să se elibereze şi protestă:

- Nu am fost dezagreabilă.

- Aproape n-ai rostit un cuvânt de o oră. Sau dacă ai binevoit s-o faci, era pe un ton posomorât sau iritat. Vreau să ştiu de ce.

- Uiţi că nu sunt una dintre amantele tale! Nu mă simt obligată să zâmbesc ipocrit fiindcă binevoieşti să mă scoţi în lume.

Jake îşi ieşi din fire.

- Îţi place sau nu, ai totuşi o obligaţie faţă de mine, spuse el sec. Legal, suntem în continuare căsătoriţi, îţi reamintesc.

Se lăsă o tăcere încordată. Ea îl privi, înfiorându-se.

- Ce vrei să spui exact? întrebă ea cu o voce mai puţin fermă decât şi-ar fi dorit.

- Oh, nu cred util să-ţi precizez. Ştii foarte bine despre ce vorbesc, o zeflemisi el pe un ton glacial.

Cu mâna liberă, fără a-l părăsi pe Jake din ochi, Laura

introduse discret cheia în broască. Apoi murmură:

- Asta nu ar rezolva nimic, Jake.

El izbucni într-un râs dur care o îngheţă.

- Puţin îmi pasă de rezolvare, indiferent care ar fi ea. Asta îmi pare mult mai plăcut decât o plimbare prin Paris.

Laura fu uşurată când auzi cum cheia se întoarce în broască.

- Am fost prea răbdător cu tine, continuă Jake. Este timpul să încetezi să fugi.

Ea îşi plecă ochii spre încheietura mâinii pe care el o ţinea strânsă în continuare. Apoi îi prinse din nou privirea şi murmură cu o expresie de supunere:

- Mă doare, Jake.

El o lăsă şi se apropie cu un aer triumfător. Laura profită pentru a-l respinge cu ambele mâini, cu toată forţa ei. în timp ce el se afla în dezechilibru, năvăli în cameră şi închise uşa cu cheia. Apoi se rezemă de uşă gâfâind.

Jake bătu cu putere în uşă.

- Lasă-mă să intru!

- Pleacă, înainte de a trezi tot hotelul, replică ea calmă, uşurată să se afle în siguranţă.

Se făcu tăcere o clipă, după care el bătu din nou cu lovituri duble.

- Dacă nu deschizi blestemata asta de uşă, o s-o sparg!

Ea fremătă de nelinişte, dar se îndepărtă de uşă şi se strădui să nu dea importanţă tapajului pe care el continua să-l facă. Sfârşi prin a se lăsa păgubaş. îl auzi înjurând îngrozitor, dând o ultimă lovitură în uşă, apoi îndepărtându-

se cu paşi furioşi.

Capitolul 6

Laura bătea nervoasă cu degetele în braţul fotoliului din lemn aurit. Salonul hotelului era aproape pustiu. In ochii ei verzi sclipea agasarea. Il aştepta pe Mike de la ora unsprezece şi acum era douăsprezece fără douăzeci.

Scoase un oftat şi îşi puse cartea pe genunchi ca să bea o gură de cafea. Avea întâlnire cu Jake în aceeaşi încăpere, la prânz, şi ideea de a fi singură când va veni el nu o bucura. Spera să evite, pe cât posibil, să rămână între patru ochi cu el. Nu avea nici un chef să înceapă o discuţie sau o nouă ceartă cu Jake, apropo de seara din ajun.

- Salut! frumoasa mea! îi murmură o voce la ureche. Aiurită, se îndreptă şi zâmbi văzând buclele brune ale lui Mike Jenson, ai cărui ochi sclipeau de maliţie. Se ridică, uşurată să vadă o faţă familiară.

- De ce ai întârziat?

Mike o luă de talie şi o strânse în braţe. Scoase un oftat adânc şi spuse pe un ton fals trist:

- Nu eşti geloasă, nu-i aşa, draga mea?

Laura izbucni în râs.

- Nu vrei totuşi să mă faci să cred că ai fi întârziat din cauza uneia dintre iubitele tale?

Mike îşi duse mâna la frunte, gemu, apoi spuse cu un zâmbet larg:

- Nu există nici un mijloc să mă lase în pace!

Laura îl bătu amical pe braţ.

- Acum, lasă-mă să mă odihnesc un pic! spuse Mike

luând loc în faţa ei, întinzându-şi picioarele şi căscând.

Laura zâmbi văzând inscripţia imprimată pe tricoul lui: „Eu sunt un sex-simbol“.

Tânărul se îndreptă, se aplecă spre masă cu o privire consternată, apoi rosti:

- Iată o ceaşcă de cafea care se plictiseşte fiindcă este goală şi singură.

Acestea fiind zise, chemă chelnerul şi-i comandă alte două cafele. De cum plecă chelnerul, adăugă:

- Te previn, tu plăteşti.

- Nu zău? se miră Laura.

El făcu o grimasă, îşi întoarse buzunarele goale şi spuse cu tristeţe prefăcută:

- Sunt complet falit. Ai milă de un biet fotograf însetat.

Zâmbetul Laurei încremeni când în spatele lui observă silueta înaltă a lui Jake, imobilă, lângă lift. îi susţinu privirea câteva clipe, apoi întoarse ochii.

-Ai aşteptat mult înainte de decolare? îl întrebă pe Mike pe un ton dezinvolt, ca Jake să nu-şi închipuie că prezenţa lui o tulbura. De cât timp se afla acolo?

Mike clătină capul de la dreapta la stânga şi buclele brune îi dansară, dându-i aerul unui prepelicar.

- Nu, nu prea. De altfel, nu m-am plictisit, spuse el cu un zâmbet poznaş. Julie a venit să mă însoţească.

-Julie? Te credeam cu una Lisa, în aceste moment?

- Da, ea...

Făcu cu mâna un semn de alungare.

- Biata Lisa, murmură Laura cu un zâmbet uşor.

Amicele lui Mike Jenson se succedau una după alta într-un
ritm ameţitor. El nu părea să aştepte decât două lucruri: frumuseţea şi neputinţa de a lega cap la cap două propoziţii. Laura nu înţelegea despre ce putea să le vorbească.

El îi spuse adesea: „Cu o femeie inteligentă, rişti să cazi în capcană. Cel mai bun mijloc de a-ţi păstra libertatea este să ai de-a face cu idioate“. Cum şi-o păstrase până acum, probabil avea dreptate.

Laura simţi sosirea lui Jake mai mult decât o auzi, printr-o furnicătură la ceafă. Mike se ridică, tot numai zâmbet şi se prezentă:

- Bună ziua! Mike Jenson.

- Ashton, răspunse Jake cu răceală, strângându-i mâna. Mike păru amuţit de felul sec al lui Jake, dar se aşează din nou în faţa lui, fără comentarii.

- Bună ziua, Laura! o salută Jake, în continuare la fel de sec.

- Bună ziua, murmură ea, cu ochii fixaţi pe tăblia mesei.

- Ai dormit bine, sper? se interesă el pe un ton mieros.

Apoi, fără a-i aştepta răspunsul, chemă chelnerul şi-i ceru
whisky.

Laura rosti cu jumătate de voce:

- De-abia este prânzul!

- Ştiu! se răţoi el.

Laura ridică din umeri, apoi îşi dădu seama că Mike îi privea cu atenţie. Oftă în sine. Atitudinea lui Jake demonstra că era încă furios pe ea. Doar dacă... doar dacă nu asistase la sosirea lui Mike.

Ar fi atribuit îmbrăţişării tânărului o altă semnificaţie decât cea a unui salut amical.

Mike Jenson avea reputaţia unui afemeiat. Ceea ce nu-l deranja câtuşi de puţin, era încântat să treacă drept un distrugător de inimi. Laura avea cu el relaţii amicale, nimic mai mult. Dădea prea mare importanţă viitorului ei ca să se amorezeze de un băiat atât de nepăsător şi uşuratic ca Mike. Nu era deloc idealul său masculin. Jake ar fi trebuit s-o cunoască suficient de bine ca să nu se îndoiască.

Prânziră înainte de a pleca la drum. La sfârşitul mesei, Jake se duse să ia cheile maşinii închiriate, în timp ce Laura şi Mike îl aşteptau în sala restaurantului.

Mike povesti anecdote amuzante despre montajul reportajului care îl întârziase şi Laura începu să se destindă. După care, tânărul o privi ciudat.

- Cum se face că ţi s-a încredinţat ţie treaba asta? Nu este genul de interviu care se încredinţează de obicei unei începătoare.

Tânăra reflectă imediat la cel mai bun răspuns si spuse:

- Ştiu. Şi eu am fost surprinsă la fel ca ceilalţi reporteri

când Rupert mi-a dat această sarcină.

Mike o examină câteva minute în tăcere, cu privirea lui amicală de prepelicar, apoi spuse jucându-se cu o linguriţă:

- Am auzit spunându-se că-l cunoşti pe numitul Ashton mai bine decât vrei să recunoşti.

Laura nu se dădu bătută. Aşadar, bârfele au început deja să circule la birou despre ea şi Jake.

Izbucni în râs de parcă ar fi fost vorba de o glumă bună.

- Cine naiba ţi-a spus gluma asta?

El îşi luă un aer misterios.

- Degetul meu mic. Mi-a spus că eşti una dintre prietenele lui. Pretinde că asta datează de mult timp şi tu ai fost secretoasă faţă de colegii tăi fideli de la ziar. Şi că, mai mult, în seara aniversării lui Rupert, ai fi avut cu el o foarte lungă conversaţie între patru ochi.

El îi adresă un zâmbet mare, cu ochii strălucind de amuzament şi adăugă:

- Ei bine, dragă, ce spui?

- Hai să vedem, Mike, tu mă cunoşti bine. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să dai crezare bârfelor.

- Trebuie să rămâi vigilent, ripostă el făcându-i cu ochiul. Nu aş vrea să fiu indiscret, dar sunt curios.

Ea se încruntă, agasată.

- Şi chiar ridicol. Unde naiba aş fi putut să-l întâlnesc pe Jake Ashton?

Mike nu păru convins.

- Hmm! Foarte bine, nu o să mai atac subiectul.

Tereza Philips şi Russ Taylor locuiau într-un orăşel între

Chartres şi Alengon.

în maşină, Mike luă loc pe bancheta din spate. Flecări vesel la începutul călătoriei. Dar tăcerea ostilă a lui Jake sfârşi prin a-i tăia entuziasmul şi se refugie în tăcere.

Era ora trei după-amiază, când, la capătul unei alei străjuită de copaci, Jake opri maşina în faţa unui conac mare din piatră albă. Mike ascoase un fluierat admirativ.

- Mă întreb dacă regina este la palat!

Gluma care-i atrase o altă privire glacială din partea lui Jake. Mike făcu o strâmbătură şi Laura îşi înăbuşi un chicotit. Coborâră din maşină când uşa de la intrare se deschise în faţa unei femei de o frumuseţe răpitoare. Părul lung şi blond îi ondula liber pe umeri. înaintă spre ei cu un zâmbet fermecător, care arăta dinţi aproape prea albi. Ochi verzi luminoşi, dădeau o ultimă tuşă de perfecţiune ovalului pur al feţei.

- Jake, dragă! exclamă ea cu o voce melodioasă în perfect acord cu frumuseţea ei de sirenă. Ce mai faci? Sunt încântată să te văd, în fine. Aţi călătorit bine? Dificultăţile circulaţiei sunt uneori neplăcute pe acest drum, în iulie. Păcat că aţi întârziat. Eram atât de bucuroşi de această vizită, încât am fost dezamăgiţi ieri, când ai telefonat că nu sosiţi mai devreme de astăzi.

Jake îi atinse cu buzele obrazul satinat.

- După câte văd, Terry, pari în plină formă, spuse el vesel.

- Poznaş linguşitor! replică ea cu un nou zâmbet,

bătându-l pe braţ.

Apoi, cu capul uşor înclinat, părul ei fiind aureolat de soare, îşi întoarse drăgălăşenia spre Mike.

- Fiţi bine venit, gânguri ea cu accentul ei californian melodios. Sunt încântată că aţi putut veni. Sunteţi fotograful?

Mike încuviinţă din cap, cu ochii ieşiţi din orbite, lovit brusc de mutism.

Thereza se întoarse spre Laura cu un zâmbet larg.

- Bună ziua. Să intrăm cu toţii în casă, să bem ceva.

Făcu stânga-mprejur, urmată de mirosul parfumului ei şi
de norul vaporos al părului blond.

- Vă aşteptam citind reviste, continuă ea. Russ lipseşte azi după-amiază... cred că meştereşte prin parc. Nu înţeleg de ce, dar adoră să facă asta. Aşezaţi-vă, făceţi-vă comozi. Sunt nebună de bucurie să am musafiri. De când ne-am instalat aici, acum şase luni, nu am mai primit aproape pe nimeni.

Mike o sorbea din ochi, vizibil subjugat. Jake îi aruncă o privire amuzată Laurei. Ea îi zâmbi şi-l urmă într-un salon vast unde Thereza, când se aplecă pentru a-i servi cu băutură, trebui să-şi ţină părul incredibil cu o mână fină şi bronzată. Apoi continuă să vorbească timp de douăzeci de minute. Una din reflecţiile ei îl făcu pe Jake să caute privirea Laurei. Ea îi înapoie zâmbetul, uşurată să-l vadă că se relaxează.

Thereza termină de vorbit şi se întoarse spre Laura, propunându-i cu amabilitate:

- Vreţi să vă duceţi să vă împrospătaţi? Eram atât de fericită că v-am văzut sosind, încât nu m-am gândit să vă propun mai devreme. Această casă este atât de izolată încât rar avem plăcerea să primim vizite. Nu este aceeaşi viaţă ca în California.

- A trăi aici este fără îndoială mai calm şi mai odihnitor. Poate prea calm? întrebă Laura.

Thereza râse uşor din gât.

- Ei bine, par să mă plâng, dar ador casa aceasta. Nu m-aş despărţi de ea pentru nimic în lume.

îşi puse paharul pe tăblia şemineului, apoi se îndreptă către uşă.

- Puţină răbdare, reluă ea. Doar s-o caut pe femeia noastră de serviciu, pentru a-i cere să vă conducă la camerele voastre.

Laura zâmbi iarăşi. Thereza era simpatică. încordarea se estompase datorită vorbăriei ei inepuizabile. Evident, ar fi uşor să-i ia un interviu - cu condiţia să reuşeşti s-o fixezi suficient de mult asupra unui subiect.

- Doamnă Winterbottom, fii drăguţă şi vino câteva clipe, o strigă Thereza din pragul uşii.

In timp ce ecoul vocii ei melodioase răsună în vestibul, se întoarse spre ei şi şuşoti cu un zâmbet poznaş:

- Seamănă puţin cu un dragon, dar este foarte cumsecade. Am adus-o din Anglia şi nu ştiu ce ne-am face

fără ea.

Se auzi un zgomot confuz dinspre bucătărie, urmat de cel al unei uşi care se deschide, apoi paşi greoi care se apropiau de salon. O femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, cu faţa căzută încadrată de păr sur, apăru în pragul încăperii.

Thereza o bătu pe braţ.

- Doamnă Winterbottom, îţi prezint pe domnişoara Hadleigh şi domnul Jenson, de la revista „Style“. Cât despre domnul Ashton, cred că-ţi aminteşti de el?

- ...Nă-ziua, mormăi doamna Winterbottom.

- Fii o scumpete, condu-i la camerele lor, te rog, o rugă Thereza cu un zâmbet seducător.

- Bine, doamnă, răspunse menajera, care îşi încrucişă braţele pentru a-l observa pe Mike cu o privire net dezaprobatoare.

Laura şi Mike îşi strânseră lucrurile şi se ridicară. Jake se instală şi mai confortabil în fotoliul lui.

- Rămân cu tine până la întoarcerea lui Russ, Thereza, spuse el.

Mike şi Laura soseau la picioarele scării, în urma doamnei Winterbottom, când vocea Therezei îi opri.

- Cinăm la ora şapte şi jumătate. Imbrăcaţi-vă cum doriţi, ne este egal.

Escortată de un Mike care zâmbea încântat, Laura o urmă pe menajeră până la o încăpere mare, decorată în pasteluri trandafirii şi movulii. Tânăra fu încântată de

camera pe care i-o atribuise Thereza.

Rezemat de uşă cu un aer extaziat, Mike declară:

- Este incredibilă!

- Incredibilă, aprobă vesela Laura.

- Acest reportaj este o adevărată baftă. întotdeauna am visat să cunosc o femeie ca ea. Am impresia că am câştigat o călătorie gratuită la Hollywood.

Doamna Winterbottom îl privea cu seriozitate pe Mike, ca o imagine vie a mustrării.

- Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule, vă conduc la camera dumneavoastră.

Mike îi adresă cel mai frumos zâmbet al lui.

- Mulţumesc, doamnă, este foarte şic din partea dumneavoastră, glumi el.

Doamna Winterbottom îşi muşcă buzele şi-l fulgeră cu privirea.

- V-aş fi recunoscătoare să-mi spuneţi doamna Winterbotoom, protestă ea. Şi acum, fiţi amabil să mă urmaţi, fiindcă am treabă care mă aşteaptă.

Mike făcu o grimasă, apoi răspunse:

- La ordinele dumneavoastră!

Ea porni cu paşi grei şi Mike se grăbi după ea.

După ce-şi aranjase hainele în dulap şi-şi pusese produsele de înfrumuseţare pe toaletă, Laura se apropie de o fereastră.

Parcul era minunat. Printre copaci, soarele lumina straturile de trandafiri ale căror crengi se legănau în briza estivală.

Tânăra nu avea nici un chef să-şi petreacă restul după-amiezii în cameră. Se hotărî să facă un duş şi să se ducă să se plimbe prin grădină.

Ieşind din baie, se înfăşură într-un prosop moale şi se gândi încă o dată la Jake. De ce rămăsese în salon cu Thereza? Ridică din umeri. Poate că vroia să discute despre reînnoirea contractului lor.

Se duse şi se aşeză în faţa oglinzii de toaletă, cu un aer gânditor. Nu reuşea să înţeleagă de ce se străduise atât pentru a o obliga să facă acest reportaj. Ştia foarte bine că nu putea să-l refuze. Pentru asta, trebuie să-i fi furnizat lui Rupert o scuză în toată regula: ca şi când ai fi în agonie sau ţi-ai rupt un picior.

Se uită în oglindă şi oftă. Îi veni în minte un gând care o îngheţă: Jake spera poate să divorţeze. Se simţi dintr-o dată foarte deprimată. Dar de ce? Despărţirea lor definitivă i-ar permite până la urmă să ducă o viaţă normală. Nu asta dorea? Situaţia i se păru brusc mai puţin clară. Se sprijini cu coatele de toaletă şi, profund nefericită, îşi prinse capul în mâini.

Auzind bătându-se în uşă, se îndreptă cu sprâncele încreţite. Să fie Jake? Îşi umezi buzele nervoasă, apoi întrebă:

- Cine este?

Uşa se deschise şi apăru capul lui Mike în crăpătură.

- Salut! spuse el vesel. Oh, scuză-mă.... nu mă îndoiam că eşti îmbrăcată decent.

Ea râse, uşurată.

- Foarte nostim. Ce vrei?

El făcu pe miratul.

- Iată ceea ce se cheamă o invitaţie!

- Mike, încetează să faci pe prostul! îl certă ea în timp ce el intra şi închidea uşa.

- Aş vrea doar să-ţi pun câteva întrebări. Nu te nelinişti, nu am intenţia să-ţi fac curte, decât dacă mă rogi.

- Foarte bine, oftă ea. Fiindcă ai intrat, te ascult. Dar fii scurt. Nu sunt îmbrăcată şi mai am încă o mie de lucruri de făcut înainte de cină.

îşi scoase capotul din dulap şi rămase în picioare, aşteptându-l să vorbească.

Mike se lungi pe pat, cu mâinile încrucişate sub ceafă şi cu ochii în tavan.

- Nu găseşti că acest Ashton este amabil ca o uşă de închisoare? Am avut impresia că era pe punctul de a mă bate în momentul primei noastre întâlniri.

O privi ţintă înainte de a adăuga:

- Vezi o explicaţie la asta?

Laura ridică din umeri.

- S-a sculat precis cu faţa la cearşaf. Cum aş putea ghici motivele proastei sale dispoziţii?

Mike părea nedumerit.

- Orice ar fi, cotoroanţa Winterbottom este şi mai de temut. Pare să fie gata să mă taie în bucăţele cu un satâr!

Laura izbucni în râs.

- Da, s-ar spune că nu te apreciază deloc!

- Oricum, ceea ce vroiam să te întreb este sub ce unghi contezi să-ţi îndrepţi interviul. Dacă doreşti s-o prezinţi adorabil de simplă, i-aş face fotografii în acest sens. In schimb, dacă vrei s-o faci un star a la Monrose, spuse el făcând cu ochiul, sunt omul tău.

Ea zâmbi.

- Rupert nu ţi-a dat nici o indicaţie?

- Nici una. Mi-a dat o palmă peste cap şi mi-a oferit o altă cupă de şampanie.

In obrajii Laurei apărură gropiţe.

- Incă nu m-am hotărât. Trebuie să încep să tatonez terenul.

- Dar asta riscă să dureze o eternitate! gemu el.

Ea ridică din umeri.

- Ar trebui totuşi să aştepţi.

- O să mă plictisesc, replică el cu o grimasă.

- Ei bine, distrează-te numărând muştele, sau ce altceva vrei.

El îşi luă o mutră jignită.

- Dispun şi de alte surse! Cred că mă duc să fac nişte poze ţăranilor din împrejurimi.

Laura îşi strânse nodul prosopului între sâni.

- Este o idee excelentă. Dar acum trebuie să mă îmbrac. Ti-aş fi recunoscătoare dacă ai vrea să te duci să te distrezi altundeva.

Ea auzi zgomot pe culoar şi privi fix uşa.

- Cine este? întrebă Mike, în continuare lungit pe divan.

Uşa se deschise în faţa lui Jake. Rămase nemişcat în prag,
cu faţa de marmură şi ochii furibunzi.

Laura rămase înlemnită. Cu buzele uscate, reuşi totuşi să exclame:

- Jack!

Mike întoarse capul spre el şi avu o tresărire în faţa privirii ameniţătoare a lui Jake. Se ridică dintr-un salt.

- Pe mai târziu, Laura, spuse el precipitat.

Apoi merse de-a îndăratelea pentru a trece prin faţa lui Jake, fără a-l scăpa o clipă din ochi.

O dată uşa închisă, Jake şi Laura se priviră în tăcere. El fu cel care rupse tăcerea.

- Ce naiba făcea ăsta aici?

Ea rămase ţeapănă cu braţele strânse de-a lungul trupului pentru a menţine prosopul de baie şi se forţă să răspundă pe un ton egal:

- Vroia să-mi vorbească.

- Da, chiar? o zeflemisi el cu un rictus sarcastic.

Laura simţi cum sângele îi îngheaţă în vine. Se întoarse.

- Da, vroia să ştie sub ce unghi o să abordez interviul... Are nevoie să fie la curent înainte de a începe să facă fotografiile, înţelegi...

Se întrerupse şi ridică ochii pentru a-i vedea reacţia. Apoi reluă repede:

- Dacă nu, riscă să facă fotografii care nu sunt în acelaşi spirit. Ceea ce ar duce la faptul că toată lumea şi-ar

pierde timpul, nu crezi?

- A venit aici aşadar ca să... ca să-ţi „vorbească?“

- Exact. Noi am lucrat deja împreună de mai multe ori. Il cunosc foarte bine.

Jake îşi puse mâinile în buzunarele pantalonilor săi bleumarin şi o privi fix.

- Il cunoşti foarte bine... Până la ce punct?

Laura îşi umezi buzele cu vârful limbii şi văzu că-i remarcă gestul nervos. Se înroşi şi-i evită privirea.

- Relaţiile noastre sunt pur amicale, murmură ea.

Spunând acestea îşi aminti dintr-o dată că Jake, lângă ascensor, îl văzuse fără îndoială pe Mike îmbrăţişând-o în salonul hotelului. Dumnezeu ştie ce concluzii putea trage în prezent din faptul că-l primeşte pe Mike în camera ei, pe jumătate goală!

- Pur amicale, repetă Jake pe un ton tărăgănat.

Inaintă spre ea doi paşi cu toţi muşchii încordaţi, ameniţător.

- Mi se pare prea familiar ca relaţiile voastre să fie „pur amicale“, nu crezi? o certă el.

- Il cunosc de un an, protestă ea cu o voce calmă.

Se lăsă o clipă de tăcere.

- Un an, spuse în cele din urmă Jake. Adică, de fapt, de la separarea noastră.

Laura înghiţi în sec, conştientă că se aventura pe un teren periculos.

- Da, dar noi nu avem decât relaţii de muncă

prieteneşti.

- L-ai cunoscut înainte sau după căsătoria noastră? întrebă Jake.

- L-am cunoscut când am început să lucrez la „Style“, răspunse ea cu o voce mereu egală.

Se simţea incapabilă să mai suporte mult tensiunea care domnea între ei.

- Şi de atunci, are obiceiul să te viziteze în cameră, reluă Jake mieros, fără a o scăpa din ochi.

Laura respiră adânc, pentru a-şi domina furia care se trezea în ea în urma acelor insulte. Se duse repede la uşă şi o deschise.

- Nu ţin să mai discut cu tine, Jake. Fii amabil şi pleacă. Aş vrea să mă îmbrac.

El se apropie cu o sclipire periculoasă în ochi. îşi puse mâna pe cea a Laurei de pe clanţă şi închise uşa.

- Doar nu vrei ca toată lumea să audă ce discutăm?

Cum apăsarea lui Jake îi strivea mâna, durerea făcu să-i explodeze furia.

- Cauţi un nou motiv de ceartă, dacă înţeleg? strigă ea exasperată.

- Este amantul tău? insistă el fără să ţină cont de întrerupere.

- Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala! ripostă ea pe un ton usturător.

Era nebună de furie în faţa insultei lui deliberate.

Cu un gest rapid, Jake îi răsuci braţul la spate. Zâmbetul lui ameninţător o făcu să se înfioare.

-Asta nu te priveşte, Laura. Fiindcă eşti în continuare soţia mea.

La capătul nervilor, ea strânse din dinţi.

- Nu mai sunt soţia ta, o ştii prea bine. Tu eşti cel care a distrus căsnicia noastră, acum un an. Ti-ai pierdut astfel dreptul de a-mi pune întrebări de acest gen.

- Poate, dar puţin îmi pasă, bombăni el. Dacă faci dragoste cu acest imbecil cârlionţat, vreau să ştiu.

- Ti-am spus deja că nu este decât un prieten, ripostă ea cu ochii sticlind de furie.

Jake clătină din cap.

- Minţi, Laura. Nu te cred.

In tăcerea apăsătoare care urmă, tânăra nu-şi mai auzea decât sunetul respiraţiei sacadate. Inima îi bătea să se rupă şi ridică ochii spre Jake. Ii zâmbi sarcastic.

- Este seducător, în particular?

- Du-te! şuieră ea.

- Nu înţeleg ce găseşti la el. Nu este genul tău.

- Şi care ar fi genul meu, după tine?

- Eu, o asigură el cu un zâmbet batjocoritor.

Aroganţa lui îi tăie răsuflarea.

- Ingâmfarea ta nu are limite! aruncă ea ca o pisică înfuriată. Nu aş vrea să te ating nici chiar dacă m-ai ruga în genunchi.

Ea văzu cum pe faţa lui apare o expresie de violenţă.

- Chiar nu? întrebă el pe un ton muşcător.

Se apropie, îi prinse cealaltă încheietură, îi ridică braţul deasupra capului şi o strânse lângă uşă cu greutatea trupului lui.

- Nu mă atinge! protestă ea.

Jake zâmbi cu cruzime. Apoi privirea lui căzu pe nodul prosopului de baie, chiar deasupra sânilor. Intinse o mână şi o mângâie într-un mod sugestiv.

Ochii lui reveniră să se încrucişeze cu ai Laurei.

- Inima ta bate foarte tare, constată el.

Laura îşi muşcă buzele. Bătăile inimii i se simţeau prin trup. Respiraţia i se acceleră în timp ce sânii palpitau lângă mătasea vestei lui Jake.

- Te tulbur, Laura? întrebă el cu o voce răguşită şi ochii arzând de lascivitate.

Ea simţi că i se opreşte răsuflarea, cuprinsă de valuri de dorinţă.

- Nu, murmură ea, cu buzele uscate.

- Mincinoaso, şuşoti el cu o voce răguşită.

Ii lăsă încheieturile mâinilor, o prinse de umeri şi o trase lângă el. Apoi, gura lui se abătu cu brutalitate peste a ei şi o forţă să deschidă buzele. Ea se zbătu şi încercă să-l respingă, îndepărtându-i pieptul cu mâinile.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei şi o strânse tare lângă el, până când îi simţi fiecare muşchi al trupului.

Pe genele Laurei apărură stropi de lacrimi. Incercă să-şi întoarcă faţa, dar el ridică o mână pentru a-i ţine faţa nemişcată.

Sărutul lui se transformă brusc: mâinile îi deveniră mai blânde, gura mai puţin agresivă, apoi tachinatoare şi senzuală. Această schimbare o răvăşi pe Laura, care nu se putu împiedica să-i înapoieze sărutul.

Buzele lui Jake se amestecau cu ale ei, cu voluptate. Mâinile lui o mângâiau. Se înfiora toată de plăcere şi se lăsă în voia lui.

Prosopul de baie căzu pe podea şi sub mâinile mângâietoare, un freamăt parcurse pielea goală a tinerei. Respiraţia îi deveni sacadată. Urmă cu degetele pometii lui bronzaţi şi începu să tremure ca o frunză, de dorinţă şi de teamă în acelaşi timp.

Palmele lui Jake urcară pe şolduri de-a lungul torsului şi ea gemu de plăcere când îi cuprinse sânii în palme. Gura lui se depărtă de a ei, o cercetă cu o privire arzând de pasiune, apoi murmură răguşit:

- Am nevoie de tine, Laura. Mereu am nevoie de tine.

Cu ochii ficşi, privi cum capul lui brun se înclină spre sânii ei şi aşteptă, ţinându-şi răsuflarea.

- Dumnezeule, ce frumoasă eşti! şopti el cu o voce lipsită de expresie, din cauza emoţiei.

îşi înălţă capul şi-i contemplă trupul cu o privire rapidă. Apoi, gura lui puse stăpânire pe a ei într-un sărut îmbătător, în timp ce mâinile-i acopereau talia şi şoldurile cu mângâieri febrile.

Ea îşi puse mâinile tremurătoare pe umerii lui laţi şi le

strecură prin răscoaiala gulerului. Contactul cu pielea caldă şi mătăsoasă îi smulse un mic strigăt de plăcere. Pieptul lui Jake se ridica şi cobora rapid în ritmul bătăilor dezordonate ale inimii sale. Continua s-o sărute şi mângâierile îi deveneau din ce în ce mai arzătoare. în cele din urmă, un geamăt răguşit se ridică din gâtul lui şi o ridică în braţe ca s-o ducă spre pat, unde o puse uşor.

începu să se dezbrace fără a părăsi din ochi trupul suplu, feminin, moleşit, a cărei piele aurie lucea ca o piersică.

Cu ochii înceţoşaţi de beatitudine, Laura îl văzu desfăcându-şi nasturii de la cămaşă cu degete ce tremurau de nerăbdare. Un zâmbet îi destinse buzele când putu să contemple torsul neted şi bronzat. Fu curpinsă de o dorinţă violentă de a simţi acele braţe puternice peste ea.

Când gura lui Jake o luă din nou pe a ei, Laura se cufundă într-un vârtej de voluptate. Ritmul dezordonat al bătăilor inimii i se propagă în toate membrele. Buzele i se lipeau febril de ale lui Jake şi-l strânse cu toată puterea.

Cu simţurile inflamate, ondula lângă el cu o pasiune egală cu a lui.

- Dulcea mea... eşti atât de dulce, atât de dulce, îi murmură Jake la ureche când trupurile lor se uniră în cele din urmă.

După aceea, cuibărită în braţele lui Jake şi încă toropită de plăcere, Laura începu să se simtă vinovată şi neliniştită. Jake îi mângâia părul cu o mână, încolăcind şi descolăcind

şuviţele lungi de aur roşu pe degete.

Nici unul nici altul nu ştia ce să spună: rămâneau muţi, derutaţi de situaţie. Nici una din disputele lor precedente nu se terminase în acest mod. Era prima oară că făceau dragoste din ziua căsătoriei lor.

Jake rupse tăcerea.

- Te simţi bine? întrebă el cu o voce gravă şi tandră, mângâindu-i un obraz cu vârful degetului.

- Da, şopti ea răguşită, cu ochii fixaţi pe pieptul lui.

Cu capul în scobitura umărului lui Jake, asculta cum inima lui se potoleşte puţin câte puţin, la fel ca şi a ei. Se simţea euforică, uşoară, copleşită de o stare de bine, de nedefinit. Işi încreţi sprâncenele şi încercă să-şi analizeze sentimentele pentru el.

Evident, îl iubea încă. Nici o femeie nu s-ar fi abandonat cu atâta ardoare în braţele unui bărbat doar pentru simpla atracţie. Se iubiseră cu înflăcărare şi senzualitate, ca şi cum erau legaţi printr-o vrajă pe care nu o putea rupe nimic. Ca şi cum încercase prea mult timp să scape unei fatalităţi. Niciodată nu simţise pentru nimeni altcineva o dragoste atât de intensă şi de devoratoare. O învăluia acum ca o maree şi-i era imposibil să se gândească la vreun viitor sau o viaţă fără Jake.

Câteva bătăi în uşă îi smulse din gânduri. Ea îi aruncă o privire întrebătoare lui Jake.

- Intreabă cine este, o sfătui el în şoaptă, sărutându-i fruntea cu blândeţe.

Ea se îndreptă uşor, fără a ieşi din cercul braţelor lui şi spuse cu o voce nu prea sigură:

- Cine este acolo?

- Eu, răspunse vocea melodioasă a Therezei.

Laura îl întrebă din nou pe Jake din privire, îngrozită. El ezită o fracţiune de secundă înainte de a-i sufla.

- Spune-i că tocmai te îmbraci.

Ea îşi ridică cearşaful până la umeri, apoi cu ochii fixaţi pe uşă, spuse:

- Mă îmbrac. Nu mai poate aştepta?

- Păi... îl caut pe Jake, reluă Thereza din spatele uşii. A anunţat că urcă la dumneata pentru a discuta interviul. Nu l-ai văzut?

Jake făcu din cap un semn negativ.

- Nu, spuse Laura. Trebuie să fi ieşit.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Thereza reluă pe un ton sceptic:

- Oh... în acest caz, mă duc să-l caut afară. I s-a telefonat, înţelegi. Şi trebuie să-i transmit un mesaj.

- Dacă îl văd înainte, o să-i spun că-l cauţi, zise Laura în speranţa că Thereza se hotărăşte să plece.

- Bine, bine. Atunci, pe mai târziu.

Paşii ei se îndepărtară în cele din urmă de-a lungul culoarului şi Laura se lăsă să cadă în braţele lui Jake cu un oftat de uşurare. El îi mângâie părul, îi mângâie fruntea, cu un sărut uşor.

- Era cât pe ce! murmură el, vizibil amuzat.

- Hmm! Mă întreb cine ţi-a telefonat.

Jake o sărută din nou.

- Ar fi mai bine să mă duc să văd.

Laura nu avea nici un chef să plece.

- Crezi că este neapărată nevoie? întrebă ea cu o voce încă răguşită.

El oftă:

- S-ar putea să fie ceva important. Şi dacă Thereza revine, s-ar putea ca de data aceasta să intre.

Laura se încruntă.

- Dar i-am spus că ai ieşit.

O privi cu un zâmbet ironic.

- Nu pot fi plecat departe, fiindcă maşina mea este tot acolo, nu crezi?

- Evident, oftă ea dezamăgită.

O sărută înainte de a se da jos din pat. Laura îl privi îmbrăcându-se. Apoi se aplecă spre ea, îi sărută vârful nasului şi spuse:

- Nu o să întârzii multă vreme. Mă voi întoarce cât pot de repede. Ne rămân multe lucruri de clarificat.

După plecarea lui, Laura rămase întinsă în tăcere, să-şi rememoreze fiecare sărut, fiecare mângâiere. O cuprinse o dulce euforie şi aşteptă întoarcerea lui Jake.

Capitolul 1

Dar Jake nu reapăru toată după-amiaza. De fapt, la întoarcerea lui, Laura se culcase de mult. Il auzise oprind motorul maşinii şi trântind portiera. Apoi, pietrişul scârţâise sub paşii lui.

Când deschise uşa de la camera ei şi intrase în încăpere, luminat în întuneric de becul de pe culoar, se prefăcuse că doarme.

- Laura? Eşti trează? întrebase el încet.

Ea nu răspunse, cu ochii închişi, neliniştită. Ieşise după câteva clipe şi ea scoase un oftat de uşurare. După care, se ghemuise şi cu capul înfundat în pernă, plânsese amarnic.

A doua zi dimineaţă, primele raze de soare care îi atinseră pleoapele o făcură să se trezească tresărind. Parfumul care plutea în aerul proaspăt o făcu pe Laura să se ridice pentru a se plimba prin grădină.

La această oră matinală, era şi mai frumos decât şi-ar fi imaginat. Merse încet peste peluzele verzi, admiră straturile de trandafiri, reflectând asupra serii din ajun. Suferise un întreg martiriu în timpul cinei: cu inima zdrobită, era rănită în orgoliu de scaunul gol al lui Jake. Conversaţia uşoară şi veselă a Therezei şi a soţului său, Russ Taylor, îi permisese să păstreze tăcerea.

... Un zgomot de paşi, în spate, o făcu să se întoarcă. Se întoarse pe călcâie, aşteptându-se să se afle faţă în faţă cu Jake. Dar zâmbi de uşurare văzându-l pe Russ Taylor şi alura sa de brunet frumos. Părul lui negru şi buclat îi cădea

până la umeri. La urechea stângă avea un cercel de aur şi ochii lui ca tăciunele o cercetară din cap până în picioare cu un zâmbet şmecheresc.

- Ei bine, făcu el cu vocea-i languroasă şi sofisticată, nu ştiam că avem zâne în fundul grădinii. Sau eşti o nimfă?

- Bună ziua, domnule Taylor, răspunse ea surâzătoare.

- Domnule Taylor? repetă el cu reproş. Dacă mi-aduc aminte, ieri seară îmi spuneai Russ. Doar n-ai intenţia să manifeşti răceală, sper?

Ea zâmbi iarăşi, sincer amuzată. Ştia foarte bine că nu trebuia să ia în serios galanteriile lui. Ceea ce era farmecul lor. Russ Taylor le debita tuturor femeilor fără excepţie. Doar ca să le facă fericite. La care Laura nu vedea nici un fel de inconvenient.

- Grădina mea îţi place? întrebă el când se întorceau agale spre casă.

- Este minunată. Trebuie că munceşti din greu s-o întreţii aşa.

El oftă.

- Trebuie să-ţi mărturisesc că nu mie mi se datorează frumuseţea grădinii, ci lui Gaston, grădinarul. Vine aproape în toate dimineţile să-şi facă de lucru prin toate colţurile, mormăie, ridică braţele spre cer şi geme de disperare.

Laura izbucni în râs.

- S-ar spune că este un fenomen.

- Da, este un tip formidabil, spuse Russ mergând spre un tufiş de trandafiri.

Se aplecă şi culese o floare roşie cu tijă lungă pe care i-o întinse Laurei.

- Pentru dumneata.

Ea îl mirosi delicat.

- Oh, mulţumesc.

Russ se aplecă din nou pentru a culege un alt trandafir, dar se înţepă într-un ghimpe şi se dădu brusc înapoi. Işi examină vârful degetului, apoi se încruntă când văzu cum curge o picătură de sânge. Işi supse degetul şi spuse:

- Sunt ca femeile, aceste roze, dulci şi frumoase la suprafaţă. Nu se ştie niciodată în ce cotlon ascund un spin.

- Intr-adevăr, un bărbat avertizat face cât doi! replică ea făcând glumeţ cu ochiul.

Incepură să meargă şi Laura se gândi din nou la Jake. Se arătase foarte tandru cu ea înainte de a o părăsi. Promisese să revină cât de repede posibil. Şi atunci, unde plecase? La urma urmei, o afacere importantă îl putuse obliga să lipsească inopinat. Poate că se grăbise să-l condamne? Avusese dreptate sau greşise că nu-i vorbise când intrase în camera ei în mijlocul nopţii? Ridică din umeri. Va vedea. Nu vor lipsi ocaziile pentru a-i explica ce se întâmplase.

Vocea cordială a lui Russ îi întrerupse şirul gândurilor.

- Cât timp vom avea plăcerea companiei voastre? Ştiu că Jake contează să stea în jur de o săptămână, spuse el făcând cu ochiul... Dar dumneata nu eşti Jake.

Ea râse şi în obraji i se iviră gropiţe.

- Asta depinde de timpul cât va necesita interviul. Dar cu siguranţă, în jur de o săptămână.

- Da? întrebă el cu un aer încântat. îmi vei lua şi mie interviul? Sau sunt condamnat de Jenson? Aş prefera să fii tu aceea care îl va realiza.

- Mi s-a cerut să vă fac amândurora.

- Minunat! exclamă el cu un zâmbet. Am avut presentimentul că o să ne înţelegem bine din prima clipă când te-am văzut. Ar trebui să petrecem douăzeci şi patru de ore în altă parte pentru a face acest interviu - doar tu şi cu mine, între patru ochi, închişi nu ştiu unde, într-o cămăruţă.

- Eşti mai rău ca Mike! spuse ea într-un hohot de râs. Amândoi faceţi o pereche reuşită!

El ridică mâinile în semn de predare.

- Bine, bine, ai câştigat! Ştiu să-mi recunosc înfrângerea.

Merseră câteva secunde în tăcere, apoi Russ declară:

- Sper că nu vei fi vexată dacă îţi spun că nu am auzit niciodată vorbindu-se despre tine din punct de vedere profesional.

- Nu chiar! Nici măcar surprinsă. De fapt, este vorba despre primul meu reportaj important.

Ea îşi strânse buzele la ideea că nu era meritul ei, ci al lui Jake, care i-l oferise pe tavă.

- Bizar că a fost încredinţat unei novice, murmură Russ perplex.

Ajunseră la capătul aleii carosabile, în clipa în care o maşină roşie, sport, se oprea cu un scrâşnet de pneuri care împroşcă pietrişul. Russ îşi încreţi sprâncenele şi acceleră pasul pentru a ajunge la poarta de la intrare. O femeie înaltă, elegantă, ieşi din maşină. O privi fix pe Laura.

Aceasta simţi că inima i se opreşte în loc. Inţepenită, o observă fără a-i veni să creadă.

Frumuseţea Melissei Blake era în continuare la fel de insolită. Imenşii ei ochi albaştri cu privirea tragică păreau să devoreze o faţă fină, cu ten aproape lăptos şi buze foarte roşii. Părul ei brunet, lung şi mătăsos, îi cădea liber pe umeri.

Numai zâmbet, Russ îi întinse braţul.

- Melissa! Ingeraşul meu adorabil! Nu te aşteptam înainte de vineri.

Melissa continua s-o fixeze pe Laura cu o privire mâhnită şi neliniştită, în timp ce răspundea cu o voce dulce:

- I-am telefonat Therezei. Mi-a spus că te va anunţa.

- Ca de obicei, a uitat! spuse el vesel. Ea este frumoasă ca un înger, dar are un adevărat cap de păsărică.

După ce trecu primul şoc de a o revedea pe Melissa după atâta vreme, Laura o întrebă ce o aducea. O invitase Jake? Russ o luă de mână şi o conduse spre intrare, unde Laura stătea în continuare nemişcată.

- Melissa, am plăcerea să ţi-o prezint pe femeia cu condeiul

- reporterul nostru, Laura Hadleigh, ai recunoscut-o fără îndoială - e Melissa - celebrul manechin.

Se priviră şi una şi alta în tăcere, fără să ştie cum să se comporte. Apoi, Melissa întinse o mână ezitantă şi murmură amabilă:

- Bună ziua, domnişoară Hadleigh.

Laura îi strânse mâna cu răceală şi se strădui să-i răspundă cât de politicos putu:

- Domnişoară Blake.

- De fapt, doamna Radcliff, rectifică Melissa cu un zâmbet timid. Dar aş prefera să-mi spuneţi pe nume.

Doamna Radcliff? se întrebă Laura, perplexă. Dar de când era măritată? Precis nu de mult timp, doar dacă nu era cumva din vremea când se întâlnea cu Jake.

îşi dădu dintr-o dată seama că Russ o observa gânditor, ca şi cum căuta să-i ghicească gândurile. Se pare că remarcase echivocul în care se găseau cele două tinere.

- Şi dacă am merge să bem o cafea? sugeră el, cu ochii fixaţi în continuare asupra Laurei.

- De ce nu? replică ea cu un zâmbet politicos.

Russ o privi o clipă înainte de a intra în casă.

- Nu cred că Terry s-a sculat deja. Era cât se poate de adormită ultima oară când am aruncat o privire în cameră. Dar nu se ştie, poate s-a trezit între timp. S-au văzut şi lucruri mai uimitoare.

Melissa o privea în continuare pe Laura şi aceasta se simţea din ce în ce mai încordată.

- Doamnă Winterbottom! strigă Russ înainte de a intra

în salonaş. Adu-ne cafea pentru trei!

Zgomotul care se auzi în bucătărie aduse un zâmbet pe buzele lui Russ. Arătă spre o masă şi fotolii de răchită, dispuse lângă o mare fereastră.

- Aşezaţi-vă. Cum soarele este în partea aceasta dimineaţa noi luăm întotdeauna micul dejun aici. Cel puţin eu. Fiindcă Thereza nu mănâncă, biata de ea, ca să rămână suplă şi fermecătoare.

Doamna Winterbotton intră cu un pas greu, încărcată cu o tavă mare şi cu o faţă acră:

- Sunteţi matinală, fără îndoială! îi spuse ea Laurei pe un ton arţăgos. Credeam că toţi ziariştii lenevesc în pat până la ore nepotrivite. După ceea ce spune domnul Russel, sunteţi cu toţii o bandă de puturoşi...

- Mulţumesc, doamnă Winterbottom! i-o tăie Russ cu o privire ameninţătoare.

Ea rânji şi aruncă un surâs aspru în direcţia Laurei înainte de a ieşi.

Russ părea stânjenit.

- Nu înţeleg de ce Terry a insistat s-o aducă aici de la Yorkshire. Este o limbă de scorpie în cele mai bune momente ale ei. Dar cum a lucrat pentru familia lui Terry ani întregi, nu am putut s-o refuz. Este atât de adorabilă. Vreau să spun, Terry, bineînţeles, preciză el făcând cu ochiul. Această doamnă Winterbottom este o adevărată cotoroanţă.

Işi băură cafeaua în timp ce Russ continua să converseze aproape singur. Tăcerea evidentă care se

instalase între Laura şi Melissa devenea jenantă. Ceea ce nu-i scăpă lui Russ. Intorcea din când în când spre Laura ochi plini de curiozitate.

Ea se simţea din ce în ce mai prost. Şi, în consecinţă, furioasă pe Jake. De ce se afla Melissa în această casă? El o invitase? Laura nu o cunoştea prea bine fiindcă nu fuseseră prezentate înainte. Dar faţa ei frumoasă, delicată şi visătoare, o obsedase de-a lungul întregului an. Ii rămăsese gravată dureros în memorie.

- Laura este aici ca să facă un reportaj despre Terry şi despre mine, îi spuse Russ Melissei. Din nefericire, este perspicace şi caustică. Am un presentiment funest că ne va face bucăţele prin comentarii năprasnice. Aşa-i că am dreptate, frumoasa mea? o întrebă el pe Laura cu un aer maliţios.

Ea se străduia să se stăpânească şi, cu un zâmbet amabil răspunse:

- Mi s-a recomandat să manifest cea mai mare amabilitate.

Russ izbucni în râs.

- Mă nelinişteam deci pentru nimic! O să ne prezinte împodobiţi cu aureole.

Melissa întoarse spre Laura o privire luminoasă, plină de blândeţe, şi-l asigură:

- Sunt convinsă că reportajul va fi foarte bun.

Laura întoarse ochii. Ii era destul de greu să continue să deteste o persoană care manifesta atâta farmec şi

amabilitate.

îşi consumă necazul în tăcere. Dacă n-ar fi fost urmărită de viziunea de coşmar a Melissei şi Jake înlănţuiţi pe acel pat, fără îndoială că ar fi putut să simtă o mare simpatie pentru această femeie.

Zgomotul uşii care se deschidea puse toate simţurile Laurei în alertă. înainte ca cineva să pronunţe un cuvânt sau să facă un gest, ştiu că Jake intra.

- Bună ziua, spuse el cu vocea sa caldă cu inflexiuni mângâietoare.

- Bună, Jake, murmură Melissa care-l privea cum închide uşa cu un zâmbet tandru.

El înaintă spre ea şi se aplecă pentru a-i atinge obrazul.

- îmi pare bine că ai putut veni, spuse el îndepărtându-se. Pari în plină formă.

Laura privea fix podeaua.

- Mulţumesc. Am sosit cum am putut, replică Melissa cu voce dulce.

Russ contempla scena cu interes.

- Deci tu ai invitat-o, constată el zâmbind cu toată gura. Asta şi presupunem.

„Şi eu la fel“, gândi Laura cu buzele strânse. Dar să aibă în prezent certitudinea nu o bucura prea mult. Simţi privirea lui Jake pusă o clipă asupra ei, dar o ignoră. El veni să se aşeze la masă lângă ea. Ceea ce reuşi s-o irite.

- Aveai dreptate, îi răspunse el lui Russ. Ce face Peter?

adăugă el întorcându-se către Melissa.

Ea zâmbi şi privirea ei luminoasă avu o strălucire mai caldă.

- Face foarte bine, răspunse cu o voce vibrantă.

Laura se încruntă uşor. Peter în chestiune era soţul ei? In acest caz, ce făcea aici? Dacă Jake îi ceruse să vină, nu putea fi decât pentru a o avea ca metresă. Ce altă explicaţie ar fi putut avea invitaţia lui?

Melissa bău un pic din cafea, apoi continuă:

- Va veni peste două sau trei zile. Ţine să nu rateze recepţia.

Jake clătină din cap cu un aer satisfăcut.

- Thereza nu este încă prin împrejurimi? îl întrebă pe Russ.

Acesta din urmă negă din cap şi adăugă:

- Cât despre fotograf, presupun că s-a dus să se plimbe. L-am zărit în zori şi de atunci a dispărut din circulaţie.

Jake se aplecă pentru a lua cafetiera, căreia îi săltă capacul.

- Mai este?

- Probabil, replică Russ.

Laura se uită cu coada ochiului la Jake în timp ce îşi turna cafea. Era superb. Nebuneşte de seducător. Blugii lui negri îi mulau talia şi şoldurile înguste, subliniind lungimea picioarelor. Ii purta cu un tricou negru de caşmir, care îi punea în valoare musculatura bustului şi umerii.

Russ se ridică.

- Ar fi mai bine să mă duc s-o smulg pe Maiestatea Sa din braţele lui Morfeu. Nu m-ar ierta s-o las să doarmă după sosirea ta, Melissa. Ştii ce fericită va fi să te vadă.

Ieşi din cameră şi se instală o tăcere grea. Laura, din ce în ce mai încordată, îşi privea fix ceaşca, într-o atmosferă încărcată de electricitate. De ce făcuse Jake asta? Nu putea să nu ştie că va fi profund jignită şi furioasă.

Această situaţie era de un ridicol nemaipomenit, gândi ea în timp ce tăcerea se eterniza. Ştiau cu toţii ce se petrecuse între ei şi rămâneau acolo, aşezaţi politicos, fără să spună un cuvânt, ca şi cum abia se cunoşteau. Destinul îi unise totuşi într-o plasă invizibilă, care-i ţinea prizonieri şi-i făcea să sufere pe fiecare în felul său.

Se simţi dintr-o dată incapabilă să mai suporte. Se ridică şi spuse sec:

- Trebuie să plec să lucrez.

Jake se ridică în faţa ei.

- Nu, Laura. Trebuie să rămâi. Sper să vorbeşti cu Melissa.

Ea tresări, apoi ripostă pe un ton fals dezinvolt:

- Şi despre ce, Dumnezeule?

O privi cu un aer enigmatic.

- Dacă i-am cerut Melissei să vină aici, nu este dintr-un simplu capriciu. Ci pentru că, este necesar să aveţi o discuţie.

- Necesar? Necesar pentru cine? ripostă ea, cu mâinile crispate.

- Pentru tine şi pentru mine... pentru noi toţi.

Apoi, interveni vocea Melissei, dulce şi voalată de emoţie:

- Da, Laura. Ceea ce am să-ţi spun, trebuia să fi ascultat de multă vreme. Dar nu ai dat niciodată ocazia nici unuia, nici altuia să-ţi explice.

-Ah, da, chiar? ripostă ea pe un ton acru. Şi nu intenţionez să vă permit nici de azi înainte. Nimic din ce aveţi de spus nu m-ar interesa.

Melissa o privea cu compasiune, cu imenşii ei ochi albaştri plini de tristeţe.

-Te rog, Laura, nu te supăra. Totul s-ar putea clarifica dacă ai accepta să ne asculţi.

Laura o fulgeră cu privirea. Mila care se întrevedea în întreaga ei atitudine o exaspera. Nimic nu i se părea mai execrabil ca mila.

- Nu am cerut să vă văd, nici să vă vorbesc! strigă ea cu furie şi nu vă cer decât un lucru: lăsaţi-mă în pace!

- Laura, interveni Jake luându-i mâna, eu i-am cerut Melissei să vină. Nu te lua după ea.

- Puţin îmi pasă motivul pentru care ai invitat-o aici. Şi nu ţin să-l cunosc. Prefer să nu ştiu detaliile sordide ale vieţii tale amoroase.

- Eşti pe o cale greşită, Laura...

- Ia te uită! lansă ea, degajându-se cu o mişcare bruscă. Bineînţeles, eu sunt cea care văd răul pretutindeni. Tu eşti precis la fel de pur ca un bebeluş.

Jake îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor. O lucire fugară de mânie trecu prin ochii lui.

- Ştiu ce crezi, Laura, dar te înşeli. Nu există nimic altceva între mine şi Melissa decât prietenie.

- Evident! rânji ea.

El scoase un oftat exasperat, apoi încercă s-o facă să raţioneze:

- Dacă ar fi fost altfel, crezi că aş fi organizat această întâlnire între voi? Gândeşte-te un pic, Laura. Şi încetează să vezi prezentul prin prisma trecutului.

Ea strânse din dinţi. Era prea viclean ca să poţi avea dreptate într-o discuţie. Avea arta de a întoarce cel mai mic detaliu în favoarea lui pentru a te culpabiliza.

- Sincer, nimic din ce faci nu m-ar mira, mormăi Laura. Excelezi prea mult prin a-ţi disimula intenţiile. Cum aş putea să ghicesc ce ai putut complota în mintea ta şireată?

Faţa lui Jake se aspri.

- Melissa şi cu mine am avut o legătură pe vremuri. Dar s-a terminat de multă vreme. De fapt, nu s-a mai pus problema din momentul în care te-am cunoscut.

- Uşor de zis! spuse ea înainte de a se întoarce, nemaisuportând vederea lor.

în spatele ei, Melissa se ridică şi rosti cu o voce tristă:

- Este adevărat, Laura. Eu nu ştiam atunci, dar totul s-a terminat între noi doi din clipa în care a pus ochii pe tine. Nu este vina lui, spuse ea privindu-l cu tandreţe şi melancolie. Era mai presus de el. S-a prins de tine atât de repede... era imprevizibil, atât pentru el cât şi pentru mine.

Laura simţi că buzele-i încep să tremure - fără să ştie

clar dacă era din cauza supărării sau a furiei. Ştia un singur lucru: trebuia să iasă din această încăpere cât mai repede posibil.

Jake îi puse mâna pe umăr.

- Vrei să te aşezi acum şi să ne asculţi?

Ea se întoarse încet. Ochii îi străluceau de furie şi de lacrimi stăpânite.

- Imi pare rău, doamnă Radcliff, spuse ea cu o voce ascuţită, dar nu sunt în stare să mai suport mult vederea dumitale.

Jake strânse din maxilare şi scrâşni:

- Grosolănia ta depăşeşte limitele. Aşază-te şi ascultă.

Ea se scutură pentru a se elibera din mâna lui.

- Mă enervezi! Şi dumneata la fel, adăugă ea azvârlindu-i o privire furioasă Melissei. Mă dezgustaţi şi unul şi altul! Sunteţi incapabili să staţi mai mult de cinci minute fără să vă sărutaţi? Mi-aţi transformat ziua căsătoriei într-un coşmar. Tu mi-ai răvăşit viaţa şi ai dispărut fără să-ţi pese ce s-ar întâmpla cu mine. Ai uitat de existenţa mea până acum.

- Fals! se indignă Jake, furios.

- Este purul adevăr! M-ai ignorat până la întâlnirea noastră din acel club de noapte. Dar îmi este indiferent. Să vă ia dracu pe amândoi!

Uşa se deschise brusc şi toţi rămaseră înmărmuriţi când Mike Jenson intră în încăpere. Laura îşi reveni prima şi se grăbi spre uşă, împingându-l pe Mike în trecere. Se năpusti

către scară.

- Ce-a apucat-o? îl auzi ea întrebând. Am devenit dintr-o dată lepros?

Nu mai avea suflu când intră în camera ei. Trânti uşa, apoi se rezemă de ea cu ochii închişi şi arzând de lacrimi stăpânite.

Avea un tupeu incredibil pentru a îndrăzni să invite această femeie să vină să-i facă morală. Această voce dulce şi tragică o îngreţoşa. Această Melissa prea fermecătoare şi bună, aproape ireală, îi făcea greaţă. De fiecare dată când o privea, revedea acel tablou: Jake lungit lângă ea, cu părul ciufulit, iar faţa Melissei radiind, cu buzele umflate şi părul în dezordine.

Cum ar fi putut ei să nege? Doar nu sperau s-o facă să creadă că aveau în acel moment relaţii platonice? Oftă şi clătină din cap. Aşa cum cunoştea încăpăţânarea lui Jake, era de prevăzut că nu ar abandona fără luptă.

Se încruntă. Dar de ce refuza el să abandoneze? Cui atribuia atâta importanţă pentru a încerca astfel s-o convingă? Nu era oare din cauză că avea încă sentimente pentru ea?

Emoţia făcu să-i bată inima mai tare. Mâinile i se întâlniră într-un gest de rugăciune în timp ce-şi muşca buza inferioară. De ce avea asupra ei o astfel de influenţă după ce o făcuse să sufere chinurile martiriului? De ce avea dintr-o dată chef să cânte, să danseze şi să sară în sus de bucurie la gândul că el ar avea poate sentimente pentru

ea?

„Sunt o proastă, gândi ea cu amărăciune. O adevărată proastă, caraghioasă şi lipsită de mândrie. După atât de mult timp şi atâta suferinţă, încă sunt îndrăgostită de el“. Scoase un oftat adânc. De ce nu reuşea să se descotorosească de un sentiment atât de profund ca dragostea sa pentru Jake?

Când dragostea te ţine în mâinile ei, se cramponează cu o încăpăţânare dureroasă. Dar Laura nu vroia să sufere. Spera să simtă indiferenţă faţă de Jake. Spera să devină insensibilă la atingerea, la vocea şi la prezenţa lui. Ori, în loc de asta, cum se apropia de ea, simţea că trupul îi freamătă de dorinţă şi de emoţie. Ceea ce era perfect contradictoriu şi prostesc.

„Este un monstru fără inimă, dar îl iubesc încă“, gândi ea cu amărăciune.

Bătăi în uşă o făcură să tresară. Cine era? Jake? Melissa? Işi înăbuşi un râs nervos. Această casă era plină de oameni hotărâţi s-o viziteze în cameră. Era mai rău ca un peron de gară!

- Laura? Eşti acolo? întrebă vocea lui Jake.

Cu inima strânsă, plecă în vârful picioarelor să se ascundă în baie.

- Laura? strigă Jake pe un ton puternic, dar care nu conţinea nici o notă de furie.

Zgomotul paşilor lui se deplasă prin cameră.

Tânăra se lipi de perete, aproape de uşă, rugându-se

cerului să nu fie găsită.

- Laura?

Vocea lui era mai aproape în prezent. Uşa de la baie se deschise apoi se opri în momentul în care o atinse. Jake intră în încăpere. Laura îşi ţinu răsuflarea. Când uşa se dădu în lături, se găsi ruşinată, expusă privirii lui furioase.

El o prinse de încheietura mâinii, o trase în cameră şi o făcu să se aşeze pe pat. Jake rămase în picioare, în faţa ei.

- De ce te ascundeai acolo?

- Mi s-a părut mai original decât dulapul, replică ea cu răceală.

- Foarte nostim!

Cu ochii pe jumătate închişi, o privea fix. Ea-i susţinu iritată privirea.

- Şi de ce crezi că mă ascundeam, după părerea ta? Fiindcă nu aveam chef să te văd, bineînţeles. Dar ţie puţin îţi pasă. Chiar dacă ştii că găsesc prezenţa ta indezirabilă, nu te reţii să mi-o impui!

El scoase un oftat adânc.

- Ti-am spus ieri, înainte de plecarea mea: ne rămân multe lucruri de clarificat.

- Şi unde ai fost? se zborşi ea. Era vorba de o problemă de cea mai mare importanţă... sau absenţa ta avea o legătură cu tânăra persoană care se află jos?

Jake o ascultase făcând un efort vizibil să n-o întrerupă.

- A trebuit să mă duc la Paris, replică el cu răceală.

Laura îşi ridică sprâncenele.

- Adică în apropierea aeroporturilor dacă nu mă înşel! Din întâmplare, Melissa nu şi-a petrecut seara de ieri la Paris?

El îşi înfundă mâinile în buzunare.

- într-adevăr, şi-a petrecut seara de ieri la Paris. Tocmai sosea de la Londra cu avionul.

Laura zâmbi răutăcios.

- Te-ai dus s-o întâmpini, îl zeflemisi ea. Cu adevărat emoţionant! Şi trebuia să-i arăţi drumul ca să vină aici.

- Da, altfel ar fi riscat să se rătăcească. Nu a venit niciodată altfel decât condusă de Peter.

Laura îl fulgeră cu privirea.

- Ar fi trebuit să-ţi petreci noaptea cu ea la hotel şi s-o însoţeşti chiar tu în această dimineaţă. Ai fi împuşcat doi iepuri dintr-o dată!

Văzu cum supărarea îi alterează trăsăturile, dar se stăpâneşte.

- Laura, ţi-am spus deja, nu este metresa mea.

- Nu? Ha, se poate să nu fie. Dar nu uita, v-am surprins înlănţuiţi pe un pat, deci am toate motivele să cred că relaţiile voastre nu erau pur amicale, cel puţin în acel moment.

- Eşti încă furioasă...

- Mărturiseşte că am de ce! explodă ea, ochii devenindu-i de un verde limpede sub efectul indignării. Ai început prin a abuza de forţa ta, ieri după-amiază, ca să faci dragoste cu mine. Apoi, abia ai ieşit din pat, te grăbeşti

s-o ştergi la Paris pentru a te întâlni cu altă femeie... şi mai precis, cu cea cu care mă înşelai în ziua nunţii. Crezi într-adevăr că ar trebui să strig de bucurie?

Faţa lui Jake se împurpură şi ochii lui albaştri exprimară o emoţie pe care Laurei îi fu greu s-o descifreze.

- Este imposibil să se discute cu tine când eşti în această dispoziţie, Laura. Voi aştepta să-ţi regăseşti calmul pentru a-ţi vorbi.

- Nu am intenţia să te ascult niciodată!

Ea se ridică. El o observă în tăcere câteva clipe, apoi sfârşi prin a declara pe un ton sec:

- Iată un an de când aştept, pot să mai am răbdare puţin.

Cu acestea, se întoarse pe călcâie şi ieşi, închizând uşa în
urma lui. Laura îşi muşcă buza inferioară şi se îndreptă spre
fereastră. Apoi se pierdu în contemplarea parcului liniştit şi oftă: de ce nu putea să aibă şi ea sufletul aşa de calm şi senin?

Când intră în sufragerie, la ora prânzului, Jacke nu se afla acolo.

- Bună, bună! o întâmpinară Thereza cu un zâmbet cordial. Ai petrecut o dimineaţă plăcută?
începu să se plimbe prin cameră şi unduirea părului său lung şi blond îi dădea aerul unei raze de soare care răsare.

- Nu m-am sculat decât acum două ore. Mă simţeam

groaznic la trezire. Russ a venit să mă tragă din pat când eram încă pe tărâmul viselor. Ai cunoscut-o pe prietena mea, Melissa? Este încântătoare, nu-i aşa? Nu este corect... pe lângă ea, eu mă simt ştearsă. Dar este atât de adorabilă încât nu mă pot împiedica să n-o iubesc.

Laura înaintase în încăpere, zâmbind sub acest torent verbal. Russ stătea lângă bufetul cu băuturi, îmbrăcat cu un pantalon negru şi un veston vişiniu.

- Salut, frumoasa mea, îi spuse el Laurei. Ce bei?

- Un Martini, te rog.

înaintă să ia paharul pe care i-l întindea el şi întrebă:

- Unde sunt ceilalţi?

Thereza făcu cu mâna un gest de zbor.

- Oh, Mike a plecat în sat să facă fotografii. După el, ar trebui să ştii ce ar intenţiona să facă.

Un zâmbet pluti pe buzele Laurei. Mike părea să aibă o slăbiciune fie pentru cine era tânăr şi de o mare frumuseţe, fie pentru cine era bătrân şi foarte ridat. După el, cu aceste subiecte reuşea cele mai bune fotografii. Cum ale sale erau cel mai des excelente, avea fără îndoială dreptate.

- Cât despre Jake, continuă Thereza, a dus-o pe Melissa să mănânce undeva pe drum.

- Ah da? se miră Laura, un pic cam repede, cu sprâncenele încreţite.

Ochii negri ai lui Russ se fixară asupra ei, atenţi şi perspicace.

- Aşa ne-au spus. Melissa avea nevoie să facă unele cumpărături şi au hotărât să mănânce la restaurant.

Laura reuşi să asculte toate acestea cu un aer senin, apoi, ca să întreţină politicos conversaţia, comentă:

- Va absenta deci mai multe ore.

Russ ridică din umeri.

- N-au precizat, dar mă îndoiesc. Sunt prieteni vechi.

Se întrerupse pentru a observa reacţia Laurei.

- Ceea ce ştii în mod sigur, adăugă el.

Laura bău puţin Martini, apoi întrebă cu detaşare:

- Deci, nici Mike nu se va întoarce să mănânce.

Russ zâmbi în faţa abilităţii ei de a schimba subiectul. Apoi, cu un aer dezolat, replică încet:

- Nu, rămânem noi trei acasă, singuri cu doamna Winterbottom.

Laura îşi petrecu după-amiaza în camera ei, să pregătească planul unui chestionar pentru interviul Therezei. Era ora şase când auzi maşina lui Jake sosind. Se duse să se uite pe fereastră, ascunsă în spatele perdelei de dantelă.

- Iată-ne ajunşi, în fine! spuse vocea dulce a Melissei.

Jake râse tandru şi murmură un răspuns inaudibil. Melissa îi zâmbi şi înaintă în faţa maşinii. Laura simţi cum i se strânge inima când îl văzu pe Jake luând-o familiar de braţ pentru a intra în casă.

Laura rămase mult timp înţepenită la fereastră, pradă unei tristeţi adânci. în ciuda tuturor protestelor sale, Jake

avea mai mult decât relaţii pur amicale cu această femeie! Ar fi trebuit să fii orb ca să nu-ţi dai seama!

Se simţi în pragul disperării la ideea de a se afla sub acelaşi acoperiş vreme de o săptămână, fără a putea să-i evite. Dar îşi înghiţi lacrimile. Nu era momentul să plângă. Trebuia să arate o faţă destinsă. Trebuia să-şi mobilizeze toată energia pentru a domina gelozia şi amărăciunea care o rodeau de fiecare dată când şi-o închipuia pe Melissa cu Jake.

Capitolul 8

Laura plănuise să ia interviul Therezei a doua zi dimineaţă. Ceea ce se dovedi imposibil, fiindcă era aproape ora unsprezece când tânăra femeie se scula. Pe deasupra, apăru într-un neglijeu de mătase, cam ursuză.

- Sincer, Russ, ar trebui să mă trezeşti mai devreme, gemu ea. Mă simt întotdeauna rău când dorm prea mult. Mă găsesc idioată, abrutizată şi obosită.

Russ o contempla cu un zâmbet indulgent şi ochi sclipind de amuzament.

- Foarte bine, comoara mea. Mâine te scol din pat în zori. Eşti de acord?

Thereza făcu o faţă îngrozită.

- Ptiu! Nu vorbeam să mă scol odată cu găinile, ci la o oră normală. Să spunem în jur de nouă şi jumătate. Să fiu în picioare în zori când filmez îmi este suficient. Agitaţia la ora cinci dimineaţa nu poate fi decât nocivă sănătăţii!

Laura se retrase discret. Când închise uşa, un zâmbet înduioşat îi plutea pe buze. Ei, după cum se vedea, erau uniţi tandru; fiecare din gesturile şi vorbele lor îţi provocau invidie. In ciuda limbajului său galant, Russ era în admiraţie faţă de soţia lui. Thereza îl făcea fericit. Era reconfortant să vezi un mariaj atât de fericit.

Un mariaj foarte diferit de al ei cu Jake, gândi Laura melancolică, atunci când ieşea din grădină. Ridică din umeri: interviul trebuia să aştepte până după-amiază. Păcat, fiindcă sperase să-l termine în două sau trei zile.

Ceea ce i-ar fi permis să se întoarcă la Londra fără să întârzie mai mult decât era necesar.

Credea că nu va putea să suporte mult timp să-i vadă pe Jake şi pe Melissa împreună. De fiecare dată când îi privea, era torturată de otrava perfidă pe care gelozia i-o strecura în vene.

- Domnişoară Hadleigh! strigă o voce ascuţită prin grădină.

Se întoarse şi privi către casă; în pragul uşii, cu mâinile în şolduri, doamna Winterbottom o observa fix.

Laura se întoarse şi întrebă:

- Da, doamnă Winterbottom?

- Sunteţi chemată la telefon. Un bărbat care pretinde că este patronul dumneavoastră, spuse ea pe un ton posac.

Laura oftă.

- Şi chiar el este. Mulţumesc, doamnă Winterbottom.

Aceasta o urmări din ochi în timp ce se îndrepta spre aparat.

- Alo? spuse Laura în telefon.

- Ah, bună, draga mea Laura, replică vocea lui Rupert. Mă întrebam cum merge interviul.

Cum doamna Winterbotoom întârzia în vestibul, Laura o privi într-un mod semnificativ. Menajera îi aruncă o privire iritată, apoi plecă spre bucătărie cu un pas greoi.

- De-abia a început, minţi Laura.

- Bine, bine, eşti pe calea cea bună, spuse Rupert. Continuă tot aşa. Ăă... mai ales, trebuie să rămâi până la

sfârşitul săptămânii.

Laura se încruntă uşor.

- Dar aşa este prevăzut.

Rupert tuşi.

- Da, da, bineînţeles, micuţa mea. Ţineam să-ţi reamintesc, din cauza tuturor celebrităţilor care vor sosi acolo pentru weekend. Va fi o serbare pentru celebrarea noului contract al Therezei.

Laura îşi încreţi din nou sprâncenele.

- Nu ştiam. Nu am fost informată.

Rupert scoase un mic râs nervos.

- Ah, nu? Ei bine, n-are importanţă, asta-i situaţia. Acum, trebuie să te părăsesc. Carly tocmai intră în biroul meu. Nu uita că vrem un reportaj despre sărbătorire. Pe săptămâna viitoare. La revedere!

- Rupert...

Laura se întrerupse, fiindcă linia telefonică se întrerupsese.

Puse receptorul la loc cu un aer nedumerit. Nimeni nu-i vorbise despre această sărbătorire. îşi aminti atunci o reflecţie a Melissei în legătură cu sosirea soţului ei, vineri, pentru a asista la recepţie. Dar de ce îi telefonase Rupert că trebuia să rămână până la sfârşitul săptămânii? Nu avea de unde să ştie de intenţia ei de a se întoarce mai devreme.

îşi încreţi pleoapele. Jake! Jake trebuie să-i fi telefonat pentru a-i cere să pretindă să rămână întreaga săptămână.

Furia o făcu să strângă din dinţi. Avea chiar un tupeu infernal! înţelegea motivul acestei intervenţii, bineînţeles. Era convins că, având un pic de timp, va sfârşi prin a asculta ceea ce Melissa şi el vroiau să-i spună.

Se rezemă de perete şi reflectă. Trebuia să aibă o explicaţie cu Jake: pentru a-i interzice să se amestece în viaţa ei.

Auzi cum se deschise uşa salonului şi tresări. Apoi surprinse primele frânturi dintr-o conversaţie care o făcu să înţepenească pe loc, cu urechile ciulite, incapabilă să reziste tentaţiei de a asculta continuarea.

- Jake, trebuie neapărat să-i expunem situaţia, spunea Melissa.

Ii auzi pe Jake oftând adânc.

- Am încercat de nenumărate ori, Lissa. Dar e pierdere de vreme. Refuză cu încăpăţânare să mă asculte.

Modul lui de a pronunţa cu blândeţe diminutivul Melissei îi strânse inima. Era foarte tandru cu aceasta, gândi Laura, în timp ce faţă de ea nu manifesta decât violenţă şi agresivitate.

Vocea suavă a tinerei femei se ridică din nou.

- Ar trebui să încerc să-i vorbesc. Ştiu, mă urăşte, dar ar vedea lucrurile altfel dacă explicaţia ar veni din partea mea.

- Nu ştiu... Se poate să ai dreptate. Nu mai ajung să văd clar problema.

- Bietul de tine, îl compătimi Melissa cu blândeţe.

- Nu este vorba numai de ce s-a petrecut între noi, înţelegi, continuă Jake cu o voce gravă şi emoţionată. Rădăcinile răului sunt mult mai adânci. Se întrepătrund cu alte motive decât evenimentele din ziua nunţii noastre.

- Are legătură cu tatăl ei?

Laura simţi că gâtul i se usucă, consternată că Jake îndrăznise să discute detalii atât de penibile din viaţa ei privată cu această femeie.

- Da, de aceea sunt obligat să umblu cu mănuşi cu ea. Este atât de profund perturbată, încât cea mai mică gafă din partea mea face să reizbucnească totul. Atunci, furia ei se porneşte şi mă pune la zid - nu mai vrea să asculte nimic.

- Trebuie neapărat s-o punem la curent, Jake, murmură Melissa. Nu poţi continua să suporţi asta la nesfârşit.

Se lăsă tăcere, apoi Jack rosti cu o voce răguşită:

- Ştiu... nu mai pot.

Laura simţi cum îi dau lacrimile în timp ce asculta. Ce vroia să spună prin „Nu mai pot?“ Işi muşcă buza care începuse să tremure de amărăciune. El dorea să divorţeze... iată ce vroia să spună! Pentru a se recăsători cu Melissa? Dar şi ea era măritată...

Pentru Laura, asta nu era adevărata problemă. Dorinţa de a divorţa a lui Jake însemna că urma să-l piardă definitiv... Brusc, asta i se părea suferinţa cea mai de nesuportat pe care o cunoscuse în viaţă.

Inima i e strânse la amintirea după amiezii când făcuse dragoste cu ea. Apoi o cuprinse furia. Mândria jignită îi înlătură amărăciunea. In timp ce o ţinea în braţe, se gândea la alta. Strânse pumnii, dezgustată. Ar fi vrut să-l omoare!

Rupert n-avea decât să se ducă la dracu. Şi Jake la fel! Nu se punea problema să mai rămână în această casă un minut în plus. Era prea mult să i se ceară. Era mai presus de puterea ei.

Merse câţiva paşi.

- Este cineva în vestibul! spuse Melissa cu o voce speriată.

Laura sosea la picioarele scărilor când uşa se deschise larg. Se întoarse şi-l fixă pe Jake cu o privire furioasă.

- Am auzit totul!

Jake păru răvăşit.

- Văd...

Clătinându-se, se agăţă de balustradă şi se strădui să-şi ia un ton neutru când rosti:

- Ţin să precizez că poţi cere divorţul când doreşti. Astfel, vei fi liber să te însori cu Melissa sau cu oricine consideri. Ii urez succes celei care mă va urma! Nu-i va trebui mult timp să descopere cât eşti de ipocrit şi de mincinos!

Işi termină tirada dintr-o răsuflare.

- Am impresia, Laura, că te înşeli într-un fel sau altul în interpretarea celor auzite, spuse el încet, înaintând spre ea,

uşor încruntat.

- Nu, Jake, replică ea, foarte rigidă şi rece. Singura dată când m-am înşelat în ceea ce te priveşte a fost în ziua când am acceptat să mă mărit cu tine.

Afectă un aer dezinvolt, pentru a continua:

- Dar, nu-i aşa, ni se întâmplă tuturor să comitem erori. Şi o repet, poţi cere divorţul când vei voi.

Se întoarse pentru a urca scările, dar Jake o ajunse din doi paşi.

- Unde te duci?

- în camera mea.

Ochii albaştri o priviră câteva clipe în tăcere.

- Nici să nu te gândeşti! O să cobori să asculţi ceea ce Melissa şi cu mine avem să-ţi spunem. Este timpul să afli adevărul.

Ea simţi cum îi vin în ochi lacrimi de furie. Nefiind mulţumit s-o umilească în particular, vroia s-o facă şi-n faţa Melissei.

- Nu vreau să vă ascult! urlă ea. Şi ştii de ce? Fiindcă puţin îmi pasă! Distrează-te cum vrei cu cine îţi place, dar nu conta pe mine să te ascult. Sunt sătulă de minciunile şi reaua ta credinţă.

începu să se îndepărteze de el, tremurând de furie, pradă unei deznădejdi atât de mari încât picioarele ameninţau s-o lase.

Jake o reţinu de braţ.

- Dacă îţi închipui că o să te las să pleci fără a lămuri

situaţia, te înşeli!

Laura întoarse încet capul când remarcă prezenţa Therezei şi a lui Russ în josul scării. Ei îi fixau cu un aer aiurit şi plin de curiozitate. Ea se smulse din strângerea lui Jake.

- Ţii neapărat să provoci un scandal în public? mormăi ea printre dinţi, arătând spre cuplul care îi observa.

Jake le azvârli o privire peste umăr.

- Imi este perfect egal!

- Foarte bine. In acest caz, vei avea parte de scandal! Şi sper să apreciezi!

Cu acestea, strângând din dinţi, îi trase o palmă cu toată puterea. Cu obrazul marcat de urma degetelor ei, o privi stupefiat. In mijlocul tăcerii încordate, Laura urcă scările două câte două. Jake o prinse în faţa camerei şi o întoarse cu faţa spre el.

- De ce ai făcut asta? Crezi că a te bate în public poate aranja lucrurile?

Furia o făcea să tremure din cap până în picioare.

- Infumuratule, bâigui ea, îţi închipui că o să ieşi întotdeauna basma curată prin discursuri! Ei bine, pentru o dată nu o să reuşeşti.

Se întoarse pe călcâie şi înainte ca el s-o fi putut reţine intră în trombă în camera ei, trânti uşa şi o încuie.

- Deschide! îi ordonă el.

El bătu în uşă ameninţător.

- Dacă nu deschizi această uşă, o s-o sparg!

- Fă ce vrei.

Auzi un murmur de voci neîncrezătoare la parter. Apoi un şoc puternic zgudui uşa. Ea avu un moment de recul instinctiv. „Dumnezeule, gândi ea speriată, chiar o să spargă totul“.

în acel moment, încuietoarea cedă şi Jake pătrunse în încăpere cu paşi mari. Laura se ghemui cu respiraţia oprită de valurile de violenţă pe care le simţea emanând din el. Se înălţa în faţa ei, imens, neliniştitor.

- Coboară cu mine, spuse el sec.

- Nu.

Fără a-i lăsa timp să se eschiveze, o prinse de încheieturi şi o trase către uşă. Ea încercă în van să i se opună. îl urmă pe scări, pe care le coborî împiedicându-se.

Cu obrajii în flăcări, se străduí să evite privirile intrigate ale lui Russ şi Therezei. Jake o făcu să intre în salon înainte de a-i spune cu o voce tăioasă:

- Aşază-te.

Laura îl ascultă împotriva voinţei ei.

El se duse s-o caute pe Melissa şi o invită să intre. Tânăra o contemplă pe Laura cu o expresie plină de simpatie. Apoi se întoarse spre Jake şi-l întrebă cu o voce blândă:

- Eşti sigur că este gata să ne asculte?

- Te asigur că o va face, spuse el. Nu-i aşa? adăugă el

la adresa Laurei.

Ea îi susţinu tăcută privirea şi îşi încrucişă braţele, hotărâtă să nu creadă un cuvânt din ce ar putea povesti ei. Se săturase să mai fie bruscată, fiindcă el abuza de forţa lui.

Jake şi Melissa luară loc în faţa ei.

- Foarte bine, o să încep deci cu începutul, spuse el. Melissa şi cu mine suntem cunoştinţe vechi. O cunoşteam cu mult înainte de a te întâlni.

Privirea lui Jake alunecă spre Melissa. Laura o fixă cu o privire duşmănoasă. Nu avea nici un chef să-i asculte. Melissa încuviinţă cu un semn din cap, ceea ce făcu să i se unduiască părul de abanos. Apoi preciză:

-Jake şi cu mine plănuisem să ne căsătorim, cam cu un an înainte de a te întâlni.

Laura păstra o faţă impasibilă. Biata Melissa, şi ea trebuie să fi suferit văzând cu cine are de-a face.

Jake îşi îngustă ochii.

- Greşeşti când îţi imaginezi că nu înţeleg ce se petrece în mintea ta întortocheată... Dar te înşeli. Nu există în toată lumea zeci de femei cărora le-aş fi promis căsătoria înainte de a le părăsi. Ai face bine să-ţi scoţi această idee din cap.

- Nu-mi închipuiam nimic de acest soi, minţi Laura, fără a reuşi să-şi ia un aer ofensat.

Jake făcu o mutră incredulă, dar se mulţumi să adauge:

- Ne-am văzut vreme de un an, înainte de a plănui să ne căsătorism. Eram amândoi fără legături, aveam amândoi

peste treizeci de ani şi gândeam că ar fi timpul să fondăm o familie.

Aruncă o privire tandră Melissei, apoi adăugă încet:

- Dar nu ne iubeam la nebunie.

Melissa zâmbi înduioşată.

- Este adevărat, Jake.

îl privi o scurtă clipă înainte de a se întoarce la Laura.

- Hotărâsem să ne căsătorim după întoarcerea mea din India.

- Din India? întrebă Laura.

Jake reluă povestirea.

- Melissa lucra la acea vreme cu o echipă care filma documentare pentru televiziune. Trebuiseră să plece în India pentru şase luni. Convenisem să ne căsătorim la întoarcerea ei, dacă nu ne răzgândeam unul sau altul între timp.

Imenşii ochi albaştri ai Melissei străluceau blând.

- Necazul este că deplasările noastre erau atât de numeroase încât nu-mi ajungea nici una dintre scrisorile lui Jake. Nu ştia niciodată dacă mă aflam la Delhi sau Chandigar. Jumătate din timp nu ştiam nici eu unde voi fi a doua zi.

Laura examina problema. Se temea să se lase convinsă de povestea lor. Ceea ce reprezenta o nouă umilinţă.

- Este adevărat, poşta funcţionează în India într-un mod îngrozitor.

Laura strânse din dinţi.

- Fascinant! protestă ea.

- Inutil să te arăţi odioasă, spuse Jake cu o voce glacială. Când te-am cunoscut, am încercat să dau de Melissa. I-am trimis telegramă după telegramă, scrisori... Am făcut tot posibilul s-o pun la curent. Dar în zadar, conchise el cu o ridicare din umeri. Scrisorile îmi demonstrau că nu primise nici o veste de la mine.

Laura îşi înălţă sprâncenele.

- Toate acestea sunt emoţionante, dar nu văd ce mă priveşte pe mine.

- O să ajung şi acolo, replică el sec. Melissa s-a întors din călătorie în ziua nunţii noastre. A telefonat imediat la biroul meu, unde nu a putut lua legătura cu mine.

Laura întoarse privirea, exasperată, nerăbdătoare ca această povestire să se termine. Melissa reluă firul:

- Când am auzit că se căsătoreşte nu mi-a venit să cred.

Făcu o grimasă, ridică din umeri, apoi continuă:

- In timpul şederii mele în India, nu speram decât să-l regăsesc. Zilele de lucru erau grele. Nu se oprea filmarea decât la ora de culcare. Gândurile mele erau atunci ocupate decât de Jake şi planurile noastre de căsătorie, mărturisi ea cu ochii plecaţi

- Habar n-aveam că s-a întors, oftă Jake, până în momentul când am zărit-o la biserică.

Melissa întoarse spre Laura o faţă îngrijorată.

- Aveam nevoie să-l văd...

Laura plecă ochii, furioasă că începea să se înduioşeze.

Melissa reluă.

- Nu reuşeam să accept dărâmarea universului pe care îl construisem în jurul lui. Eram rănită, supărată, mă simţeam înşelată, umilită.

Jake o observă cu o privire tristă. Laura îşi strânse pumnii. Dacă înţelegea ce putuse simţi Melissa, asta nu scuza cu nimic maniera în care Jack o înşelase pe ea însăşi.

Tânăra femeie inspiră adânc.

- Fără îndoială, un elan de furie şi un pic de masochism m-au împins să asist la nunta voastră. Vroiam să ştiu cum eşti. Aveam intenţia să vă fac albie de porci pe amândoi. Dar, zâmbi ea, presupun că nu stă în firea mea să procedez astfel. Deşi mă simţeam batjocorită, furia mea nu era atât de oarbă încât să mă împingă să fac scandal. Am aşteptat ca Jake să fie singur în cameră pentru a mă duce să-l văd.

Laura o privi cu amărăciune.

- De ce?... Nu ştiai ce tulburări poate provoca asta? Trebuia să-ţi imaginezi totuşi consecinţele probabile a prezenţei dumitale în camera lui.

- Eram furioasă! Consideram că-mi datorează cel puţin o explicaţie, replică ea mai ferm.

Laura încuviinţă cu o clătinare din cap.

Melissa continuă cu o voce foarte joasă:

- Nu aveam forţa să te înfrunt, Laura. Speram să văd cum arăţi, bineînţeles. Dar nu vroiam să-ţi adresez cuvântul. Erai duşmanca. Cea care, într-un scurt interval de şase luni, mi-l furaseşi pe Jake.

Laura lupta împotriva compasiunii crescânde pentru Melissa. începea să se întrebe dacă ceea ce auzea era adevărul.

Melissa o privea fix şi cu o voce care semăna a mirare, reluă:

- Aşezată în fundul bisericii, te contemplam, ascultam timbrul voios al vocii tale şi te invidiam. Te blestemam şi doream ca Jack să nu te fi întâlnit niciodată.

Se lăsă o tăcere pe care Jack o întrerupse:

- Când a intrat în camera mea eram consternat. Nu ştiam ce să-i spun. Era atât de răvăşită, într-o astfel de stare de confuzie, că ai fi spus că este o somnanbulă... Am încercat să-i explic situaţia cu blândeţe. Este simplu de anunţat că în momentul în care te îndrăgosteşti cu adevărat, asta te surprinde ca o lovitură de traznet şi nu poţi face nimic. Dar este dificil de admis când iubeşti tu însuţi. Cum era cazul Lissei.

Laura înţelegea ce vroia să spună... Totul părea adevărat şi convingător. Trebuia să-l creadă?

- Am izbucnit în plâns, suflă Melissa.

Făcu o grimasă şi continuă pe un ton mai sigur:

- Astăzi găsesc asta un pic caraghios, dar la vremea aceea aveam impresia că trăiesc un coşmar.

Laura o înţelegea perfect: îşi amintea starea de transă în care trăise după ruptură.

- Nu ştiam prea bine ce să fac când a început să plângă,

continuă Jack. Mi-am urmat instinctul şi am îmbărbătat-o cât de bine m-am priceput.

- Ai sărutat-o! interveni cu răceală Laura.

- Nu aveam intenţia. O luasem pur şi simplu în braţe...

Melissa interveni în locul lui:

- Niciodată nu am simţit o dorinţă aşa de violentă el să mă sărute. îl ştiam îndrăgostit profund de tine. Ştiam şi că totul se terminase între noi. Dar aveam nevoie de acest ultim sărut. Mi s-a părut foarte firesc să întorc faţa spre el şi să-i gust buzele pentru ultima oară. încetasem să mai plâng, era modul meu de a-i spune adio. Presupun că Jack nu vroia să mă rănească, fiindcă o făcuse deja. El înţelesese prea bine că era vorba de un sărut de adio.

- Deci pe mine m-ai rănit în locul ei, spuse Laura cu amărăciune, întorcându-se către Jack.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi el urmă cu o voce răguşită.

- Nu a fost voit. Nu am vrut să-ţi fac rău, Laura.

Ea se ridică. Trebuia să părăsească această încăpere cât mai repede. Simţea cum îi dau lacrimile şi nu vroia ca Jack s-o vadă plângând. în cele din urmă îl credea, dar era prea târziu să revină asupra trecutului, pentru a câştiga timpul trecut...

- Am auzit deja toate acestea... spuse ea, pradă confuziei şi incertitudinii.

Jack tăcu o clipă înainte de a se ridica şi el.

- Nu, nu le-ai ascultat niciodată. Fiindcă întotdeauna ai refuzat să asculţi.

Ea tăcu. Se simţea vinovată că-i pusese pe toţi într-o situaţie delicată. îi părea rău pentru Melissa: îi acuzase pe amândoi pe nedrept. Dar toate acestea veneau împotriva mâniei şi urii care fuseseră în centrul universului ei vreme de un an. Dădea dovadă de slăbiciune? Sau dimpotrivă devenea adultă şi lucidă?

Jack întrebă pe un ton periculos de calm:

- Dacă nu mă înşel, nu ne crezi?

Privirea Laurei merse pe rând de la Jack şi la Melissa care o observau cu atenţie. Se auzi răspunzând:

- Este o poveste cât se poate de înduioşătoare.

Cu un nod în gât, constată că Melissa părea încremenită. Laura se întrebă ce o îndemnase se se arate cinică în faţa acestei femei care, pentru ea, venise să-şi dezvăluie sufletul.

Işi luă curajul în dinţi şi se îndreptă spre uşă. Dar Jack o reţinu de braţ.

- Nici gând să pleci!

Ea ridică ochii spre el şi protestă fără mare convingere.

- Nu mai stau aici nici o secundă în plus.

El nu-i dădu nici o atenţie şi-i ceru Melissei să-i lase singuri.

Imenşii ochi albaştri ai tinerei femei erau dezolaţi. Laura simţi că i se frânge inima. De ce o jignise intenţionat pe Melissa din nou? Incepea să-i judece atitudinea dintr-un unghi total nou. „De ce, se întrebă ea, nu pot accepta ce mi se spune? De ce nu sunt în stare să am încredere, în loc de

a mă îndoi întotdeauna?“

Jack îi întrerupse şirul gândurilor.

- Destul! O să punem două sau trei detalii la punct între noi şi de acum încolo îţi vei schimba comportamentul.

- Da? Crezi asta? ripostă ea într-o ultima tentativă de sfidare.

-Am suportat toate comentariile tale acide, fantasmele tale bolnăvicioase în legătură cu tatăl tău şi amărăciunea ta ridicolă. Nu aş mai suporta de acum înainte. începând de acum, o să înveţi să asculţi.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

- M-am săturat să fiu brutalizată.

Jack o trase lângă el, atât de aproape încât ea îşi simţi trupul că ia foc la contactul cu al lui.

- Părăseşte deci aceste argumente prosteşti, Laura. Nu mai au valoare. Acum ştii exact ce s-a petrecut între Melissa şi mine. Să nu-ţi închipui că voi accepta mai mult să te văd făcând pe martira!

- Cum îndrăzneşti? şuieră ea, iritată să audă vorbele pe care le gândea şi ea.

- încetează... nu eşti o femeie înşelată, ci o mică prostuţă.

Laura rămase cu gura căscată. îi azvârli o privire înciudată, apoi spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

- Lasă-mă.

- Nici să nu te gândeşti. Te-am lăsat prea des să fugi în trecut. Este timpul să dau dovadă de autoritate.

- Tiranule!

- Tiran? Este clar, spuse el clătinând din cap, că m-am arătat mult prea indulgent cu tine până acum. Simţeam compasiune pentru tine. Problema mea este că sunt prea compătimitor! Am fost în privinţa Melissei şi n-a ieşit nimica bun. Mi-era milă de tine din cauza tatălui tău... De aceea nu vroiam să te buschez obligându-te să mă asculţi. Mă temeam să nu te traumatizez.

- Nu am cerut niciodată mila ta! se indignă Laura.

- Se vede că ar fi trebuit să mă arăt mai ferm cu tine de la început! Inţeleg foarte bine motivele tale: situaţia părea cu adevărat condamnabilă! Dar ştii acum că nu a fost nimic.

Ea nu îndrăznea să-l privească. Ii era greu să-şi recunoască greşelile. Şi nu mai puţin greu să-şi schimbe părerea despre jack. După un an petrecut urându-l, ar şti să-l vadă într-o lumină nouă?

El o strânse mai tare. Prin mătasea cămăşii ea simţea bătăile inimii soţului ei.

- De ce mă tulburi astfel, Laura? întrebă el cu o voce răguşită. In ciuda tuturor necazurilor pe care mi le-ai cauzat continuu să te doresc nebuneşte.

Ea se înroşi ca focul.

- Nu m-aş putea mulţumi cu asta, Jack. Nu vreau să reînnod cu tine. Relaţiile sexuale fără sentimente nu mă interesează. M-ar face prea nefericită.

- Ce spui acolo? se interesă el, perplex.

- Cineva a scris într-o zi: „Să iubeşti nu înseamnă

fericire dacă nu eşti iubit. Fericirea este să-l iubeşti pe cel care te iubeşte“. Iată ce-mi doresc eu Jack. Şi iată de ce nu poate exista nimic între noi.

El se încruntă.

- Eşti nebună...

- Nu-ţi bate joc de mine, Jack! i-o tăie ea. Aşa sunt făcută eu şi tu nu poţi nimic schimba. Relaţiile pur fizice, cu tine sau cu altul, nu mă interesează.

Inspiră adânc, înainte de a adăuga:

- Nu vreau deci să te mai văd niciodată.

Luminiţe jucăuşe se aprinse în ochii lui Jack.

- Totuşi, mă iubeşti!

- Da, te iubesc, mărturisi ea, cu capul drept şi ochii strălucind de lacrimi reţinute. Dar asta nu schimbă cu nimic. Nu aş putea suporta să fiu dorită fără dragoste.

El râse încet.

- înţeleg. Nu vrei să fii o femeie obiect.

- Nu mă face caraghioasă, Jack...

Puse un deget pe gura ei. Faţa i se apropie de a ei şi Laura simţi răsuflarea lui îi mângâie faţa în timp ce murmură:

- Nu mai spune nici un cuvânt.

- Lasă-mă să plec, îl imploră ea cu o voce tremurătoare.

- Nici gând. Te iubesc infinit de mult. Nu te voi lăsa niciodată să pleci.

Laura crezu că inima i se opreşte în loc. întrebă nevenindu-i să creadă:

- Ce-ai spus?

Cu o voce puţin răguşită, el îi murmură lângă gură:

- Te iubesc.

O bucurie inexprimabilă o cuprinse în timp ce se priveau în tăcere. Niciodată nu-i mai spusese asta. O ameţeală minunată făcea să i se învârtă capul.

Buzele lui Jack le mângâie pe ale ei.

- întoarce-te la mine, Laura. De când m-ai părăsit, viaţa mea nu a fost decât o înşiruire de clipe cenuşii şi de o plictiseală mortale.

- A mea la fel, mărturisi ea într-un oftat.

- Am nevoie de tine, şopti el, înainte de a-i lua gura într-un sărut de o tandreţe care o mişcă adânc.

- Cum pot să fiu sigură? Cum pot să fiu sigură că mă iubeşti desatul?

Buzele lui Jack se depărtară de ale sale şi-şi cufundă privirea într-a ei.

- Nu vei şti niciodată, afirmă el cu o voce gravă. Nu poţi fi sigur niciodată de ceva în viaţă. Nu există decât o singură soluţie - să ai încredere în mine. Acordă-mi încrederea ta şi-ţi voi da tot ce-mi este omeneşte posibil.

Se simţea ea în stare de asta? Il privi cu ochi mari - faţa ei radia de dragoste şi speranţă. Inima i se umplu de fericire când răspunse dintr-o suflare:

- Am încredere în tine.

Uşurarea destinse faţa lui Jack, privirea i se îndulci şi o trase din nou lângă el.

- Toată viaţa mea va fi construită în jurul tău. Şi o să te

simţi într-atât de la adăpost, încât nu vei tentată niciodată să mă părăseşti.

Apoi gurile lor se uniră într-un sărut lent şi senzual, în timp ce mâinile lui Jack o mângâiau cu blândeţe care făcea şi mai rafinat vârtejul languros al simţurilor.

Sfâr[it